

84666

ACADEMIA
REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

BULETIN ȘTIINȚIFIC

SECȚIUNEA DE ȘTIINȚE BIOLOGICE, AGRONOMICE, GEOLOGICE ȘI GEOGRAFICE

Tomul III, Nr. 2

inv 38

7003
Aprilie — Mai — Iunie 1951

CENTRUL POLIGRAFIC Nr. 2
UNITATEA D.
BUCUREȘTI, 1951

BULETIN ȘTIINȚIFIC ★ SECȚIUNEA DE ȘTIINȚE BIOLOGICE, AGRONOMICE, GEOLOGICE ȘI GEOGRAFICE ★ TOMUL III, NR. 2, 1951

SUMAR

	P .
TR. SĂVULESCU, Noutăți din micoflora Republicii Populare Române	211
E. MACOVȘCHI, Cercetări asupra permeabilității membranelor lichide. Nota III. O metodă nouă (metoda picăturilor) pentru cercetarea permeabilității membranelor lichide	229
S. OERIU, G. EUSTATZIU, R. LEVENTER, G. BUNESCU și H. SCHREIBER, Reducerea teluritului de potasiu de către bacilii tuberculoși, test pentru determinarea acțiunii tuberculostatice și tuberculicide a antibioticelor și a facultății antibioticului de a determina apariția de forme rezistente	241
TR. I. ȘTEFUREAC, Considerațiuni bryologice asupra Rezervației naturale «Piatra Craiului Mare»	249
X. SCOBIOLA, Specii noi de Sphecide (Hymenoptere) din R.P.R.	271
E. ILIESCU, Stimularea semințelor de fasole cu acidul β naftoxiacetic	277
I. CSAPÓ, Solurile Gospodăriei Colective «Tractorul Roșu» din Luna de Jos (Reg. Cluj)	285
E. VINTILĂ și E. PAPADOPOL, Cercetări asupra valorii fungicide a pentaclorofenolului pentru conservarea lemnului	317

Prețul Lei 100

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

PaB

BULLETIN SCIENTIFIQUE

SECTION DES SCIENCES BIOLOGIQUES, AGRONOMIQUES, GÉOLOGIQUES
ET GÉOGRAPHIQUES

Tome III, No. 2

Avril—Mai—Juin 1951

SOMMAIRE

	Page
TR. SĂVULESCU, Nouveautés dans la mycoflore de la République Populaire Roumaine	211
E. MACOVSCI, Recherches sur la perméabilité des membranes liquides. Note III. Une nouvelle méthode (méthode des gouttes) pour la recherche de la perméabilité des membranes liquides ..	229
S. OERIU, G. EUSTATZIU, R. LEVENTER, G. BUNESCU et H. SCHREIBER, La réduction du tellurite de potassium par les bacilles tuberculeux, test pour déterminer l'action tuberculostatique et tuberculicide des antibiotiques, ainsi que la faculté de l'antibiotique de faire apparaître des formes résistantes	241
TR. I. ȘTEFUREAC, Considérations bryologiques sur la Réserve naturelle de «Piatra Craiului Mare»	249
X. SCOBIOLA, Nouvelles espèces de <i>Sphecidae</i> (Hyménoptères) de la République Populaire Roumaine	271
E. ILIESCU, Stimulation à l'acide β naphthoxyacétique des semences de haricot	277
I. CSAPÓ, Les sols de l'exploitation agricole collective «Le Tracteur rouge» de Luna de Jos (Rég. de Cluj)	285
E. VINTILĂ et E. PAPADOPOL, Recherches sur la valeur fongicide du pentachlorophénol pour la conservation du bois	317

BULETIN ȘTIINȚIFIC

TOMUL III

1951

Nr. 2

COMITETUL DE REDACȚIE: Academician Tr. Săvulescu; S. Oeriu, Membru
corespondent al Academiei R.P.R.; N. Sălăgeanu, Membru corespondent al Academiei R.P.R.,
Redactor responsabil.

NOUȚĂȚI DIN MICOFLORA REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

DE

ACADEMICIAN TR. SĂVULESCU

Comunicare prezentată în ședința din 6 Aprilie 1951.

În prezenta contribuție, indicăm o serie de specii noi pentru mico-
flora țării sau cu totul noi pentru știință dintre: Peronosporacee, Ustila-
ginee, Uredinee și ciuperci neperfecte. De asemenea, mai indicăm o serie
de plante gazde cu totul noi sau necunoscute încă în flora țării. Mate-
rialul studiat va fi distribuit prin fasciculele următoare din «Herbarium
Mycologicum Romanicum» care sunt în curs de apariție.

Pentru speciile noi am dat valorile biometrice ale caracterelor esen-
țiale diagnostice și am precizat caracterele diferențiale în raport cu spe-
ciile înrudite. Microfotografiile ce însoțesc textul vor contribui la recu-
noașterea speciilor studiate.

PERONOSPORACEAE

1. *Peronospora Ranunculi* Gäumann

Monogr. d. Gatt. *Peronospora*, 116, fig. 49, fig. 52; 4, fig. 54 și 56, 1923; Jaczew-
sky, *Opredelitel Gribov*, 160, fig. 214, 1931; Săvulescu et Rayss, *Contrib.*
connaiss. Péronosporacées de Roumanie, Ann. Mycol. XXVIII, No. 3—4, 304, 1930;
Oescu et Rădulescu, *Péronosporacées récoltées dans la dépression de la rivière*
Jijia, Ann. Sc. Univ. Jassy, XVIII, fasc. 3—4, 434, 1933; Idem in *Bul. Fac. Științe*
Gernăuți, VII, 103, 1933; Săvulescu, *Les Espèces de Peronospora Corda de Rou-*
manie, Ann. Mycol. Ser. II, Heft 1—6, 295, 1948.

Pe frunze de *Ranunculus pedatus* W et K.

Muntenia, Reg. Teleorman, Raion. Alexandria — între Țigănești și
Brânceni — 10.IV.1950.

Această specie este cunoscută la noi pe *Ranunculus bulbosus* L., *R.*
polyanthemos L. și *R. repens* L.

Pe *Ranunculus pedatus* W et K este indicată pentru întâia oară în
țara noastră.

Pe această plantă-gazdă mai este cunoscută numai în U.R.S.S.

2. *Peronospora leptoclada* Saccardo

Michelia II, 530, 1882; Syll. Fung. VII, 250, 1888; Oudem., Enum. Syst. Fung. IV, 80, 1923; G ä u m a n n, Monogr. d. Gatt. Peronospora, 774, fig. 25 a, fig. 26, 1, 1923; J a c z e w s k y, Opređielitel Gribov, 187, 1931.

Din Secțiunea *Leiothecae*, subsec. *Parasiticae*.

Cespituelele moi, cenușii, acoperind dosul frunzelor în întregime. Conidioforii în general ies izolat prin stomate, 300—400 μ înălțime și 12—18 μ diametru, 5—6 ori dichotomic ramificați, trunchiul 5—12 μ grosime, la bază tumefiați; ramurile terminale se desfac sub unghiu ascuțit,

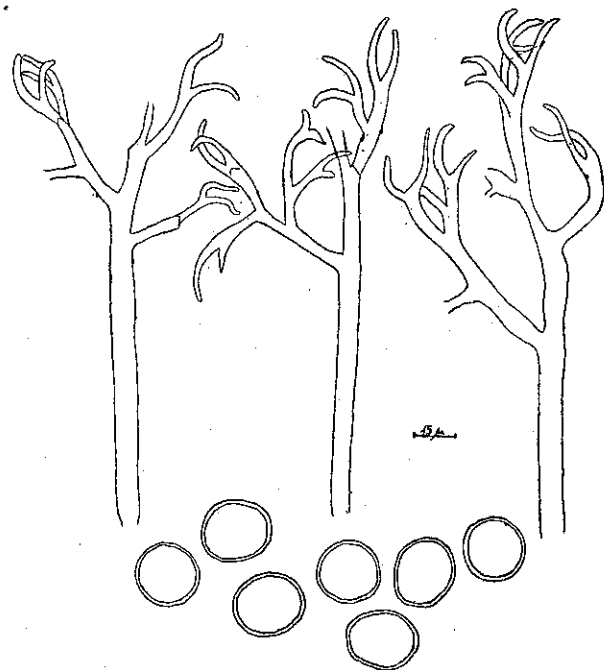

Fig. 1. — *Peronospora leptoclada* Sacc.: Conidiofori și oospori.

încovoiate în formă de cârlig; conidiile elipsoidale, sferice, incolore, 23—29 μ lungime și 21—26 μ lățime. Cele mai multe 24 \times 24 μ , iar media 24,42 \times 23,65 μ . Oogonele, colțurate sferice cu membrana galben-deschisă și 10—15 μ grosime, 45—55 μ diametru. Oosporii, sferici 25—28 μ diametru, cu membrana netedă de 2,5—3 μ grosime (fig. 1).

Pe frunze de *Helianthemum salicifolium* Mill.

Dobrogea, Reg. Constanța, Raion. Constanța — Murfatlar — 21.IV. 1950, leg. C. Zahariadi.

Specie nouă pentru flora țării. Cu această specie și cele două plante gazdă indicate în această Notă, numărul speciilor de *Peronospora* cunoscute din R.P.R. ajunge la 203, iar al plantelor gazdă la 284. Pe *Helianthemum salicifolium* este indicată *P. leptoclada* de J a c z e w s k y din U.R.S.S.

Area geografică: Europa (Franța, Italia, Elveția, R.P.R. și U.R.S.S.).

USTILAGINALES

I. *Ustilago Poae-bulbosae* Săvulescu, nov. spec.

Soris linearibus, plus minusque serialis, primo epidermide tectis, dein nudis et pulverulentis, atro-brunneis. Sporis globosis vel rarius breviter ellipsoideis, 8—12 μ pro more 9—11 μ longis, 8—11 μ pro more 9—11 μ latis; episporio muriculato, brunneo (pl. Nr. 1, fig. 3).

Habitat in foliis vivis *Poae-bulbosae* L.

Loc.: Regiunea București — Pipera — 26.V.1950.

Observațiuni. Specie din grupul mare *Ustilago striaeformis* (Westend.) Nissl. (syn. *U. linearis* (Dozi et Molkenboer) Ciferri. Pe *Poa bulbosa* L. a fost găsită și de alți micologi ciuperca pe care noi am separat-o într-o specie nouă.

Acești autori (Schellenberg, Brandpilze d. Schweiz, p. 35, 1911; Treboux, Verzeichnis v. Pilzen mit neuen Nährpflanzen-Hedwigia 52, p. 317, 1912; Vestergren, Micromyc. rar. Nr. 1477; Mayor in Herb. Institut. Agron. București — Nr. 62 — 1599 — Gare de Boudry — Neufchâtel — Suisse 23. V. 1927) au determinat-o sub numele speciei colective, *U. striaeformis*.

Noi am avut posibilitatea să cercetăm un bogat material din țara noastră, precum și materialul din diferite exsiccate străine. Făcând măsurători biometrice pe 200 de spori și comparând caracterele episporului speciei de pe *Poa bulbosa* cu cele ale episporului altor specii din același grup, am găsit caractere morfologice esențiale care ne îndreptățesc a separa o specie nouă. Șirul de variațiuni al dimensiunilor sporilor dela *Ustilago Poae-bulbosae* Săvul. se prezintă astfel:

Lungime:	$\frac{8 \quad 9 \quad 10 \quad 11 \quad 12\mu}{6 \quad 60 \quad 49 \quad 60 \quad 25}$	$M = 10,29 \mu$	$\sigma = \pm 1,09$
			$m = \pm 0,07$
Lățime:	$\frac{8 \quad 9 \quad 10 \quad 11\mu}{17 \quad 75 \quad 52 \quad 56}$	$M = 9,73 \mu$	$\sigma = \pm 0,87$
			$m = \pm 0,06$

Din cercul de specii care aparțin speciei colective *U. striaeformis* separată de Liro și alții (Ann. Mycol. XIX — 28 — 32 și 52—55, 1931), (*U. echinata* Schroeter pe *Phataris arundinacea*, *U. aculeata* (Ule) Liro, pe *Agropyron repens*; *U. scrobiculata* Liro pe *Calamagrostis arundinacea*; *U. Calamagrostidis* (Fuckel) Clinton pe *Calamagrostis Halleriana*, *U. airae-caespitosae* Liro pe *Aira caespitosa*; *U. alopecurivora* (Ule) Liro pe *Alopecurus pratensis*; *U. scaura* Liro pe *Avenastrum pubescens* și *A. pratensis*; *U. Brizae* (Ule) Liro pe *Briza media*, *U. Salveii* Berk. et Br. pe *Dactylis glomerata*; *U. festucarum* Liro pe *Festuca* dif. specii, *U. agrostidis palustris* Davis pe *Agrostis* dif. specii; *U. Phlei-pratensis* Davis pe *Phleum pratense*; *U. Hierochloae-odoratae* Săvul. et Rayss pe *Hierochloe odorata*; *U. Davisi* Liro pe *Glyceria* dif. specii; *U. Poae-annuae* Davis pe *Poa annua*; *U. Poae-pratensis* Davis pe *Poa pratensis*; *U. Kairamosi* Liro pe *Poa nemoralis*), specia descrisă de noi pe *Poa bulbosa* se deosebește esențial chiar dacă o comparăm cu cele descrise pe alte specii de *Poa*. De exemplu *U. Poae-annuae* Davis (Phytopath. XXV, 816, 1935) are sporii de 14 \times 12,5 μ , în medie de 12,5 μ diametru. *U. Poae-pratensis*

Davis (*l. c.*) are după Lavrov (apud Gutner, Golovnevlie gribi 73, 1941) sporii de $11-20 \times 11-15 \mu$, în general de 14μ , iar U. *Kairamos* Liro (Ann. Bot. Soc. Vanamo, VI.7.1935 apud Gutner, *l. c.* 73) are sporii de $7-16 \times 7-14 \mu$. Specia de pe *Poa bulbosa* are sporii mult mai mici, $8-12 \times 8-11 \mu$ cu media $10,29 \times 9,73 \mu$. Afară de aceasta, sporii sunt sferici sau aproape sferici, pot fi neregulați sau chiar elipsoidali.

2. Ustilago bromivora (Tul.) Fischer v. Waldh.

Bull. Soc. Nat. Mosc., Vol. 40, Pl. III, fig. 15, 1876, p. 252.

În inflorescențele de *Bromus squarrosus* L. Plantă gazdă nouă pentru flora țării.

Dobrogea, Reg. Constanța, Raion. Constanța — Murfatlar — 6.VI. 1903, leg. I. Constantineanu.

3. Sphacelotheca Constantineanui Săvulescu, nov. spec.

Soris in ovaris, parum globoso-inflatis, 1-2 mm diametro, apice minute apiculatis, pseudomembrana fungina brunnea dein irregulariter disrupta velatis; massa sporarum nigra, granulosa vel pulverulenta, columella centrali tenui circumposita; sporis singulis brunneis, ellipsoideis (54%), 7-12 \times 6-9 μ plerumque 8-10 \times 6-8 μ , vel globosis (46%), 6-10 μ , plerumque 7-9 μ diametro; episporio 1-1,5 μ crasoo, minute granuloso (pl. II, fig. 1 a și 1 b). Figura 2.

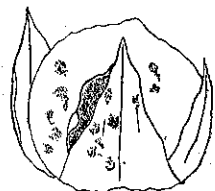

Fig. 2. — *Sphacelotheca Constantineanui* Săvul.; Ovar de *Alopecurus aequalis* Sobol. în care se desvoltă masa sporilor. Mărit (cca 30x).

Habitat în ovaris *Alopecuri aequalis* Sobol. (Syn. *A. fulvae* Sm.).

Muntenia, Reg. București — Bolintin — 4.X.1918, leg. M. Brândză (Herb. Constantineanu). In memoriam mycologi I. Constantineanu dicavi.

Sorii închiși în ovarele mai mari decât cele sănătoase, proeminente dintre glume, sferice, la vârf cu un scurt apicul, 1-2 mm diametru. Sorii sunt înconjurați de o membrană falsă fungică, de culoare

brună, care se rupe mai târziu în mod neregulat. Sporii văzuți în masă sunt de culoare neagră, grupați în jurul unei columele foarte fine, greu vizibile pe materialul de erbar; când sunt puși în libertate sunt asociați în granulațiuni sau mai puțin izolați în pulbere. Majoritatea sporilor (54%) sunt elipsoidali, restul (46%) sunt sferici. Dimensiunile sporilor variază, nu în limite prea mari, după cum urmează:

Sporii elipsoidali:

Lungime:	$\frac{7 \quad 8 \quad 9 \quad 10 \quad 11 \quad 12 \mu}{10 \quad 24 \quad 39 \quad 25 \quad 6 \quad 4}$	$M = 9,04 \mu$	$\sigma = \pm 1,6$	$m = \pm 10,6$
----------	--	----------------	--------------------	----------------

Lățime:	$\frac{6 \quad 7 \quad 8 \quad 9 \mu}{32 \quad 33 \quad 29 \quad 14}$	$M = 7,23 \mu$	$\sigma = \pm 1,2$	$m = \pm 0,12$
---------	---	----------------	--------------------	----------------

Sporii sferici:	$\frac{6 \quad 7 \quad 8 \quad 9 \quad 10 \mu}{7 \quad 19 \quad 30 \quad 33 \quad 3}$	$M = 8,06 \mu$	$\sigma = \pm 0,74$	$m = \pm 0,07$
-----------------	---	----------------	---------------------	----------------

Episporul 1-1,5 μ grosime, fin veruculos.

În ovarele de *Alopecurus* mai este cunoscută o Ustilaginee anume *Tilletia calospora* Passerini (Nuovo Giorn. Bot. Ital. IX.238, 1877; Sacc., Syll. Fung. VII. 483, 1888; Rabenh., Kr. Fl. Deutschl. II.1.110, 1884; Ciferri, Ustilaginales in Fl. Ital. Crypt., 90, 1938; Gutner, Golovnevlie Gribi 201, 1941) pe *Alopecurus agrostis* L. (Syn. *A. myosuroides* Huds.) din Italia și U.R.S.S. Aceasta se deosebește foarte ușor microscopic de specia noastră prin sporii de 20-25 μ diametru, cu episporul reticulat, cu ochiuri mari, neregulate.

4. Sphacelotheca Tragi Săvulescu, nov. spec.

Soris inflorescentiam occupantibus, cylindraco-ovoideis plus minusque bullatis, 4-8 mm longis, 2-3 mm latis, pseudomembrana fungina, tenui, albo-cinerea clausis dein ea lacerata subnudis, pseudomembrana e celullis aggregatis disruptantibus composita; columella centrali tenui, 1-2 mm longa; pulvere sporarum nigro; sporis globosis (81%), 9-12 μ diametro vel ellipsoideis (19%), 10-12 \times 7-9 μ , rarius irregularibus; episporio 0,8-1,3 μ crasoo, minute granuloso (pl. III, fig. a-e).

Habitat în spicis *Tragi racemosi* (L.) All.

Dobrogea, Reg. Constanța — Murfatlar — 18.VI.1902.

Sorii cuprind inflorescențele tinere, care nu se mai desvoltă, plantele rămânând sterile, numai cu rozete de frunze la bază. Teaca frunzei superioare acoperă spicul atacat. Sorii sunt cilindric-ovalii, mai mult sau mai puțin umflați, măsoară 4-8 mm lungime și 2-3 mm lățime, acoperiți de o pseudomembrană fungică, subțire, alb-cenușie, apoi sfâșiată, lasă sorii aproape descoperiți: la mijlocul sorului se găsește o columelă subțire, cilindrică, lungă de 1-2 mm, pulberea sporilor pusă în libertate este de culoare neagră, sporii sunt sferici (81%) sau elipsoidali (19%), mai rar neregulați, au episporul de 0,8-1,3 μ grosime, fin granulos.

Mărima sporilor variază între limite apropiate după cum urmează:

Sporii sferici:

$\frac{9 \quad 10 \quad 11 \quad 12 \mu}{36 \quad 41 \quad 62 \quad 23}$	$M = 10,44 \mu$	$\sigma = \pm 0,98$	$m = \pm 0,077$
--	-----------------	---------------------	-----------------

Sporii elipsoidali:

Lungime:	$\frac{10 \quad 11 \quad 12 \mu}{14 \quad 16 \quad 8}$	$M = 0,84 \mu$	$\sigma = \pm 0,74$	$m = \pm 0,12$
Lățime:	$\frac{7 \quad 8 \quad 9 \mu}{5 \quad 16 \quad 17}$	$M = 8,31 \mu$	$\sigma = \pm 1,01$	$m = \pm 0,16$

5. Sphacelotheca ustilaginea (DC.) Ito.

Trans. Sapporo Nar. Hist. Soc., XIV, 90, 1935; Ciferri in Fl. Ital. Crypt. Ustilaginales, 273, 1938; Gutner, Golovnevlie Gribi, 149, 1941; Moesz, A Kárpát-Medence Űszöggombái, 129, fig. 50, 1950.

Syn.: *Uredo bistortarum Ustilaginea* DC., Fl. fr., VI, 76, 1815, p.p.
Ustilago Candollei Fischer v. Waldheim in Jahrb. Wiss. Bot. VII, 102, 1869 et auct. p.p.
Ustilago hydropiperis Winter in Rabenh., Kr. Fl., I, 94, 1881 et auct., p.p.
Ustilago bistortarum var. *inflorescentiae* Trelease in Harriman, Alaska Exp., Crypt. Bot. Alaska V, 35, 1904; Sacc., Syll. Fung., XVII, 473, 1905.

Ustilago utriculosa Magnus, Pilze in Flora v. Tirol, III, 34, 1905, p.p.; Sacc., Syll. Fung., XXI, 498, 1912.
Sphacelotheca hydropiperis De Toni in Sacc., Syll. Fung., VII, 499, 1888, p. p.
Sphacelotheca Polygoni-vivipari Schellenberg, Ann. Mycol., V, 383, 1907, et in Brandp. Schweiz., 69, 1911; Sacc., Syll. Fung., XXI, 503, 1912.
Ustilago inflorescentiae Maire, Oesterr. bot. Zeitschr., LVII, 273, 1907; Sacc., Syll. Fung., XXI, 498, 1912.
Sphacelotheca inflorescentiae Maire in Bull. Soc. Bot. France, LV, 149, 1908; Migula, Kr. Fl. Deutschl., III, 1, 258, 1910.
Ustilago ustilaginea Liro, Ustil. Finnl., I, 7 și 163, 1924; Kochman, Grzyby Glowniowe Polski, 54, 1936.

Reg. Prahova — pe muntele Babele — 5.VIII.1948.

In ovare de *Polygonum viviparum* L.

Sorii brun întunecați, pulverulenți; chlamidosporii sferici sau sub-sferici 9—18 μ diam., în general 11—12 μ cu episporul brun, 1 μ grosime indistinct veruculos.

Specie nouă pentru flora țării.

Area geografică: Europa boreală și centrală, America boreală, Algeria.

6. *Cintractia Luzulae* (Sacc.) Clinton

in Journ. of Mycol., VIII, 143, 1902; Sacc., Syll. Fung., XVII, 481, 1905; Schellenberg, Brandp. Schweiz, 81, 1911; Bubák, Houby Ceské, Díl II, Hemibasidii, 32, 1912; Gutner, Golovnevlie Gribi, 165, 1941; Ciferri in Fl. Ital. Crypt. Ustilaginales, 253, 1938; Liro, Ustilag. Finn., II, p. 41, 28, 1938; Moesz, A Kárpát-Medence Úszöggombái, 136, 1950.
 Syn.: *Ustilago Luzulae* Sacc., in Giorn. Bot. Ital., V, 463, 1873; Winter in Rabenh., Kr. Fl. Deutschl., I, 92, 1881; Sacc., Syll. Fung., VII, I, 463, 1888; Kochman, Grzyby Glowniowe Polski — Ustilag. Poloniae — 50, (tab. IV, fig. 11), 1936.

Sorii sferici, ajungând până la 2 mm diametru, conțin o masă neagră de spori, înconjurați de tepalele care rămân nemodificate. Membrana sorilor, formată din hifele ciupercii incolore, se păstrează timp destul de îndelungat. În mijlocul fructului se găsește un ax cilindric de cca 1 mm lungime. La deschidere, sorii sunt pulverulenți, dar la început sporii sunt destul de des strânși între ei. Sporii sferici (47,5%) sau elipsoidali (52,5%), de culoare brun întunecată sau întunecat-brun-roșcată, cei sferici măsoară 21—23 μ diametru, cei mai mulți 24 μ diametru, iar media de 23,58 μ , cei eliptici măsoară 23—30 \times 21,25 μ , cei mai mulți 24—27 \times 21,24 μ , iar media de 25,7 \times 22,42 μ ; episporul de cca 2 μ grosime mărunt, dar distinct papilat-subreticulat (fig. 3).

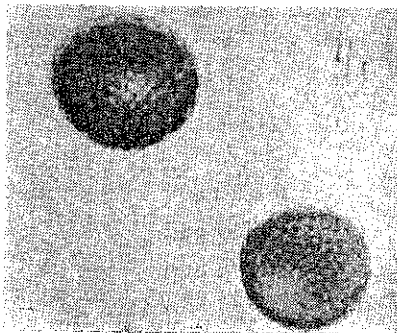

Fig. 3. — *Cintractia Luzulae* (Sacc.) Clinton: Spori.

Plantele atacate au ramurile inflorescenței erecte. La exemplarele noastre se găsesc în fructele atacate și *Fusarium avenaceum* (Fr.) Sacc., parazit pe Ustilaginee.

In ovarele diferitelor specii de *Luzula*.

In ovarele de *Luzula flavescens* (Host.) Gaud. (Syn. *L. luzulina* (Vill.) D.T. et Sarnth.).

Regiunea Bacău, Raionul Tg. Neamț — Mănăstirea Neamț — IX. 1919, leg. M. Brândză (Herb. Constantineanu). Specie nouă pentru flora țării.

Area geografică: Europa (Elveția, Italia, Austria, Germania, Finlanda, Norvegia, R. Cehoslovacă, R.P. Ungară, R.P.R., U.R.S.S.), America de Nord.

7. *Sorosporium Melandryi* Sydow

in Ann. Mycol. XXXII, 286, 1934; Liro, Ustilag. Finn. II. 331. 1938; Gutner, Golovnevlie Gribi, 181, 1941; Moesz, A Kárpát-Medence Úszöggombái, 152, fig. 59, 1950.

Syn.: *Sorosporium Saponariae* Auct. p.p.

Muntenia, Regiunea București — București — în Grădina Botanică dela Cotroceni, 26.V.1949.

In florile de *Melandrium album* (Mill.) Garcke, leg. I. Șerbănescu.

Glomerulele constituite din numeroși spori. Sporii globuloși, oval-globuloși sau lat elipsoidali, de 9—13 \times 7—10 μ , episporul mai subțire de 1 μ , gălbui, prevăzut cu verucozități obtuze și dese. Specie nouă pentru flora țării. Area geografică: Germania, Finlanda, R.P. Ungară, Rep. Socialistă Gruzină, R.P.R.

8. *Urocystis Arrhenatheri* (Kuprewitz) Săvulescu, nov. comb.

Syn.: *Tubercinia Arrhenatheri* Kuprewitz, Opr. paraz. grib. po pit. rast. Fl. B. CCR., 55, 1938; Gutner, Golovnevlie Gribi, 272, 1941.

Muntenia, Reg. București — București — Grădina Botanică dela Cotroceni, 4.VII.1949. Pe frunze, teci și tulpine de *Arrhenatherum elatius* (L.) M. et K.

Lagărele de spori formează lungi strii negricioase pe frunze, pe teci, mai rar pe tulpine și ariste, și sunt ușor pulverulente. Glomerulele de spori formate dintr'un spor (73%), din doi spori (22%), mai rar din trei spori (5,5%), sporii sferici-elipsoidali, prin presiune laterală devin colțuroși. Dimensiunile glomerulelor variază în raport cu numărul sporilor pe care îl conțin.

Glomerule cu un singur spor:

Lungime:	18	20	21	24	27	29 μ	$M = 21,21 \mu$	$\sigma = \pm 2,52$	$m = \pm 0,20$
	37	3	51	43	10	2			
Lățime:	15	18	21	24	27 μ		$M = 19,42 \mu$	$\sigma = \pm 2,94$	$m = \pm 0,24$
	23	55	49	14	5				

Glomerule cu doi spori:

Lungime:	24	28	30	33	36	39 μ	$M = 28 \mu$	$\sigma = \pm 4,97$	$m = \pm 0,75$
	7	6	8	14	7	1			
Lățime:	18	21	24	27 μ			$M = 22,46 \mu$	$\sigma = \pm 3,06$	$m = \pm 0,46$
	7	18	8	10					

Glomerule cu trei spori:

Lungime:	$\frac{30 \quad 33 \quad 36 \quad 39 \mu}{1 \quad 5 \quad 2 \quad 3}$	$M = 34,90 \mu$	$\sigma = \pm 2,93$	$m = \pm 0,88$
Lățime:	$\frac{21 \quad 24 \quad 27 \quad 28 \mu}{5 \quad 2 \quad 3 \quad 1}$	$M = 23,81 \mu$	$\sigma = \pm 2,82$	$m = \pm 0,85$

Celulele sterile de acoperiș, numeroase - 14—24 - formează în jurul sporilor un înveliș aproape continuu, fără întreruperi, 6—12 × 3—6 μ, cele mai multe 6—9 × 5,6 μ, media 7,96 × 4,56 μ, prevăzute cu o membrană subțire deschis gălbuie (pl. I fig. 1 a, 1 b).

Specie nouă pentru flora țării, cunoscută din Germania (vezi Kuprewitz, l. c.).

Majoritatea micologilor au raportat ciuperca care a fost întâlnită pe *Arrhenatherum elatius* la *Urocystis Agropyri* (Schroeter, Bubák, Plowright, ș. a.).

Este această repartiție sistematic îndreptățită? Pe lângă materialul nostru, am studiat materialul de ierbar determinat sub *Urocystis Agropyri* din colecția Institutului de Cercetări Agronomice, provenit din diferite țări. În tabloul ce urmează, dăm rezultatele acestor cercetări:

I. Plante din U.S.A.

	<u>Glomerule</u>	<u>Spori</u>	<u>Celulele de acoperiș</u>
1. Reliquiae Farlowianae Nr. 720, pe <i>Agropyrum repens</i> , coll. et det. G. D. Darker	21—39 × 16—27 μ	15—18 × 11—15 μ	20—28 7—8 × 4—5 μ
2. Brooklyn Botanic Garden, Coll. I. M. Reed. Nr. 3366, pe <i>Agropyrum repens</i>	24—30 × 21—27 μ	15—21 × 12—15 μ	18—24 6—9 × 6—7 μ
3. Brooklyn Botanic Garden, Coll. I. M. Reed, Nr. 107, pe <i>Elymus canadensis</i>	18—33 × 16—24 μ	11—15 × 9—12 μ	21—26 6—9 × 5—6 μ
4. Brooklyn Botanic Garden, Coll. I. M. Reed. Nr. 1502, pe <i>Elymus striatus</i>	18—39 × 18—27 μ	15—18 × 12—18 μ	20—26 6—9 × 5—6 μ

II. Plante din Europa:

5. Zillig, Ustilagineen Europas, Nr. 108, pe <i>Agropyrum repens</i>	18—30 × 12—24 μ	15—18 × 12—15 μ	13—21 7—9 × 5—6 μ
6. Fungi suedici ex herb. H. Chrytoffersson, pe <i>Agropyrum repens</i> ..	16—13 × 16—24 μ	14—18 × 14—15 μ	18—24 6—9 × 5—6 μ
7. Fungi estonici, fasc. IV, Nr. 191, pe <i>Agropyrum repens</i>	18—30 × 18—24 μ	12—18 × 12—15 μ	18—24 6—9 × 5—6 μ

8. J. Kochman, Ustilag.

Poloniae, Nr. 43, pe *Agropyrum repens* 18—33 × 14—24 μ 14—18 × 12—15 μ 18—24 6—9 × 5—6 μ

9. Herb. Mycol. Rom. pe *Arrhenatherum elatius* 18—39 × 15—28 μ 14—18 × 12—15 μ 14—24 6—12 × 3—6 μ

(în general 6—9 × 5—6 μ $M=7,96 \times 4,56 \mu$).

Din cele ce se văd din tabloul de mai sus, între formele pe *Agropyrum repens*, pe *Elymus* din Europa și U.S.A. și forma pe *Arrhenatherum elatius* din țara noastră, sunt deosebiri morfologice și biometrice esențiale pentru a le separa în specii deosebite.

9. *Urocystis Ornithogali* Körnicke, in Fischer v. Waldheim

Revue des plantes nourricières des Ustilaginées — Bull. Soc. Imp. Natural. de Moscou, 52, 1, 324, 1877; Les Ustilaginées et leurs plantes nourricières — Ann. Sc. Nat. Bot., VI, 4, 240, 1877; Aperçu systématique des Ustilaginées, leurs plantes nourricières et la localisation de leurs spores, 41, 1877; Sacc., Syll. Fung., VII, 517, 1888; Moesz, A Kárpát-Medence Űszöggombái, 200, 1950.

Syn.: *Urocystis hypogea* Körnicke, apud Fuckel, Symb. Mycol. Nachtr. III, 9, 1876. *Tubercinia Ornithogali* Liro, Über die Gattung Tubercinia in Ann. Univ. Fenn. Aboensis. Ser. A, T. I, Nr. 1, 45, 1922; Kochman, Grzyby Glowniowe Polski (Ustilag.), 133, 1936; Ustilag. Finn., II, 168, 1938; Gutner, Golovnevkie Gribi, 291, 1941.

Muntenia, Regiunea Buzău — Buzău — la marginea pădurii Frasin, locuri sărate, 16. V. 1948.

Pe tecile frunzelor și scapurile florifere de *Ornithogalum tenuifolium* Guss. Lagărele de spori formează în special pe tecile frunzelor și pe scapii floriferi umflături mari, până la 1,5 cm lungime și 0,5 cm grosime. Massa sporiferă negricioasă, pulverulentă. Glomerulele sporifere mai mult sau mai puțin regulate, sferice sau ovale, desprinse unele de altele, mai rar asociate. Celulele de acoperiș sterile, numeroase, până la 30, formează un înveliș aproape continuu, fără întreruperi. Fiecare glomerul conține un spor cel mai frecvent (74%), doi spori (22%) și rareori trei spori (7%) (pl. I, fig. 2a, 2b). Dimensiunile glomerulelor variază în raport cu numărul sporilor pe care îi conțin. Măsurând 200 de glomerule, am găsit următoarele valori:

Glomerulele cu un singur spor:

Lungime:	$\frac{18 \quad 21 \quad 22 \quad 24 \quad 27 \quad 28 \quad 30 \mu}{17 \quad 39 \quad 10 \quad 24 \quad 29 \quad 13 \quad 17}$	$M = 23,83 \mu$	$\sigma = \pm 3,74^{\circ}$	$m = \pm 0,30$
Lățime:	$\frac{16 \quad 18 \quad 19 \quad 21 \quad 24 \quad 27 \quad 28 \mu}{18 \quad 28 \quad 9 \quad 45 \quad 30 \quad 13 \quad 6}$	$M = 15,73 \mu$	$\sigma = \pm 6,24$	$m = \pm 0,51$

Cei mai mulți 21—27 × 21—24 μ.

Glomerulele cu doi spori:

Lungime:	$\frac{24 \quad 28 \quad 29 \quad 30 \quad 32 \quad 39 \quad 40 \quad 42 \mu}{1 \quad 9 \quad 3 \quad 9 \quad 4 \quad 7 \quad 2 \quad 2}$	$M = 32,37 \mu$	$\sigma = \pm 5,03$	$m = \pm 0,82$
Lățime:	$\frac{21 \quad 22 \quad 24 \quad 27 \quad 30 \mu}{12 \quad 5 \quad 6 \quad 10 \quad 4}$	$M = 17,98 \mu$	$\sigma = \pm 6,97$	$m = \pm 1,14$

Cei mai mulți 28—30 × 21—27 μ.

Glomerulele cu trei spori:

Lungime:	$\frac{33 \ 36 \ 39 \ 40 \ 41 \ 45 \ 48 \ \mu}{2 \ 3 \ 2 \ 1 \ 3 \ 2 \ 1}$	$M = 40,21 \ \mu$	$\sigma = \pm 4,37$	$m = \pm 1,16$
Lățime:	$\frac{24 \ 27 \ 30 \ 33 \ 39 \ \mu}{3 \ 3 \ 3 \ 3 \ 2}$	$M = 30 \ \mu$	$\sigma = \pm 5,50$	$m = \pm 0,82$

Cei mai mulți $39-45 \times 27-39 \ \mu$.

Celulele sterile de acoperiș:

Lungime:	$\frac{6 \ 7 \ 9 \ 12 \ 13 \ 15 \ \mu}{10 \ 8 \ 8 \ 7 \ 3 \ 4}$	$M = 5,92 \ \mu$	$\sigma = \pm 1,79$	$m = \pm 1,79$
Lățime:	$\frac{3 \ 4 \ 5 \ 6 \ 8 \ \mu}{8 \ 11 \ 10 \ 18 \ 3}$	$M = 5 \ \mu$	$\sigma = \pm 1,20$	$m = \pm 0,16$

Celulele de acoperiș, sterile, au membrana groasă și întunecată; de aceea, glomerulele sunt mai întunecate decât la *Urocystis Muscaridis* de pildă.

Specie nouă pentru flora țării.

10. *Urocystis irregularis* (Winter) Săvulescu, nov. comb.

- Syn.: *Urocystis sorosporoides* var. *irregularis* Winter in Hedwigia, XIX, 3, 1880.
Urocystis pompholygodes Fischer v. Waldh. in Bull. Soc. Imp. Nat. de Moscou, LII, I, 329, 1877 p.p.
Urocystis anemones Winter in Rabenh., Kr. Fl. Deutschl., I, 123, 1881 p. p. et auct. omn. p.p.
Urocystis anemones var. *irregularis* Juel, Oervers. Sv. Vet. Akad. Förh., 496, 1894, p. p.
Urocystis anemones f. *aconiti* Voglino in Bull. Soc. Bot. Ital., 35, 1896.
Urocystis sorosporoides Clinton, Proc. Boston Soc. Nat. Hist., XXXI, 450, 1904 et North-Amer. Ustilag., 56, 1906 p. p.
Tubercinia irregularis (Winter) Liro, Gatt. Tubercinia in Ann. Univ. Fenn. Aboensis, A, I, 1, 776, 1922; Ciferri, in Fl. Ital. Crypt. Ustilaginales, 115, 1938; Gutner Golovnevii Gribi, 300, 1941.

Ciuperca formează umflături mari, alungite, pe fața inferioară a frunzelor și pețioluri, negre cu aspect pulverulent. Glomerulele sunt alcătuite dintr'un spor (11⁰/₀); doi spori (33⁰/₀); trei spori (31,50⁰/₀); patru spori (19,1⁰/₀) și cinci spori (5,5⁰/₀), iar mărimea lor variază în raport cu numărul sporilor. Astfel glomerulele cu un spor măsoară $24-42 \times 21-33 \ \mu$, cele mai multe $30-36 \times 24-27 \ \mu$ cu media $32,18 \times 24-94 \ \mu$; glomerulele cu doi spori măsoară $24-42 \times 21-33 \ \mu$, cele mai multe $27-36 \times 21-30 \ \mu$, iar media $31,90 \times 24,66 \ \mu$; glomerulele cu trei spori măsoară $30-45 \times 24-36 \ \mu$, cele mai multe $33-39 \times 27-30 \ \mu$ iar, media $35,52 \times 28,52 \ \mu$; glomerulele cu patru spori măsoară $30-48 \times 27-39 \ \mu$, cele mai multe $36-45 \times 27-33 \ \mu$, iar media $33,31 \times 30,47 \ \mu$; glomerulele cu cinci spori măsoară $30-51 \times 27-39 \ \mu$, cele mai multe $39-45 \times 30-36 \ \mu$, iar media $44,18 \times 32,45 \ \mu$. Sporii sunt sferici, aproape sferici, mai mult sau mai puțin regulat poligonali, cu membrana de culoare brun închisă, cca $1,5 \ \mu$ grosime, netedă sau ușor granuloasă. Celulele periferice numeroase,

$12-24 \times 3-12 \ \mu$, cele mai multe $15-18 \times 6-13 \ \mu$ au membrana netedă, de culoare galben-brunie (pl. II, fig. 2 a, 2 b).

Pe frunzele și pețiolurile de *Aconitum moldavicum* Hacq. Plantă gazdă nouă, iar specia este întâia oară indicată în flora țării noastre.

Regiunea Bacău, Raion. Ceahlău — Broșteni — 15.VIII.1943.

A fost indicată pe *Aconitum lycoctonum* L. și *A. Napellus* în diferite țări din Europa, apoi pe *A. columbianum* de către Clinton în America de Nord, iar în regiunea de Sud a munților Altai pe *Aconitum excelsum* Rehb.

Area geografică: Europa (Norvegia, Suedia, Finlanda, Elveția, Germania, Italia, Franța, Olanda, R.P.R., U.R.S.S.), Siberia, Munții Altai, America de Nord.

11. *Urocystis Ranunculi* (Libert) Moesz

A Kárpát-Medence Úszöggombái, 213, fig. 97, 1950.

Syn.: *Tubercinia Ranunculi* (Lib.) Liro in Ann. Univ. I, Aboensis, 69, 1922 et auct. Pe frunze și pețioluri de *Ranunculus carpaticus* Herb. (Syn. *R. dentatus* (Baumg.) Simk.), plantă gazdă care nu a fost indicată de noi în flora țării. A fost indicată pe această plantă gazdă de către Magnus (Zur Kenntnis der parasit. Pilze Siebenbürgens. Mitteil. d. thüring. Ver. Neue Folge, XXX, 45/1913), dela Orașul Stalin, pe Postăvarul.

Muntenia, Regiunea Prahova, Raion. Sinaia — leg. M. Brândză (Erb. Constantineanu).

12. *Urocystis Leimbachii* Oertel

Irmischia I, 4, 1881 et II, 125, 1883; Sacc., Syll. Fung. VII, 419, 1888; Migula, Kr. Fl. Deutschl. Pilze, III, 1, 274, 1910; Bubák, Houby České, Dil. II, 68, 1912; Oudem. Enum. Syst. Fung., III, 414, 1921; Moesz, A Kárpát-Medence Úszöggombái, 205, fig. 92, 1950.

Syn.: *Tubercinia Leimbachii* Liro, Über d. Gatt. Tubercinia in Ann. Univ. Fenn. Ab. Ser. A, I, 81, 1922; Ciferri in Fl. Ital. Crypt. Ustilag., 118, 1938; Săvulescu Tr., Contrib. conaiss. Ustilag. de Roum., 68, 1936; Gutner, Golovnevii Gribi, 309, 1941.

Dobrogea, Reg. Constanța, Raion. Constanța — Murfatlar — V. 1916, leg. I. Constantineanu.

Pe frunze și pețioluri de *Adonis vernalis* L. Plantă gazdă nouă pentru flora țării. Până acum, această specie a fost indicată la noi pe *Adonis aestivalis* L. (Săvulescu, l. c.).

13. *Tilletia controversa* Kühn

in Rabenh., Fungi Europe, Nr. 1896, 1874 et in Hedwigia, XIII, 188, 1874.

Dobrogea, Reg. Constanța, Raion. Baia — Babadag — leg. I. Constantineanu.

In ovarele de *Agropyrum Brandzae* Pantu et Solacolu (1924) Syn. *A. ponticum* Nevski (1934). Plantă gazdă nouă pentru specie.

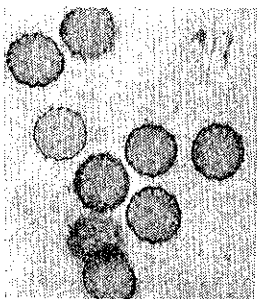

Fig. 4. — *Tilletia controversa* Kühn: spori.

Sorii brunii, aproape pulverulenți, sporii sferici, izolați; sunt și spori puțin alungiți, 18—21 μ diametru, după măsurătorile noastre, cei mai mulți 18—19 μ , episporul spălăcit bruniu, reticulat, cu 18—25 ochiuri neregulat poligonale, de 3—5 μ lățime și formând coaste de 2—3 μ înălțime (fig. 4).

Cu toate că sporii sunt ceva mai mici de cât este indicat în diagnoze pentru specia tip care a fost găsită pe diferite specii de *Agropyrum*, nu ne este îngăduit a separa o specie nouă, pentru că atât dimensiunile sporilor, cât și celelalte caractere intră în limitele date în diagnoză.

14. *Entyloma Ranunculi* (Bonorden) Schroeter

Cohn, Beitr. z. Biol. d. Pilz., II, 370, 1877.

Sorii formează pete circulare, uneori neregulate, la început de culoare albă, apoi gălbui-ochracee sau brunie, 3—7 mm diametru, numeroase, adesea confluențe, printre celulele feței superioare, sau prin orificiul stomatelor, mai ales pe fața inferioară ies fascicule de conidiofori, incolori, simpli, subțiri, care poartă terminal câte o conidie fusiformă, puțin curbată, de 25—45 \times 2—3 μ . Miceliul intercelular hialin, cu filamente de 2—3 μ diametru. Chlamidosporii intracelulari sferici sau prin presiune laterală poligonali, grupați mai mulți la un loc, episporul neted sau ușor ondulat, gălbui, mai târziu palid bruniu, 1 μ grosime, interiorul granulos.

Pe frunzele de *Ranunculus Ficaria* L. Plantă gazdă nouă pentru flora țării.

Muntenia, Reg. Prahova, Raion. Vălenii de Munte — Izvoare — 30.IV.1951.

Materialul nostru prezintă și stadiul cu conidii (*Entylomella Ficariae* (Bonord.) v. Höhnel) și stadiul cu chlamidosporii.

Ceea ce noi anterior (Contrib. conaiss. Ustilag. de Roum., p. 61) am determinat că *Entyloma Ranunculi* (Bonorden) Schroeter pe *Ranunculus cassubicus* L. și *R. sceleratus* L. aparțin de fapt la *Entyloma ranunculorum* Liro. De asemenea, ceea ce Magnus (Zur Kenntnis der parasit. Pilze Siebenb., Mitteil. d. thüring. Bot. Ver. Neue Folge, XXX, 45, 1913) a determinat tot că *Entyloma Ranunculi* (Bonord.) Schroeter pe *Ranunculus montanus* Willd. din Bucegi, aparține tot la *Entyloma Ranunculorum* Liro.

15. *Entyloma Ranunculorum* Liro

Ustilag. Finn., II, 111, 1938; Gutner, Golovnevie Grib, 233, 1941; Moesz, A Kárpát-Medence Úszöggombái, 177, 1950.

Syn.: *Entyloma Ranunculi* (Bonord.) Schroeter, l. c. p. p.

Entyloma Ranunculi-sclerati Kochman, Grzyby Glowniowe Polski, 104, 1936.

Entyloma Wroblewskii Kochman, l. c., 102.

Pe frunze de *Ranunculus cassubicus* L.:

Transilvania, Reg. Arad — Cladova — 18.VI.1932; Muntenia, Regiunea București — Snagov — 20.VII.1932.

Pe frunze de *Ranunculus sceleratus* L.:

Muntenia, Reg. București — Căciulați — 1.V.1951.

Pe frunzele de *Ranunculus montanus* Willd.:

Muntenia, Reg. Prahova — Bucegi, în pădure — (Magnus, l. c. pro

E. Ranunculi (Bonord.) Schroet.).

Se caracterizează prin petele circulare sau neregulate de 2—5 mm diametru. Chlamidosporii sferici sau elipsoidali 10—15 μ diametru, la început albicioși apoi palid-brunii, câteodată neregulați, membrana netedă, 1—2 μ grosime, gălbui-brună. Conidiile cilindric-fusiforme, drepte sau subarcuate, 10—45 \times 2—4 μ , purtate de conidiofori simpli, ce ies în fascicule prin stomate și care ajung până la 60 μ lungime și 2—3 μ grosime.

La această specie trebuie cu siguranță raportat și ceea ce Kochman (l. c., p. 105) a numit *Entyloma Ranunculacearum* Kochman, pe *Ranunculus acer* L.

Cu această nouă contribuție la cunoașterea Ustilagineelor din țara noastră, numărul speciilor indicate ajunge la 105 specii pe 120 de plante gazde, dintre care trei specii cu totul noi, 7 specii neindicate încă în flora țării și 5 plante gazdă cu totul noi.

UREDINALES

1. *Puccinia liliacearum* Duby

in Bot. Gall., II, 891, 1830; Sacc., Syll. Fung., VII, 668, 1888; Sydow, Monogr. Ured., I, 627, 1904; Fischer, Ured. d. Schweiz, 76, fig. 57, 1904; Hariot, Les Uredinées, 170, 1908; Trotter in Fl. Ital. Crypt., 264, fig. 71 c, 1908; Liro, Ured. Fenn., 220, 1908; Migula, Kr. Fl. Deutschl., III, 1, 404, tab. VIII, E, fig. 4, 1910; Grove, Brit. Rust Fungi, 234, fig. 181, 1913; Klebahn, Kr. Fl. Mark Brandenb. Va, 311, fig. 131, p. 324, 1914; Fragasó, Fl. Iber., Uredales, I, 117, fig. 56, 1924; Tranzschel, Consp. Ured. URSS, 144, 1939.

Muntenia, Regiunea Ialomița — Slobozia — 19.V.1949.

Pe frunze de *Ornithogalum pyramidale* L. Plantă gazdă nouă.

Teleutospori: 39—54 \times 18—30 μ cei mai mulți de 45—27 μ .

Specie nouă pentru flora țării.

Area geografică: Europa.

2. *Puccinia oblongata* (Link) Winter

in Rabenh., Kr. Fl. Deutschl., I, 183, 1884; Sacc., Syll. Fung., VII, 658, 1888; Plowright, Monogr. Ured., 190, 1889; Sydow, Monogr. Ured., I, 646, 1904; Fischer, Ured. d. Schweiz, 239, fig. 188, 1904; Bubák, Houby České, Díl I, Ured., 102, 1906; Hariot, Les Uredinées, 174, 1908; Trotter, in Fl. Ital. Crypt. Ured., 270, 1908; Liro, Ured. Fenn., 217, 1908; Migula, Kr. Fl. Deutschl. Pilze, III, 1, 407, tab. VIII E, fig. 5, 8, 1910; Grove, Brit. Rust Fungi, 238, fig. 184, 1913; Klebahn, Kr. Fl. Mark Brandenb., Va, 448, fig. B, 92, p. 444, 1914; Fragasó, Fl. Iber., Uredales, I, 106, 1924; Tranzschel, Consp. Ured. URSS, 131, 1939; Moesz, Fungi Hung., IV, Basidiom. Pars 1, Ured. in Ann. Mus. Nat. Hung., XXXIV, 73, 1941.

Syn.: *Caeoma oblongata* Link in Obs. Myc., II, 27, 1816.

Puccinia Luzulae Fuckel, Symb. Myc., 59, 1869.

Pentru celelalte sinonimii a se vedea Sydow, l. c.

Regiunea Bacău — Agapia, în pădure — 8.IX.1950, leg. C. Sandu-Ville și I. Rădulescu: Regiunea Prahova — Izvoare — 10.IX.1950.

Pe frunze de *Luzula pilosa* (L.) Willd. Uredospori și teleutospori.

Până în prezent, au fost indicate din flora țării numai trei specii de Puccinia pe Juncaceae, anume: *P. cancellata* (Dur. et Mont.) Sacc. et Roum., *P. littoralis* Rostrup, *P. Luzulae-maximae* Dietel.

P. oblongata (Link) Winter este a patra și se caracterizează prin uredosporii oblongi cu membrana incoloră, aproape netedă, cu verucozitățile vizibile (după Klebahn) numai într-o soluție de iod în cloralhidrat, prevăzută cu patru pori germinativi. Teleutosporii de $35-70 \times 16,24 \mu$ rotunziți sau mai mult sau mai puțin îngustați la vârf, puternic îngroșați până la 17μ , ascuțiți, la mijloc ușor contractați, la bază îngustați, cu un pedicel incolor, persistent, egal cu sporul sau ceva mai scurt decât el. Se observă și mesosporii rari.

Area geografică: Europa.

3. Puccinia Fuckelii Sydow

Monogr. Ured., I, 103, 1904, tab. VI, fig. 90; Mœsz, Fungi Hung., IV, Basidiom. Pars I, Ured. in Ann. Mus. Nat. Hung., XXXIII, 185, 1940; Gäumann, Über die Jurineae bewohnenden Puccinien in Candollea, VIII, 68-72, 1940.

Syn.: *Puccinia Compositarum* f. *Jurineae* Fuckel, in Fungi Rhen. Nr. 345.
Puccinia Jurineae Tranzschel, Consp. Ured URSS., 399, 1939, non Cooke.

Regiunea — Buzău-Sărățeanca — 30.VIII., 1948, leg. C. Dobrescu.

Pe frunze de *Jurinea arachnoidea* Bunge.

Uredosporii: $21-27 \times 21 \mu$, echinulați, cu 3 pori germinativi ecuatoriali, endosporul la bază puțin îngroșat.

Specie nouă pentru flora țării.

Area geografică: Europa (Germania, R.P. Ungaria, R.P.R., U.R.S.S.), Asia de Vest.

4. Uromyces aeluropodinus Tranzschel

Consp. Ured URSS, 101, fig. 16, 1939.

Hemiuromyces. Uredosporii amfigeni, se pot desvolta și pe teci și mai rar pe culm, acoperiți de epidermă, alungiți, câteodată confluenți, risipiți, de culoare brun întunecată; uredosporii sferici, mai rar elipsoidali, $20-25 \times 18-25 \mu$ (după măsurătorile noastre $21-24 \times 18-22 \mu$), membrană $2-3 \mu$ grosime, gălbuie, dens și fin veruculoasă, cu 3-4 pori germinativi. Teleutosporii alungiți, adesea confluenți, formând șiruri lineare, amfigeni, pe teci sau mai rar culmicoli, înconjurați de epiderma ruptă, nu sunt pulverulenți, negri sau aproape negri; teleutosporii sferici, elipsoidali sau ovali, $24-35 \times 16-25 \mu$ (după măsurătorile noastre $27-42 \times 18-22 \mu$), la vârf rotunziți sau ușor îngustați, membrana netedă, gălbui întunecată, cca 3μ grosime, la vârf ajunge până la 8μ grosime și aci este și mai întunecată; pedicelul incolor, $42-96 \times 5-9 \mu$ rigid, persistent.

Pe frunzele, tecile și culmul de *Aeluropus littoralis* (Gou.) Parl.:

Erb.: Dobrogea, jud. Constanța, pe nisipul litoral marin, dintre Istria și Vadul — 12.VII.1950.

Specie rară descrisă de Tranzschel (*l. c.*) și indicată din Tauria în jurul lacului Barigol, Ucraina în insula Djarilgatsch lângă Marea Neagră. O mai indică și din Egipt lângă Ramleh.

Area geograf.: U.R.S.S. (Tauria, Ucraina), R.P.R., Egipt.

5. Aecidium Scabiosae (Dozy et Molk.) Winter

in Rabenh., Kr. Fl. Deutschl., I, 264, 1884; Fischer, Ured. d. Schweiz, fig. 333, 533, 1904; Sacc., Syll. Fung., VII, 798, 1888; Trotter, in Fl. Ital. Crypt. Ured., 432, 1908; Iwanoff in Centralbl. f. Bakt., II. Abt. XVIII, 666, fig. 39, 1907; Săvulescu Tr. et Olga Săvulescu, Mat. Ured. Roum., 137, 1941.

Syn.: *Caeoma* (*Aecidium*) *Scabiosae* Dozy et Molk. in Nederl. Kruidkundig Archief I, 56, 1848.

Exsicc.: Herb. Myc. Rom., XXI, Nr. 1020.

Regiunea București — Băneasa — 22.VIII.1948.

Pe frunze de *Cephalaria transilvanica* (L.) Schrad.

Plantă gazdă nouă. Până acum, această specie a fost descoperită pe specii de *Scabiosa* și *Knautia*.

Ecidiile hipofile, câteodată și izolat epifile, dispuse pe pete gălbui sau violacee în grupuri circulare sau neregulate, cupulate, cu marginea răsfântă și sfâșiată, celulele peridiei cubice sau romboidale când sunt văzute în față, sunt strâns unite între ele, $21-24 \times 15-18 \mu$ (după măsurătorile noastre), cu pereții externi până la 9μ grosime și fin transversal striati, iar cei interiori mai subțiri de $3-6 \mu$ grosime și fin verucoși; ecidiosporii aproape sferici sau sferic-poliedrici, de $18-24 \times 15-21 \mu$, cei mai mulți de $20-24 \times 18-21 \mu$ (după măsurătorile noastre), cu episorul aproape incolor de $1-1,5 \mu$ grosime, dens și foarte fin verucos.

Area geografică.: Europa (Germania, Austria, Elveția, Italia, Olanda, R.P.R.), Persia boreală.

Prin această contribuție, numărul speciilor de Uredinee indicate de noi în flora țării ajunge la 385, iar acela al plantelor gazdă la 784.

CIUPERCI NEPERFECTE

1. Ramularia Carthami Zaprometov

Jurn. « Bol. rast. », 141 — 142, 1926; Mat. po microfl. Sr. Asii, I, 32, 1926; Vassiljevskiy et Karakulin, Fungi imp. paras., Pars I, Hyphom., 87, 1937.

Regiunea Stalin — Feldioara — 9.VIII.1948.

Pe frunze de *Carthamus tinctorius* L., în culturi.

Pe frunzele atacate, formează pete galbene cenușii, circulare, de 3-6 mm în diametru, câteodată neregulate și mai mari, la mijloc de culoare

mai deschisă, iar pe margini cu un brâu mai închis. Fasciculele de conidiofori amfigene produc un strat pulveraceu, cenușiu; conidioforii simpli măsoară $30-45 \times 4-6 \mu$. Conidiile cilindrice, rotunzite la ambele ca-

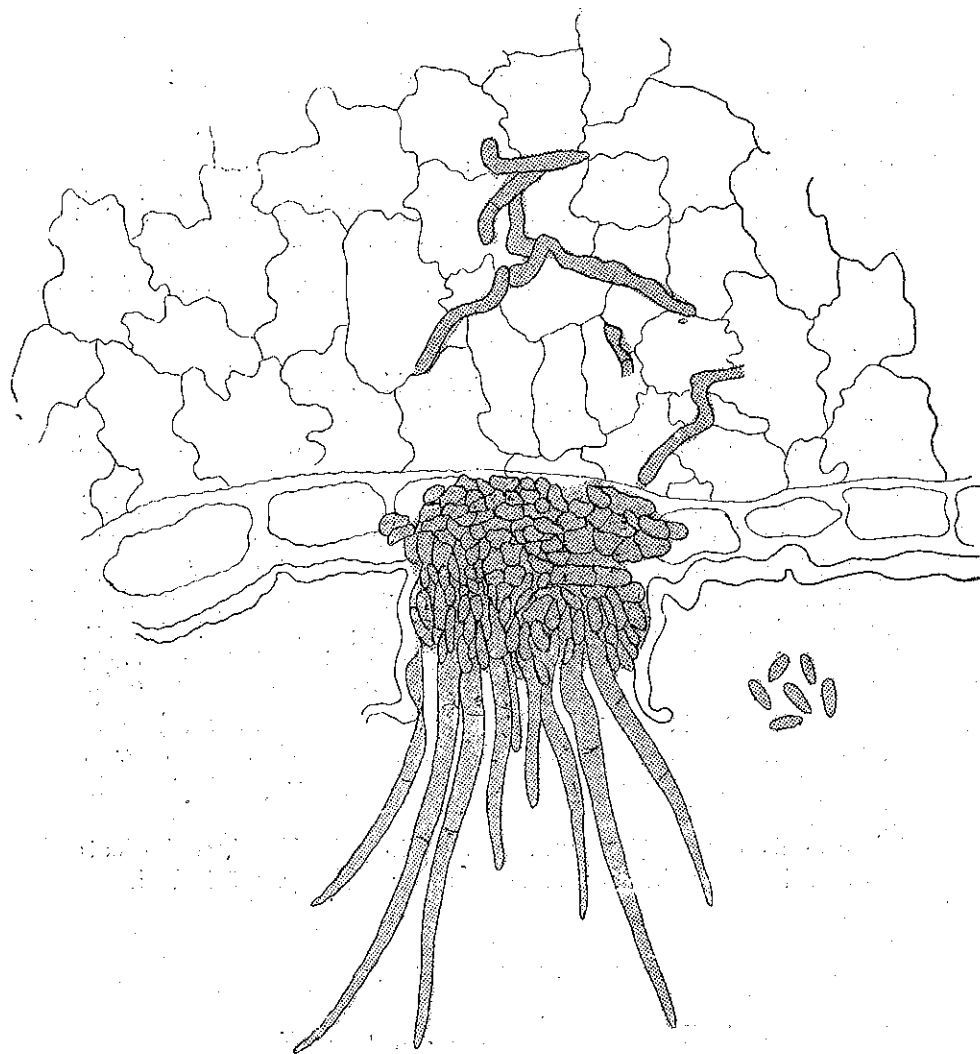
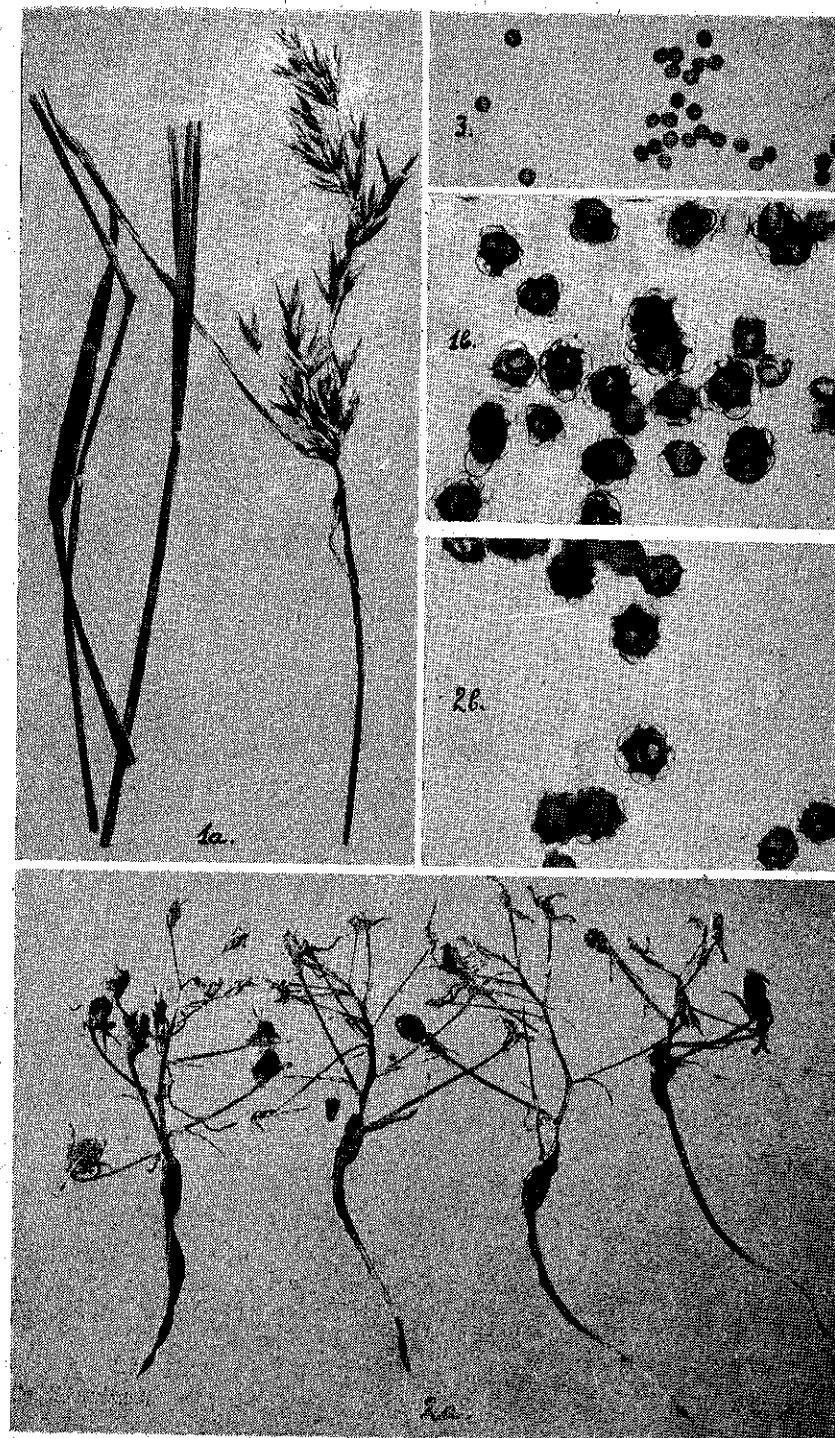

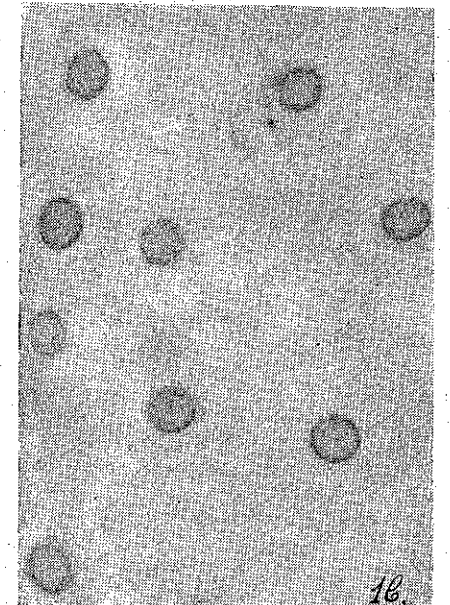
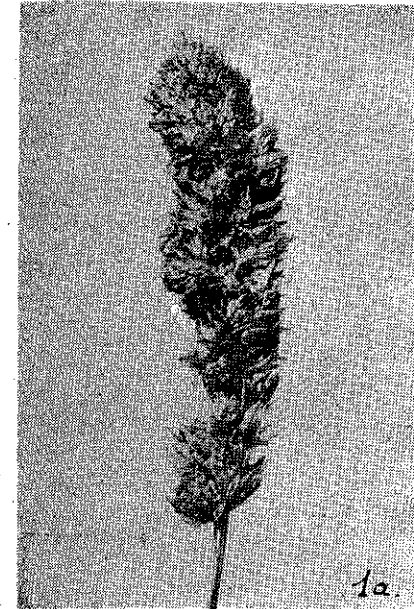
Fig. 5. — *Ramularia Carthami* Zaprometov: Miceliu, conidiofori și spori.

pete, unicelulare sau cu o septă, mai rar cu 2 septe, solitare sau în lanțuri de $18-30 \times 4-6 \mu$. Infecțiunea începe de la bază, iar frunzele atacate se usucă.

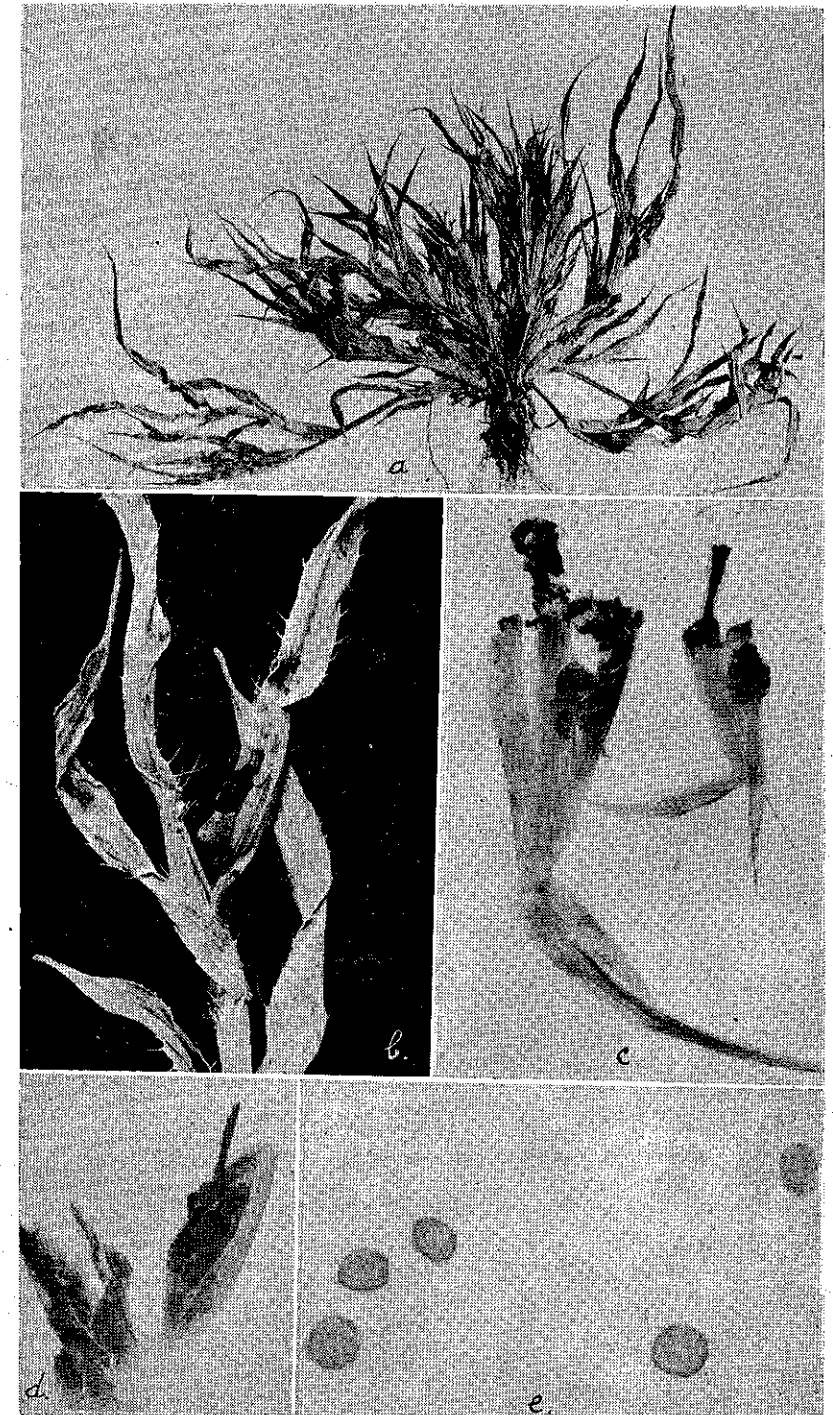
Specia aceasta a fost indicată din împrejurimile orașului Tașcent (Uzbechistan), Saratov, Caucazul de Nord și Armenia Sovietică.

1. *Urocystis Arrhenatheri* (Kuprewitz) Săvul.: a. Planta de *Arrhenatherum elatius* (L.) M. et K., atacată. b. Glomerule de spori.
2. *Urocystis Ornithogali* Körnicke: a. Indivizi de *Ornithogalum tenuifolium* Guss., atacat. b. Glomerule de spori. 3. *Ustilago Poae-bulbosae* Săvul.: Spori.

1. *Sphacelotheca Constantineanui* Săvul.: a. Un spic atacat dela *Alopecurus aequalis* Sobol. (mărit de 2 ori); b. Spori.
2. *Urocystis irregularis* (Winter) Săvul.: a. Frunză cu *Aconitum moldavicum* Hacq. cu umflături cu spori. b. Glomerule de spori.

Sphacelotheca Tragi Săvul.: a. Planta de *Tragus racemosus* atacată. b. Sor mărit. c. și d. Columela. e. Spori.

2. Cladosporium banaticum Săvulescu, nov. spec.

Caespitulis minutis, punctiformibus, epi- vel hypophyllis, nervisequiis, nigricantibus, e stromate vel hypostromate cellulose oriundis; conidiophoris caespitosis, 8—20 in quoque caespitulo, 50—120 × 3—6 μ simplicibus, erectis vel subflexuosis, non torulosis, continuis vel 1-septatis, fusco-bruneis apice dilutioribus, obtusiusculis; conidiis ovoideis vel ellipsoideis 6—10 × 4—6 μ solitariis, primum continuis subhyalinis, dein 1-septatis, palide violaceis.

Habitat in foliis siccis *Dianthi Kitaibelii* Janka.
Regiunea Severin — Moldova Nouă — 11.VII.1948.

CERCETĂRI ASUPRA PERMEABILITĂȚII MEMBRANELOR
LICHIDE

NOTA III

O METODĂ NOUĂ (METODA PICĂTURILOR) PENTRU CERCETAREA
PERMEABILITĂȚII MEMBRANELOR LICHIDE *)

DE

ACADEMICIAN E. MACOVSCI

Comunicare prezentată în ședința din 19 Ianuarie 1951.

Suprafețele de separație dintre fazele lichide nemiscibile formează «membrane lichide» extrem de răspândite în organisme. Permeabilitatea lor pentru diferiți compuși chimici n'a fost cercetată până acum, deși prezintă importanță pentru biologie în general, și pentru medicină în special. În această ordine de idei, ajunge să amintesc că o parte din schimburile dintre mediul celular și cel extracelular se face prin asemenea membrane lichide; că o parte a metabolismului celular depinde de posibilitatea schimburilor prin suprafețele de separație dintre faza plasmatică și fazele lipidice ale incluziunilor celulare; că pătrunderea multor medicamente, anestezice și substanțe toxice, atât în organism, cât și în elementele celulare în care se exercită acțiunea lor farmacologică, se face prin membrane lichide și că, tot prin asemenea membrane lichide se realizează pătrunderea diferitelor antiseptice în unele microorganisme.

Cercetarea permeabilității membranelor lichide, cercetarea modificării acestei permeabilități sub acțiunea factorilor fizici și chimici, cercetarea relațiilor dintre permeabilitatea și structura fizico-chimică intimă a membranelor lichide, toate pot contribui la rezolvarea unor probleme de biologie și medicină, promițând diverse aplicații pentru viața practică. De asemenea, nu trebuie scăpată din vedere importanța unor astfel de cercetări pentru chimia fizică, unde ele completează capitolul permeabilității membranelor, pentru tehnică, unde rezultatele lor pot găsi anumită utilizare, și mai ales pentru biochimie, unde problema permeabilității reprezintă unul din cele mai actuale domenii de cercetare.

Cât de multă atenție i se acordă acum acestui domeniu de cercetare ne arată faptul că în 1936 s'a ținut la Moscova un congres special dedicat problemei permeabilității, la care au participat cei mai de seamă biochi-

*) Lucrare în cadrul problemei: «Biochimia membranelor și suprafețelor de contact».

miști, fiziologi și farmacologi sovietici, cunoscuți prin lucrările lor în permeabilitate și în domeniile conexe, ca: V. Alexandrov, I. Arșavschi, V. Efimov, G. Iuniev, I. Can, V. Chedrovschi, N. Lazarev, A. Lebedinschi, O. Lepeșinscaia, D. Nasonov, M. Magat, I. Medvedev, V. Mujeev, N. Ocunev, L. Olandrov, I. Rapaport, D. Rubinștein, A. Rumeanțev, B. Tarusov, A. Titaev, L. Ștern, V. Vilenschi și alții [1].

Intr-o lucrare anterioară, am descris un aparat pentru cercetarea permeabilității membranelor lichide [2]. Aparatul acesta este bazat pe principiul de funcționare al branșiei artificiale [3]: una din fazele lichide, încărcată cu substanța capabilă să difuzeze în altă fază, rămâne nemișcată în timpul cercetării, pe când cealaltă fază lichidă curge continuu pe lângă prima fază și antrenează din aparat substanța care difuzează prin membrana de separație. Concentrația soluției care iese din aparat dă indicații asupra mersului difuziei prin membrana lichidă. Rezultatele cercetărilor efectuate cu acest aparat vor fi în curând date publicității.

În aparatul menționat, una din fazele lichide rămâne imobilă și neagitată. Sunt însă cazuri, când e de dorit ca această fază lichidă fixă să fie agitată în cursul cercetării, pentru asigurarea omogenității ei. Cum aparatul descris în lucrarea precedentă nu permite agitarea fazei lichide fixe, am imaginat un alt aparat, adecvat scopului urmărit. Dispozitivul acesta este bazat pe principiul următor: un lichid cu densitatea mai mare se introduce picătură cu picătură într'un alt lichid mai puțin dens, care conține în soluție substanța de cercetat și este nemiscibil cu primul; substanța pătrunde în picături prin membrana lichidă ce delimitează picăturile și este antrenată de acestea; în căderea lor prin lichidul «fix», picăturile îl agită și-l omogenizează; adunându-se sub lichidul «fix», picăturile se contopesc și alcătuiesc un strat de lichid ce poate fi supus analizei; cantitatea substanței ajunsă în acest lichid, în intervale de timp diferite și în condiții experimentale anumite, poate da indicații despre mersul penetrației substanței de cercetat prin membrana lichidă a picăturilor, despre permeabilitatea membranei lichide ce limitează picăturile și despre acțiunea diferiților factori capabili să influențeze atât fenomenul de penetrație, cât și permeabilitatea membranelor lichide. Bazat pe aceste considerații, am realizat o metodă nouă pentru cercetarea permeabilității membranelor lichide, metodă ce poate fi numită «metoda picăturilor».

Aparatura cu care se lucrează e foarte simplă și poate fi confecționată cu ușurință în orice laborator de chimie. Ea constă (fig. 1) dintr-o biuretă obișnuită (B) cu robinet (R), fixată vertical, în care se introduce o anumită cantitate de fază lichidă fixă (f), ce conține substanța de cercetat (s) capabilă să difuzeze în cealaltă fază lichidă (F) aleasă pentru cercetare. Deasupra biuretei se instalează un vas de sticlă (V), prevăzut cu un dispozitiv (D) pentru menținerea suprafeței lichidului (F) la nivel constant. Din vasul (V) pornește un tub capilar (t) prevăzut cu un robinet de sticlă (r). Tubul capilar (t) se introduce în biuretă în așa fel, încât capătul porțiunii lui descendente să se găsească la o mică distanță deasupra nivelului fazei lichide fixe (f). Diametrul interior al tubului capilar (t) se alege astfel ca robinetul (r) fiind complet deschis, scurgerea lichidului (F) din vasul (V) să se facă încet, picătură cu picătură. Pentru ca tubul capilar să nu atingă peretele interior al biuretei, în apropierea capătului inferior

al tubului (t) se fixează o felie îngustă tăiată dintr'un dop mic (b) de plută. Astfel se asigură formarea picăturilor în condiții bune și se evită scurgerea lichidului (F) pe peretele biuretei. Sub biuretă se pune un cilindru (C) gradat în zecimi de centimetru cub; cilindrii gradați sau tuburile gradate ce se utilizează curent în laboratoarele din spitale pentru dozarea colorimetrică a colesterolului, se pretează admirabil pentru acest scop. Avem nevoie de mai multe asemenea vase gradate (C). Fazele lichide se aleg astfel, încât cea cu densitatea mai mare (F) să fie introdusă în vasul de sticlă (V), iar cea cu densitatea mai mică (f) — în biureta (B).

Odată aparatul instalat, se determină viteza de scurgere a lichidului (F) prin tubul capilar (t). Pentru aceasta, se pune sub acest tub, în locul biuretei, un cilindru gradat (C) și se stabilește, robinetul (r) fiind complet deschis, fie volumul lichidului ce se scurge prin tubul (t) într'o anumită perioadă de timp, fie timpul necesar scurgerii unui anumit volum de lichid (F). Dacă scurgerea se face prea repede sau prea încet, se înlocuiește tubul capilar (t) printr'un altul mai lung sau mai scurt, respectiv, mai îngust sau mai larg, până se realizează viteza de scurgere dorită. Tot cu această ocazie, se determină numărul de picături care cad din tubul capilar (t) în decurs de 1 minut.

Apoi, tubul capilar (t) se introduce în biuretă, în care în prealabil a fost introdus un anumit volum din soluție (f). Distanța între extremitatea de jos a tubului capilar (t) și suprafața lichidului (f) trebuie astfel aleasă, încât picăturile lichidului (F) să se formeze în aer și imediat după desfacerea lor de pe vârful tubului (t) să cadă în lichidul (f). Dacă distanța este prea mare, picăturile (F) se lovesc prea puternic de suprafața lichidului (f) și se sparg în picături mai mici; dacă distanța este prea mică, picăturile (F) pot să atingă suprafața lichidului (f) și atunci se deformează și se desprind de pe tub în mod neregulat. La stabilirea distanței celei mai potrivite dintre vârful tubului (t) și suprafața lichidului (f), trebuie să se țină seama și de faptul că primele picături din lichidul (F) căzute în biuretă determină o ridicare a nivelului lichidului (f); picăturile următoare nu vor produce același efect, deoarece, după punerea aparatului în funcțiune — adică după deschiderea robinetului (r) — începem manevrarea robinetului (R) al biuretei, în așa fel încât lichidul (F), care se adună în partea de jos a biuretei și formează un strat mai dens (p), să se scurgă uniform și continuu din biuretă în cilindru (C). Viteza de scurgere a lichidului (F) din biuretă în cilindru (C) trebuie să fie egală cu viteza cu care lichidul (F) din vasul de sticlă (V) pătrunde în faza lichidă fixă (f). Egalarea celor două viteze de scurgere se face deschizând robinetul (R) al biuretei în așa fel, încât nivelul lichidului (f) din biuretă să se găsească tot timpul experimentării în dreptul uneia și aceleiași diviziuni a biuretei. Nu se poate ajunge la egalarea celor două viteze de scurgere, urmărind numărul de picături ce se scurg în unitatea de timp din biuretă în cilindru (C) și făcând ca acest număr să devină egal cu acela cu care lichidul (F) picură din tubul (t) în biuretă; în adevăr, difuzia substanței (s) din faza lichidă (f) în picăturile lichidului (F) face ca soluția ce se scurge din biuretă în cilindru (C) să aibă o altă tensiune superficială decât lichidul (F) ce picură din tubul (t) în biuretă așa că numărul egal de picături reprezintă, în cele două cazuri, volume de lichid diferite. De altfel, tot pentru evitarea erorilor ce s'ar putea produce datorită variației

tensiunii superficiale, facem ca la extremitatea tubului capilar (t) picăturile lichidului (F) să se formeze în aer și nu în însăși soluția (f). Astfel se asigură volumul constant al acestor picături (F), în tot cursul experienței.

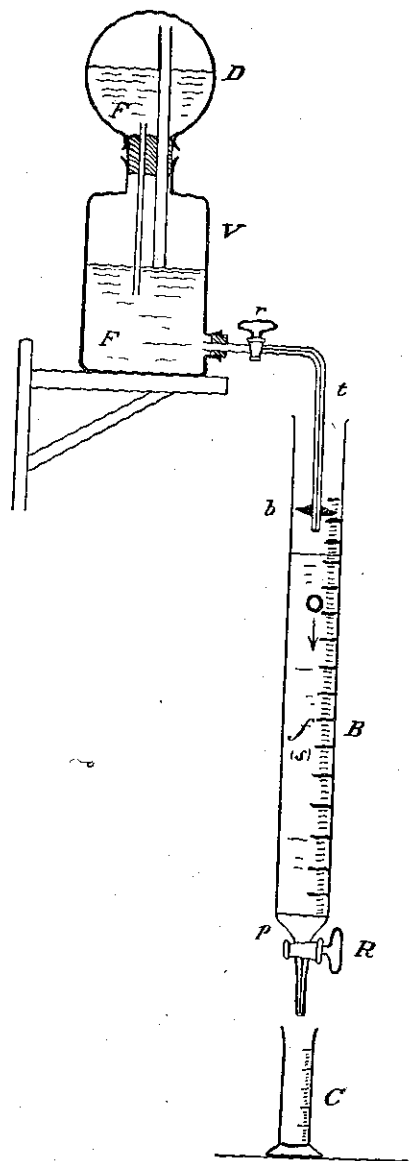

Fig. 1

leiași substanțe de concentrații diferite C și c , formula (1) capătă, pentru un timp foarte scurt Δt , aspectul:

$$\Delta x = -D \frac{Q}{G} (C - c) \Delta t; \quad (2)$$

în care D reprezintă constanta de difuziune. În cazul membranelor lichide cu suprafața Q și grosimea G , care separă două soluții ale ace-

Menționez că în timpul cât se lucrează cu dispozitivul amintit, volumul lichidului (f) din biuretă trebuie să rămână, practic, constant și tocmai pentru evitarea eventualelor scurgeri ale soluției (f) din biuretă, în decursul cercetării se procedează la stocarea unei porțiuni mici din lichidul (F) sub soluția (f).

Lichidul din stratul protector (p), este încărcat cu substanța (s), care ajunge aici atât prin intermediul picăturilor, cât și direct prin suprafața de separație dintre acest strat (p) și soluția (f) lichidul acesta se scurge uniform prin robinetul (R) și se culege într-o serie de vase gradate (C), care se schimbă la intervale de timp regulate; se măsoară atât cantitatea de lichid culeasă în fiecare vas gradat (C) în parte, cât și cantitatea x a substanței (s) ce a ajuns acolo.

Cantitatea x a substanței (s) care ajunge în lichidul (F) ce se scurge din biuretă, variază în funcție de timp t , iar relația între x și t poate fi dedusă pe baza legii difuziei dată de Fick. Conform acestei legi, cantitatea dx a substanței care difuzează în decursul timpului dt prin suprafața dq de grosime dg , sub acțiunea diferenței de concentrație dc , poate fi exprimată prin formula:

$$dx = -D \frac{dq}{dg} dc dt, \quad (1)$$

C reprezintă concentrația substanței (s) în soluția (f), iar c — concentrația substanței (s) ce se realizează în lichidul (F) venit în contact cu soluția (f); ambele mărimi, C și c variază în funcție de timp, datorită procesului însuși al difuziei.

Dacă notăm cu S , cantitatea substanței (s) ce s'a găsit la începutul experienței în volumul V al soluției (f) introdusă în biuretă (B), atunci concentrația inițială a substanței (s) în această soluție este $\frac{S}{V}$.

Notăm acum prin $\Delta x_1, \Delta x_2, \dots, \Delta x_n$, cantitățile de substanță (s) ce difuzează din soluția (f) în volumul anumit v de lichid (F) în timpurile scurte egale $\Delta t_1 = \Delta t_2 = \dots = \Delta t_n = \Delta t$, în decursul cărora volumul $v' = v \Delta t$ al lichidului (F) traversează coloana soluției (f) și stratul protector (p) și se scurge din biuretă (B). În timpurile Δt în care cantitatea Δx_i ($i = 1, 2, \dots, n$) din substanța (s) traversează membranele lichide atât ale picăturilor, cât și membrana stratului de protecție (p) și iese din biuretă, concentrația medie C_i a substanței (s) în soluția (f) este:

$$C_i = \frac{\frac{S}{V} + \frac{S - \Delta x_1 - \Delta x_2 - \dots - \Delta x_i}{V}}{2} = \frac{2S - \Delta x_1 - \Delta x_2 - \dots - \Delta x_i}{2V}, \quad (3)$$

iar în lichidul (F) concentrația medie c_i este:

$$c_i = \frac{0 + \frac{x_i}{v'}}{2} = \frac{x_i}{2v'}. \quad (4)$$

Deci, ținând seama de relațiile (3) și (4), cantitățile Δx_i pot fi exprimate conform ecuației (2) prin formulele:

$$\begin{aligned} \Delta x_1 &= K \left(\frac{2S - \Delta x_1 - \Delta x_1}{2V} \right) \Delta t \\ \Delta x_2 &= K \left(\frac{2S - \Delta x_1 - \Delta x_2 - \Delta x_2}{2V} \right) \Delta t \\ \Delta x_n &= K \left(\frac{2S - \Delta x_1 - \Delta x_2 - \dots - \Delta x_n - \Delta x_n}{2V} \right) \Delta t \end{aligned} \quad (5)$$

în care K are valoarea

$$K = -D \frac{Q}{G}. \quad (6)$$

Insumând cantitățile Δx_i , ($i = 1, 2, \dots, n$) se obține cantitatea totală $x_{(n)}$ de substanță (s) ieșită din biuretă în timpul $t_{(n)} = n \Delta t$, corespunzător celor n intervale succesive de timp Δt menționate mai sus:

$$x_{(n)} = \Delta x_1 + \Delta x_2 + \dots + \Delta x_n, \quad t_{(n)} = n \Delta t. \quad (7)$$

Din formulele (5), (6) și (7), ajungem la relația

$$x_{(n)} = \left[K \frac{S}{V} n - nK \frac{\Delta x_1}{2V} - (n-1) K \frac{\Delta x_2}{2V} - \dots - K \frac{\Delta x_n}{2V} - K \frac{\Delta x_1 + \Delta x_2 + \dots + \Delta x_n}{2v'} \right] \Delta t \quad (8)$$

respectiv:

$$\frac{1}{K} x_{(n)} = \left[n \frac{S}{V} - n \frac{\Delta x_1}{2V} - (n-1) \frac{\Delta x_2}{2V} - \dots - \frac{\Delta x_n}{2V} - \frac{x}{2v'} \right] \Delta t. \quad (9)$$

Termenii cu Δx_i din partea dreaptă a ecuației (9) pot fi transformați în modul următor:

$$\frac{\Delta x_1}{2V} + \frac{\Delta x_2}{2V} + \dots + \frac{\Delta x_{n-1}}{2V} + \frac{\Delta x_n}{2V} = \frac{x_{(n)}}{2V}$$

$$\frac{\Delta x_1}{2V} + \frac{\Delta x_2}{2V} + \dots + \frac{\Delta x_{n-1}}{2V} = \frac{x_{(n)}}{2V} - \frac{\Delta x_n}{2V} \quad (10)$$

$$\frac{\Delta x_1}{2V} = \frac{x_{(n)}}{2V} - \frac{\Delta x_n}{2V} - \frac{\Delta x_{n-1}}{2V} - \dots - \frac{\Delta x_2}{2V},$$

adică suma tuturor termenilor în Δx_i din partea stângă a sistemului (10) este egală cu diferența dintre $n \frac{x}{2V}$ și suma termenilor în Δx_i care se găsesc în partea dreaptă a ecuațiilor din sistemul (10).

În urma scăderii continue a concentrației substanței (s) din soluția (f), valorile succesive Δx_i sunt din ce în ce mai mici:

$$\Delta x_1 > \Delta x_2 > \dots > \Delta x_n; \quad (11)$$

de aceea suma X a termenilor în Δx_i din membrii din dreapta ai ecuațiilor sistemului (10) este mai mică decât suma $n \frac{x_{(n)}}{2V}$ a termenilor $\frac{x_{(n)}}{2V}$ tot din membrii din dreapta ai acestor ecuații.

Dacă notăm cu b , câtul subunitar dintre suma X și suma $n \frac{x_{(n)}}{2V}$, obținem formula:

$$X = b \frac{nx_{(n)}}{2V} \quad (12)$$

Este evident că b la rândul lui, depinde de x , respectiv de t ; având însă în vedere că determinările permeabilității membranelor lichide cu aparatura descrisă mai sus se fac într'un timp limitat, admitem pentru simplificare că în prima aproximație b este constant. În acest caz, dacă notăm $v' = v \Delta t$, $n \Delta t = t_{(n)} = t$ și în consecință $x_{(n)} = x$ ecuația (9) ia aspectul:

$$\frac{1}{K} x = \frac{S}{V} t - \frac{x}{2V} t + \frac{bx}{2V} t - \frac{x}{2v'}. \quad (13)$$

Rezolvând ecuația (13) în raport cu x ajungem la soluția:

$$x = \frac{t}{\alpha + \beta t}, \quad (14)$$

în care constantele α și β au valorile:

$$\alpha = \frac{V(2v' + K)}{2SKv} \quad (15)$$

$$\beta = \frac{1-b}{2S} \quad (16)$$

Formula (14), deși aproximativă, reprezintă în mod satisfăcător, relația între x și t , ceea ce se va arăta într'o altă lucrare, iar aplicabilitatea ei la datele experimentale înseamnă că trecerea substanței de cercetat prin membrana lichidă utilizată în cursul experienței, se face conform cu legea difuziei.

Odată dedusă relația (14) dintre cantitatea x a substanței (s) ieșită din biuretă (B) și timpul respectiv t , rămâne de precizat modul cum se poate ajunge la stabilirea valorilor constantelor α și β . În acest scop, se stabilesc experimental cantitățile substanței (s) ieșite din biuretă în intervale de timp diferite, obținându-se o serie de N perechi de valori x_i și t_i ($i = 1, 2, \dots, N$). Pe baza acestor valori se trece la calculul constantelor α și β aplicându-se metoda dată de Gauss și cunoscută sub numele de «metoda celor mai mici pătrate» [4].

Scriem întâi ecuația (14) sub forma

$$\alpha x + \beta x t = t \quad (17)$$

Din sistemul

$$\left. \begin{aligned} \alpha x_a + \beta x_a t_a &= t_a \\ \alpha x_b + \beta x_b t_b &= t_b \end{aligned} \right\} \quad (18)$$

de două ecuații de acest fel, completate cu două perechi de valori x_a, t_a și x_b, t_b rezultate din determinări diferite, se pot calcula valorile aproximative $\bar{\alpha}$ și $\bar{\beta}$ ale constantelor α și β , cu ajutorul formulelor:

$$\bar{\alpha} = \frac{t_a t_b (x_b - x_a)}{x_a x_b (t_b - t_a)} \quad (19)$$

$$\bar{\beta} = \frac{x_a t_b - x_b t_a}{x_a x_b (t_b - t_a)} \quad (20)$$

Aceste valori $\bar{\alpha}$ și $\bar{\beta}$ sunt aproximative și se deosebesc de valorile cele mai plauzibile α și β , deoarece pentru deducerea lor s'au utilizat numai rezultatele a două determinări a și b , și nu toate perechile de valori x_i și t_i obținute în cursul cercetării.

De aceea, pe baza tuturor datelor experimentale, adică pe baza tuturor perechilor de valori x_i și t_i , trebuie găsite corecțiile $\delta\alpha$ și $\delta\beta$, care adăugate la valorile aproximative ale constantelor $\bar{\alpha}$ și $\bar{\beta}$, să dea valorile cele mai plauzibile ale acestor constante, conform formulelor:

$$\alpha = \bar{\alpha} + \delta\alpha; \beta = \bar{\beta} + \delta\beta. \quad (21)$$

Pentru aceasta, scriem ecuația (14), respectiv (17), sub forma:

$$\alpha x_i + \beta x_i t_i - t_i = v \quad (22)$$

(unde în general $v_i \neq 0$, fiindcă valorile x_i sunt grevate de erori) pentru ca, folosind simbolul:

$$\alpha x_i + \beta x_i t_i = f(\alpha, \beta), \quad (23)$$

să ajungem la formula:

$$f(m, n) - t_i = v_i \quad (24)$$

Ținând seama de ecuațiile (21), formula (23) poate fi reprezentată ca funcția valorilor aproximative cunoscute $\bar{\alpha}$ și $\bar{\beta}$ și a corecțiilor căutate $\delta\alpha$ și $\delta\beta$. Astfel se obține formula:

$$f(\alpha, \beta) = f(\bar{\alpha} + \delta\alpha, \bar{\beta} + \delta\beta) \quad (25)$$

care, dezvoltată în serie Taylor, dă relația:

$$f(\alpha, \beta) = f(\bar{\alpha}, \bar{\beta}) + \frac{\partial f(\bar{\alpha}, \bar{\beta})}{\partial \alpha} \delta\alpha + \frac{\partial f(\bar{\alpha}, \bar{\beta})}{\partial \beta} \delta\beta \quad (26)$$

Desvoltarea funcției (25) în serie Taylor, a fost întreruptă la termenii de gradul întâiu, ceea ce se poate face atunci când corecțiile sunt destul de mici față de valorile aproximative. Apoi, relația (26) se introduce în ecuația (24), se calculează expresiile din această ecuație și astfel se obțin ecuațiile:

$$\bar{\alpha} x_i + \bar{\beta} x_i t_i + x_i \delta\alpha + x_i t_i \delta\beta - t_i = v_i \quad (27)$$

care, în cazul când se folosesc prescurtările

$$\left. \begin{aligned} x_i &= a_i \\ x_i t_i &= b_i \\ \bar{\alpha} x_i + \bar{\beta} x_i t_i - t_i &= l_i, \end{aligned} \right\} \quad (28)$$

iau forma

$$\begin{aligned} a_1 \delta\alpha + b_1 \delta\beta + l_1 &= v_1 \\ a_2 \delta\alpha + b_2 \delta\beta + l_2 &= v_2 \\ &\vdots \\ &\vdots \\ a_N \delta\alpha + b_N \delta\beta + l_N &= v_N \end{aligned} \quad (29)$$

De aici ¹⁾, pe baza condițiilor de minim

$$\frac{\partial [vv]}{\partial \delta\alpha} = 0 \quad \text{și} \quad \frac{\partial [vv]}{\partial \delta\beta} = 0 \quad (30)$$

ce corespund principiului calculului de compensare $[vv] = \text{minimum}$, rezultă ecuațiile normale (31), precum și ecuația (32), ce se deduce pentru controlul valorilor $[vv]$:

$$[aa] \delta\alpha + [ab] \delta\beta + [al] = 0 \quad (31)$$

$$[ab] \delta\alpha + [bb] \delta\beta + [bl] = 0$$

$$[al] \delta\alpha + [bl] \delta\beta + [ll] = [vv] \quad (32)$$

Pentru controlul coeficienților ecuațiilor normale, se mai stabilesc ecuațiile

$$\begin{aligned} [aa] + [ab] + [al] &= [as] \\ [ab] + [bb] + [bl] &= [bs] \end{aligned} \quad (33)$$

$$[al] + [bl] + [ll] = [ls]$$

în care s_i reprezintă suma tuturor coeficienților din fiecare ecuație normală

$$s_i = a_i + b_i + l_i \quad (34)$$

Rezolvarea sistemului de ecuații (31), (32), folosind algoritmul lui Gauss, ne dă valorile corecțiilor căutate $\delta\alpha$ și $\delta\beta$, «greutățile» lor p_α și p_β și valoarea $[vv]$. De aici, folosind expresiile (21), se află valorile corectate ale constantelor α și β .

Pentru a constata dacă valorile aproximative ale constantelor s'au corectat suficient, se introduc constantele corectate conform formulei (21) în ecuațiile (22) și se calculează erorile «rămase» v_i . Dacă suma pătratelor acestor erori v_i , este identică cu valoarea $[vv]$ obținută din cal-

¹⁾ A se vedea Karl Mader, *Ausgleichsrechnung* in Handbuch der Physik de H. Geiger și K. Scheel, vol. 3, p. 515, Berlin 1928. — E de menționat că notația utilizată de Gauss are următoarea semnificație:

$$[vv] = \sum_{i=1}^N v_i^2; [ab] = \sum_{i=1}^N a_i b_i, \text{ etc.}$$

culul de compensare (32), atunci valorile astfel corectate ale constantelor α și β , pot fi considerate ca cele mai plauzibile. În cazul contrar, calculul se repetă, considerând valorile corectate ale constantelor ca aproximative până când condiția menționată mai sus va fi îndeplinită.

Se trece apoi la calcularea erorilor medii ale constantelor și la cercetarea erorilor «rămase» din punctul de vedere al hazardului repartiției. Eroarea medie este dată de formula

$$\mu = \pm \sqrt{\frac{[vv]}{N-2}} \quad (35)$$

unde N reprezintă numărul de determinări și 2 numărul constantelor ce intervin în calcul. De aici rezultă, conform formulelor

$$\mu_m = \pm \frac{\mu}{\sqrt{p_\alpha}}; \quad \mu_n = \pm \frac{\mu}{\sqrt{p_\beta}} \quad (36)$$

erorile medii ale constantelor α și β așa că valorile acestor constante pot fi prezentate sub forma:

$$\alpha = (\bar{\alpha} + \sum \delta\alpha) \pm \mu_\alpha; \quad \beta = (\bar{\beta} + \sum \delta\beta) \pm \mu_\beta \quad (37)$$

Expresiile acestea (35) arată că valorile «reale» ale constantelor de mai sus cad în limitele arătate, cu probabilitatea 0,68. Cu această ocazie se poate afla dacă în rezultatele experimentale apar erori prea mari; pentru aceasta este suficient să se compare valoarea 2μ cu erorile «reziduale» v_i ; dacă condiția $v_i < 2\mu$ este satisfăcută, nu s'au făcut în cursul experiențelor erori prea mari.

În lucrările următoare, dedicate problemei permeabilității membranelor lichide, se va arăta aplicabilitatea metodei picăturilor în diferite cazuri concrete.

Institutul de Biochimie al Academiei R.P.R.

ИССЛЕДОВАНИЯ ПРОНИЦАЕМОСТИ ЖИДКИХ МЕМБРАН СООБЩЕНИЕ III НОВЫЙ МЕТОД (КАПЕЛЬНЫЙ МЕТОД) ИССЛЕДОВАНИЯ ПРОНИЦАЕ- МОСТИ ЖИДКИХ МЕМБРАН

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

Автор разработал новый метод исследования проницаемости жидких мембран, названный им «капельным методом».

Этот метод базируется на следующем принципе. Жидкость с большей плотностью вводится капля за каплей в жидкость с меньшей плотностью, содержащую в растворе искомое вещество и несмешивающуюся с первой жидкостью. Вещество проникает из раствора в капли через разграничивающую их жидкую мембрану и увлекается ими. При своем падении капли гомогенизируют раствор, через который они проходят, и собираются под этим раствором, сливаясь и образуя жидкий слой, который может быть подвергнут анализу. Было доказано, что в случае проникновения вещества

через жидкую мембрану согласно закону диффузии Фика, соотношение между количеством x диффундированного вещества и соответственным временем t , может быть при первой приближенности выражено формулой

$$x = \frac{t}{\alpha + \beta t},$$

где α и β постоянные. Расчет величины этих постоянных производится при помощи метода Гаусса, известного под именем метода наименьших квадратов. Исследования производятся при помощи весьма несложной аппаратуры, которая может быть изготовлена в любой химической лаборатории.

RECHERCHES SUR LA PERMEABILITÉ DES MEMBRANES LIQUIDES

NOTE III

UNE NOUVELLE MÉTHODE (MÉTHODE DES GOUTTES) POUR LA RECHERCHE DE LA PERMEABILITÉ DES MEMBRANES LIQUIDES

(RÉSUMÉ)

L'Auteur a élaboré une nouvelle méthode destinée à la recherche de la perméabilité des membranes liquides, qu'il a appelée « la méthode des gouttes ».

Cette méthode est basée sur le principe suivant: on introduit goutte à goutte un liquide d'une densité plus grande dans un liquide d'une densité moindre, qui contient en solution la substance qu'on veut rechercher et est non miscible avec le premier. La substance pénètre, de la solution dans les gouttes, à travers la membrane liquide qui les délimite et est entraînée par celles-ci. Dans leur chute, les gouttes homogénéisent la solution qu'elles traversent pour se rassembler sous la solution; elles s'y fondent en formant une couche de liquide qu'on peut soumettre à l'analyse.

L'Auteur a démontré que, dans le cas où la pénétration de la substance à travers la membrane liquide s'effectue conformément à la loi de la diffusion donnée par Fick, la relation entre la quantité x de la substance diffusée et le temps respectif t peut être exprimée en première approximation, par la formule:

$$x = \frac{t}{\alpha + \beta t}$$

ou α et β sont constantes. La valeur de ces constantes peut être calculée à l'aide de la méthode de Gauss, connue sous le nom de « méthode des plus petits carrés ». Les appareils nécessaires à la recherche sont très simples et peuvent être confectionnés dans n'importe quel laboratoire.

BIBLIOGRAFIE

1. D. Rubinstein, *Problema permeabilității*. Lucrările Congresului din 13—17 Mai 1936, Medghiz 1939, Moscova-Leningrad.
2. Eugen Macovschi și Maria Mykietiu, *Bul. Științ. Acad. R.P.R., Seria A, Tom, I, Nr. 2, Ianuarie 1949, p. 171—182.*
3. Eugen Macovschi și Georgeta Stan, *Biochem. Ztschr., 1942, 310, p. 255—280.*
4. Eugen Macovschi, *Biochem. Ztschr., 1942, 310, p. 313—324.*

REDUCEREA TELURITULUI DE POTASIU DE CĂTRE
 BACILII TUBERCULOȘI, TEST PENTRU DETERMINAREA
 ACȚIUNII TUBERCULOSTATICE ȘI TUBERCULICIDE A
 ANTIBIOTICELOR ȘI A FACULTĂȚII ANTIBIOTICULUI
 DE A DETERMINA APARIȚIA DE FORME REZISTENTE *)

DE

S. OERIU, MEMBRU CORESPONDENT AL ACADEMIEI R. P. R.,
 G. EUSTATZIU, R. LEVENTER, G. BUNESCU și H. SCHREIBER

Comunicare prezentată în ședința din 9 Februarie 1951.

Studiind corelația între gradul de rezistență obținut prin antrenarea germenilor pe medii cu antibiotice și intensitatea reducerii teluritului de potasiu, am observat că teluritul de potasiu este redus la telur de către germenii rezistenți, nu însă și de către germenii sensibili la antibiotice, ceea ce ne permite să diferențiem tulpinile rezistente de cele sensibile.

De asemenea, am observat că în cursul antrenării bacililor la concentrații progresive de antibiotic, se desprind trei zone bine determinate:

a) o zonă de insensibilitate, în care intensitatea reacției se acordă cu dezvoltarea culturii, care este maximă;

b) o zonă intermediară, de discordanță între intensitatea reacției și a gradului de dezvoltare al germenilor, în care culturile bine dezvoltate pot răspunde slab la reacția cu telurit și culturile slab dezvoltate pot răspunde cu o reacție intensă;

c) o zonă de sensibilitate, în care reacția biochimică este cu atât mai slabă cu cât cultura este mai inhibată în dezvoltarea ei.

Între cele două extreme — dezvoltarea nestingherită a bacililor și inhibarea dezvoltării lor (controlate prin proba cu teluritul de potasiu) — se găsește o zonă intermediară (obișnuit corespunzătoare diluțiilor medii), în care populația microbiană se împarte în: germeni deveniți rezistenți, germeni care se antrenează la rezistență, germeni indiferenți, germeni sensibili care sub acțiunea antibioticului sunt pe cale să moară și alții care au murit.

A) Felul în care decurge proiectarea caracterelor biologice ale unei culturi de bacili tuberculoși pe scara de diluțiuni a unui antibiotic ne îngă-

*) Lucrare în cadrul problemei « Contribuțiuni la chimioterapia tuberculozei ».

due să afirmăm măsura în care o substanță bacteriostatică include potențialul unei acțiuni bactericide.

Pentru oricare antibiotic a cărui zonă intermediară este îngustă, concentrațiile progresive de antibiotice, folosite la antrenarea rezistenței, sunt restrânse; o astfel de zonă intermediară nu conține forme alternativ sensibile și rezistente, care ar îndepărta limita bacteriostatismului.

În aceste condițiuni, acțiunea antibiotică se exercită asupra întregii populații de germeni.

În opoziție cu zona intermediară îngustă, cea largă demonstrează o putere bactericidă redusă și înceată a antibioticului; în aceste condițiuni, acțiunea antibiotică nu cuprinde întreaga populație de germeni, fapt care explică de ce în zona intermediară largă se găsesc forme sensibile și rezistente.

În cercetările noastre cu teluritul de potasiu în mediile de cultură cu bacilul aviari, conținând doze progresive de streptomycină și I₂ (sulfosalicilat-aliltiocianat-streptomycină), produsul I₂ se arată aproape de 20 de ori mai activ decât streptomycină.

B) În studiile făcute pe bacilii Koch izolați de la cobai infectați și tratați, ca și germenii izolați de la 45 de bolnavi tuberculoși tratați cu antibiotice (unii cu I₂ și alții cu streptomycină), am putut constata legătura strânsă între întinderea zonei intermediare delimitată *in vitro* (cu proba de telurit) și aptitudinea antibioticului de a determina apariția de forme rezistente.

Reducerea teluritului de potasiu de către *Mycobacterium tuberculosis* demonstrează că antibioticele care posedă o zonă intermediară largă (streptomycină) dau forme rezistente, în timp ce antibioticele cu o zonă intermediară îngustă sau virtuală (I₂) nu duc la apariția de forme rezistente, ceea ce confirmă în fapt cercetările noastre anterioare, după care streptomycină administrată în tuberculoza experimentală la cobai duce la dezvoltarea de tulpine rezistente, ceea ce nu se întâmplă la cobaii tratați cu produsul I₂.

Proba cu telurit poate folosi și la controlul procesului de germeni bătrâni, cu înmulțire deficitară și sensibilitate atenuată, în genere, pentru antibiotice.

CONCLUZIUNI

1. Reducerea teluritului de potasiu de către *Mycobacterium tuberculosis*, în prezența unor concentrații progresive de antibiotic, constituie un test ușor de mână și cu aplicare practică pentru controlul acțiunii bacteriostatice și bactericide a antibioticului.

2. Reducerea teluritului de potasiu de către *Mycobacterium tuberculosis*, în prezența unor concentrații progresive de antibiotic, constituie un test pentru stabilirea facultății unui antibiotic de a determina, în prezența sa, formele rezistente.

3. În prezența unor concentrații progresive de antibiotic folosite pentru antrenarea la rezistență a bacililor tuberculoși, se disting trei zone bine determinate:

a) o zonă de insensibilitate a germenilor față de antibiotice, în care intensitatea reacției și dezvoltarea culturii sunt maxime;

b) o zonă intermediară, de discordanță între intensitatea reacției și a gradului de dezvoltare al germenilor, în care alternativ culturi bine dezvoltate pot răspunde slab la reacția cu telurit și culturi slab dezvoltate pot răspunde cu o reacție mai intensă;

c) o zonă de sensibilitate în care reacția biochimică este tot atât de slabă, pe cât este inhibată cultura.

Întinderea zonei intermediare variază pentru același tip de bacil tuberculos, în raport cu acțiunea bactericidă a antibioticului.

4. O zonă intermediară largă demonstrează facultatea antibioticului folosit de a determina dezvoltarea de forme rezistente, el având o acțiune bactericidă redusă și înceată.

5. O zonă intermediară îngustă indică acțiunea net bactericidă a antibioticului în concentrații ce sunt apropiate de limita bacteriostatică și facultatea de a îngreua dezvoltarea de tulpine rezistente.

ВОССТАНОВЛЕНИЕ ТЕЛЛУРИТА КАЛИЯ ТУБЕРКУЛЕЗНЫМИ БАЦИЛЛАМИ — ТЕСТ ДЛЯ ОПРЕДЕЛЕНИЯ ТУБЕРКУЛОСТАТИЧЕСКОГО И ТУБЕРКУЛОЦИДНОГО ДЕЙСТВИЙ АНТИБИОТИКОВ И СПОСОБНОСТИ АНТИБИОТИКОВ ВЫЗЫВАТЬ ПОЯВЛЕНИЕ РЕЗИСТЕНТНЫХ ФОРМ

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

Применением теста восстановления теллуриата калия жизнеспособными туберкулезными микробами и определяя степень развития резистентности микроба по отношению к антибиотикам, авторы определяют силу бактериостатического и бактерицидного действия антибиотика, а также способность антибиотика вызывать развитие микробов, резистентных к антибиотикам.

При прогрессивных концентрациях антибиотиков, использованных для выработки устойчивости туберкулезных бацилл, различаются три четко очерченные зоны.

1. Зона нечувствительных микробов по отношению к антибиотикам, в которой интенсивность реакции и развитие культуры максимальны.

2. Промежуточная зона, несоответствия между интенсивностью реакции и степенью развития микробов, в которой хорошо развитые культуры могут слабо реагировать на теллуриат, а слабо развитые культуры могут реагировать более интенсивно.

3. Зона чувствительности, в которой слабая интенсивность биохимической реакции параллельна с торможением роста культуры.

Размеры промежуточной зоны варьируют при том же типе туберкулезной бациллы в зависимости от бактерицидного действия антибиотика.

Применяя метод теллуриата калия для определения степени резистентности и чувствительности микробов, полученных из мокроты 45 туберкулезных больных, леченных стрептомицином или препаратом I₂ (сульфосалицилат — аллилтиоцианат — стрептомицин), авторы установили, что

TABLOUL Nr. 1

Bacil aviar Griffith 51. Corelația dintre intensitatea reacțiilor la teluritul de potasiu și gradul de dezvoltare al culturilor puse să se dezvolte pe mediul Saiton conținând concentrații crescânde de I₂ (sulfosalicilat-ahliocianat-streptomycină).

Concentrații progresive de sulfosalicilat-ahliocianat-streptomycină (I ₂)						
	I ₂ 0,1 U/cm ³	I ₂ 0,5 U/cm ³	I ₂ 1 U/cm ³	I ₂ 5 U/cm ³	I ₂ 10 U/cm ³	I ₂ 45 U/cm ³
Gradul de dezvoltare al culturilor	I II	I II	I II	I II	I II	I II
Intensitatea reacțiilor la teluritul de potasiu	++++	±	++++	±	±	—
	+++	+++	+++±	—	—	—
	1. Zona de insensibilitate	2. Zona intermediară			3. Zona de sensibilitate	

1. Zonă de insensibilitate (0—0,1 U) neinfluențată de antibiotic = Concordanță între gradul de dezvoltare al culturii și intensitatea reacției la teluritul de potasiu.

2. Zonă intermediară (0,5—1 U) — de antrenare = Discordanță între gradul de dezvoltare al culturii și intensitatea reacției la teluritul de potasiu.

3. Zonă de sensibilitate (5—45 U) — influențată de antibiotic = Concordanță între lipsa de dezvoltare a culturilor și negativitatea reacției la teluritul de potasiu.

L E G E N D A

Gradul de dezvoltare al culturilor

++++ culturi care ocupă întreaga arie a balonașului
 +++ " " " 3/4 din aria balonașului
 ++ " " " 1/2 din aria balonașului
 + " " " 1/4 din aria balonașului

Intensitatea reacției la teluritul de potasiu

++++ negru carbune
 +++ negru cenușiu
 ++ cenușiu
 + cenușiu deschis

TABLOUL Nr. 2

Bacil aviar Griffith 51. Corelația dintre intensitatea reacțiilor la teluritul de potasiu și gradul de dezvoltare al culturilor puse să se dezvolte pe mediul Saiton conținând concentrații progresive de streptomycină.

Concentrații progresive de streptomycină						
	S 0,1 U/cm ³	S 0,5 U/cm ³	S 1 U/cm ³	S 5 U/cm ³	S 10 U/cm ³	S 45 U/cm ³
Gradul de dezvoltare al culturii	I II III IV	I II III IV	I II III IV V	I II III IV V		
Intensitatea reacției la teluritul de K	++++	+±	±	±	±	—
	+++	+	+++	+++	±	—
	1. Zonă de insensibilitate	2. Zona intermediară			3. Zona de sensibilitate	

1. Zonă de insensibilitate (0—0,1 U), neinfluențată de antibiotic = Concordanță între gradul de dezvoltare al culturii și intensitatea reacției la teluritul de potasiu.

2. Zonă intermediară (0,5—10 U), de antrenare = Discordanță între gradul de dezvoltare al culturii și intensitatea reacției la teluritul de potasiu.

3. Zonă de sensibilitate (10—5 U), influențată de antibiotic = Concordanță între lipsa de dezvoltare a culturilor și negativitatea reacției la teluritul de potasiu.

L E G E N D A

Gradul de dezvoltare al culturilor

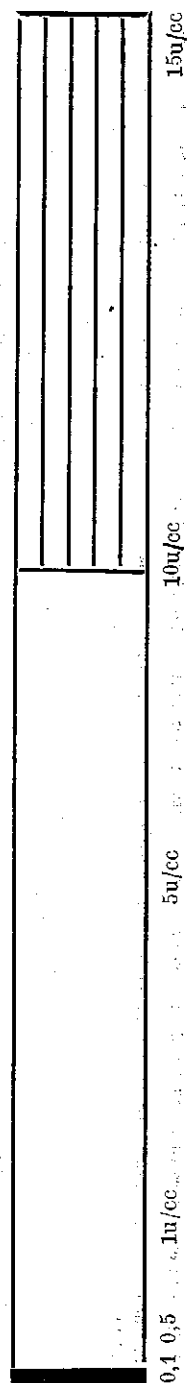
++++ culturi care ocupă întreaga arie a balonașului
 +++ " " " 3/4 din aria balonașului
 ++ " " " 1/2 din aria balonașului
 + " " " 1/4 din aria balonașului

Intensitatea reacției la teluritul de potasiu

++++ negru carbune
 +++ negru cenușiu
 ++ cenușiu
 + cenușiu deschis

REZULTATUL ACTIUNII ANTIBIOTICELOR S₁ I₂
ASUPRA BACILULUI TUBERCULOZEI AVIARE PUS ÎN EVIDENȚĂ PRIN METODA TELURITULUI DE POTASIU

CONCENTRAȚII PROGRESIVE DE STREPTOMICINA S

CONCENTRAȚII PROGRESIVE DE SULFOSALICILAT - ALILTIOCIANAT - STREPTOMICINA I₂

LEGENDA:

Zona de insensibilitate
Zona intermediară
Zona de sensibilitate

промежуточная зона (в которой находится популяция бацилл с пониженной способностью роста и с непостоянным по отношению к теллуриту калия восстановительным действием) на много больше при стрептомицине (0,5 — 10 Е).

Широкая промежуточная зона (0,5 — 10 Е при стрептомицине), отдаляющая зону чувствительности, демонстрирует очень ограниченное бактерицидное действие и способность антибиотика вызывать развитие резистентных штаммов.

Узкая промежуточная зона (0,5 — 1 Е при препарате I₂) показывает четкое бактерицидное действие антибиотика в концентрациях, близких к бактериостатическому порогу антибиотика.

Применение подобного антибиотика в клинике дает самый низкий процент резистентных микробов.

Восстановление теллурида калия, обязанное *Mycobacterium tuberculosis*, при прогрессивных концентрациях антибиотика, является тестом для определения способности антибиотика вызывать в своем присутствии резистентные формы.

LA RÉDUCTION DU TELLURITE DE POTASSIUM PAR LES BACILLES TUBERCULEUX, TEST POUR DÉTERMINER L'ACTION TUBERCULOSTATIQUE ET TUBERCULICIDE DES ANTIBIOTIQUES, AINSI QUE LA FACULTÉ DE L'ANTIBIOTIQUE DE FAIRE APPARAÎTRE DES FORMES RÉSISTANTES

(RÉSUMÉ)

Par l'application du test de la réduction du tellurite de potassium par les germes tuberculeux viables et la détermination du degré de développement de la résistance des germes aux antibiotiques, les Auteurs parviennent non seulement à déterminer l'intensité de l'action bactériostatique et bactéricide d'un antibiotique, mais encore la faculté d'un antibiotique de provoquer des germes résistants aux antibiotiques.

En présence de concentrations progressivement croissantes, utilisées à l'entraînement vers la résistance des bacilles tuberculeux, on peut distinguer 3 zones parfaitement distinctes:

a) une zone d'insensibilité des germes pour les antibiotiques, où l'intensité de la réaction et le développement de la culture atteignent le maximum;

b) une zone intermédiaire, de discordance entre l'intensité de la réaction et le degré de développement des germes, où, alternativement, des cultures bien développées peuvent répondre faiblement à la réaction au tellurite, alors que des cultures faiblement développées peuvent répondre à une réaction plus intense;

c) une zone de sensibilité, où la faible intensité de la réaction biochimique va de pair avec l'inhibition de la culture.

L'étendue de la zone intermédiaire varie, pour ce même type de bacille tuberculeux, en raison de l'action bactéricide de l'antibiotique.

En appliquant le test au tellurite de potassium pour déterminer le degré de résistance et de sensibilité des germes de crachats de 45 tuberculeux traités à la streptomycine et par le produit I₂ (sulfosalicylate-allylthiocyanate-streptomycine), les Auteurs notent que la zone intermédiaire (où se trouvent les bacilles à puissance de développement diminuée et à action réductrice inconstante sur le tellurite de potassium) est beaucoup plus étendue pour la streptomycine (0,5 — 10 unités) que pour le produit I₂ dont la limite se place entre 0,5 et 1 unité.

Une zone intermédiaire étendue (0,5 — 10 unités pour la streptomycine) qui éloigne la zone de sensibilité, indique une action bactéricide très réduite et la possibilité pour l'antibiotique de provoquer l'apparition de formes résistantes.

Une zone intermédiaire étroite (0,5 — 1 unité pour le produit I₂) indique une action nettement bactéricide de l'antibiotique à des dilutions rapprochées de la limite bactériostatique de l'antibiotique.

L'utilisation clinique d'un pareil antibiotique donne le plus petit nombre de germes résistants.

La réduction du tellurite de potassium par le *Mycobacterium tuberculosis*, en présence de dilutions progressivement croissantes d'un antibiotique, représente un test qui permet d'établir sa faculté de déterminer des formes résistantes.

BIBLIOGRAFIE

- Oeriu S., Ciucă M., Stamatescu S., Eustatziu G., *Acțiunea bacteriostatică și bacteriocidă in vitro a produselor streptomycină și I₂ (sulfosalicylat-allylthiocyanat-streptomycină) asupra bacilului tuberculos uman*. Vol. I. Editura Academiei R.P.R., 1949.
- Oeriu S., Combiescu D., Bonciu C., Ioan G. L., Angelescu I., Botez V., Oeriu I., Felix B., *Contribuțiuni la studiul dezvoltării de tulpine BK rezistente prin administrare de streptomycină în tuberculoza experimentală la cobai, prin inoculări în serie de splină dela cobai infectați și tratați la cobai normali*. Vol. II. Editura Academiei R.P.R., 1951 (sub tipar).

CONSIDERAȚIUNI BRYOLOGICE ASUPRA REZERVAȚIEI NATURALE «PIATRA CRAIULUI MARE»

DE

TR. I. ȘTEFUREAC

Comunicare prezentată de Academician TR. SĂVULESCU în ședința din 9 Februarie 1951.

Dacă vegetația plantelor superioare (*Cormophyta*) din masivul Piatra Craiului este în general puțin explorată, cu atât mai mult putem accentua acest lucru, cu privire la studiul plantelor inferioare (*Thallophyta*), despre care găsim numai unele date răslețe în literatura mai veche.

Astfel, asupra mușchilor (*Bryophyta*), primele date bryologice din acest masiv, le aflăm în Enumerația lui Baumgarten (1864), însă fără specificarea mai de aproape a stațiunilor. Schur, în Enumerația sa (1866), trece din Piatra Craiului, un număr de 11 specii de *Bryales*, care sunt trecute și în Enumerația sistematică a Cryptogamelor din Transilvania a lui Fuss (1877) și anume:

	Baumgarten	Schur	Fuss
<i>Bryum imbricatum</i> Bruch et Schimpr. ¹⁾ (= <i>Br. pallescens</i> Bmg. in herb.)	—	4275	1281
<i>Encalypta fimbriata</i> Brid.	—	4323	1236
<i>Grimmia commutata</i> Hampe	2345	4345	1202
<i>Orhotrimum alpestre</i> Schimpr. (Hornsch.) (Fuss sub <i>O. speciosum</i> Nees)	—	4437	1227
<i>Pogonatum alpinum</i> Brid.	2415	4465	1317
<i>Pogonatum arcticum</i> Bmg.	2416	4466	1318
<i>Pogonatum urnigerum</i> Brid.	2414	4469	1316
<i>Polytrichum juniperinum</i> Hedw.	2417	4474	1325
<i>Seligeria tristicha</i> Bruch. et Schimpr.	—	4507	1146
<i>Timmia austriaca</i> Hedw.	2460	4527	1310
<i>Webera polymorpha</i> Schimpr.	—	4540	1266

În Enumerația lui Baumgarten întâlnim însă și o serie de specii de mușchi, care sunt trecuți sub stațiunea generală de «*Alpibus Coronensis*», prin care se înțeleg clipele calcaroase ale sinclinalului mezozoic

¹⁾ Nomenclatura sistematică după Schur (36).

Bucegi-Piatra Craiului, fără a fi anume specificat care dintre aceste masive; astfel aflăm trecute următoarele specii:

	En.	Nr.	
<i>Oncophorus strumifer</i> Brid.	»	»	2382
<i>Desmatodon latifolius</i> Brid.	»	»	2390
<i>Pogonatum arcticum</i> Swartz	»	»	2416
<i>Polytrichum sexangulare</i> Hoppe	»	»	2421
<i>Polytrichum formosum</i> Spr.	»	»	2423
<i>Pohlia inclinata</i> Spr.	»	»	2441
<i>Meesea uliginosa</i> Hedw.	»	»	2457
<i>Timmia austriaca</i> Spr.	»	»	2460
<i>Bryum alpinum</i> Schw.	»	»	2526

Intre acestea, sunt unele specii de altitudine, ca *Polytrichum sexangulare* Floerke și *P. alpinum* L. var. *arcticum* (Sw.) Brid., pe care le aflăm în Enumerația lui Schur trecute între alte stațiuni și din Piatra Craiului. *Polytrichum sexangulare* l-am recoltat din mai multe stațiuni în Bucegi, în Piatra Craiului însă nu l-am aflat.

Menționăm că Schur a luat în bună parte datele după Baumgarten Enumeratio (1864), completând însă stațiunile după etichetele din herbarul acestuia. Aceleași stațiuni au fost apoi introduse și în lucrarea lui Hazslinsky (1885).

În 1905, apare o nouă contribuție bryologică asupra Carpaților, în care Matouschek (23) analizează colecțiile lui A. Degen și dă din Piatra Craiului de deasupra Zărneștilor, următoarele trei specii de *Hepaticae*, 1 *Sphagnum* și 6 *Bryales*:

- Cephalozia curvifolia* Dum. ¹⁾
- Sauteria alpina* Nees
- Fegatella conica* Corda
- Sphagnum cuspidatum* (Ehrh.) Wstf.
(pe care îl amintește și din Valea Vlădușca)
- Desmatodon latifolius* (Hedw.)
- Didymodon giganteus* (Funck) Jur.
- Uloa crispa* (Hedw.)
- Mnium rostratum* Schrad.
- Mnium orthorrhynchum* Brid.
- Brachythecium salebrosum* (Hoffm.)

Mai târziu, întâlnim în Flora Romaniae Exsiccata, Cent. III/1923, sub Nr. 210 specia *Anomodon rostratus* (Hedw.) Schimpr. Făgăraș, Piatra Craiului, stâncării umbroase calcaroase, Prăpastia, 1300 m s. m. leg. M. Péterfi, 10.VIII 1921 ²⁾.

¹⁾ Vezi Matouschek, M. B. Lap., IV, p. 82.

²⁾ M. Péterfi, în ultimii ani ai activității sale bryologice, a cercetat în două rânduri masivul Piatra Craiului. Prima oară împreună cu Gürtler, când a fost descris hibridul între *Dianthus callizonus* × *D. spiculifolius* = *Dianthus Burciae* Péterfi et Gürtler; a doua oară împreună cu Prof. Prișcu, când Péterfi a suferit un accident. Materialul recoltat, pe care Péterfi nu a mai apucat să-l prelucra, se află în parte la Cluj.

Numeroase date asupra lichenilor din acest masiv sunt cuprinse în publicațiile lăsate de P. Cretzoiu ¹⁾.

În vara anului 1948, am cercetat (10—27. VIII) vegetația muscinală a acestui impunător masiv de calcare titonice, insistând în deosebi asupra marelui abrupt apusean, cu pereți, văi și brăie (brâne), din limita superioară a pădurii de molid, până pe muchea semăță a Timbanului și vârful La Om.

Datorită în primul rând expoziției pe care o are marele abrupt apusean pe versanții ce coboară prăpăstios de pe întinsa creastă dela Est la Vest (20 km), acest masiv se caracterizează din punct de vedere orografic și climatic prin locuri excepțional de potrivite pentru dezvoltarea vegetației muscinale, de o anumită componență, specifică stâncăriilor de calcare și dolomite umede.

Terenul cercetat al marelui abrupt din masivul Piatra Craiului este încadrat și decretat ca monument al naturii « Rezervația Piatra Craiului Mare » ²⁾.

Inițiativa luată în vara anului 1948, de a explora vegetația acestei rezervațiuni (8), a avut tot sprijinul din partea Comisiunii Monumentelor Naturii de pe lângă Ministerul Silviculturii, care a încurajat studiul în colectiv al echipei.

¹⁾ Paul Cretzoiu, *Conspectul lichenilor pyrenocarpi din România*, An. I.C.E.F., Seria I, Vol. VII, 1942; *Conspectul lichenilor gymnocarpi din România*, I, *ibid.*, Vol. IX, 1943, ș. a.

²⁾ Această rezervație, cuprinsă în Regiunea Stalin, se întinde pe o suprafață de 794 jugăre și 639 stjp. Valoarea florei e dată prin: *Dianthus callizonus* Schott et Ky., cu mulți hibridi, *Linaria alpina* (L.) Mill., *Hesperis nivea* Bmg., *Leontopodium alpinum* Cass. ș. a., precum și stațiunea cea mai interesantă cu tisă — *Taxus baccata* L., numărând 439 de exemplare, repartizate pe grupe într-o fâșie de pe versanții abruptului, care variază de altitudine între 1000 până la 1300 m s. m. (Comes, 1947). Tot aici e un parc natural, cu numeroase capre negre.

Acest teren a fost încadrat ca rezervațiune naturală prin Decret Nr. 645 din 1938, publicat în Buletinul Comisiunii Monumentelor Naturii, An. VI, Nr. 1—2, 1938 și stă sub directa supraveghere a Comisiunii Centrale a Monumentelor Naturii, prin Ocolul silvic Zărnești.

Inițiativa declarării ca Monument Natural a regiunii celei mai caracteristice din acest masiv, datează încă de după primul războiu mondial, când un teren de 457 ha din acest masiv a fost declarat ca rezervațiune naturală, fiind pus sub ocrotirea legii Monumentelor Naturii, la cererea Institutului Botanic din Cluj, care a întreprins o serie de cercetări asupra hibridilor speciei endemice *Dianthus callizonus* Schott et Ky. (8, p. 9).

Muntele Piatra Craiului Mare, în suprafață de 666 jug., a fost expropriat pe seama Grădinii Botanice din Cluj, potrivit hotărârii Judecătoriei Zărnești cu Nr. 35 din 1925, trecut în cartea funduară Nr. 798 a comunei Zărnești, Nr. topografic 10.266 (Bul. Com. Mon. Nat. An. VI, Nr. 1—2, 1938).

Delimitarea terenului și darea în primire organelor silvice ale Oc. silvic Zărnești, s'au făcut în anul 1945.

Hotarele rezervației sunt cuprinse: spre S din Vf. Grindului spre muchia Tamașului pe vechia graniță între România și Austro-Ungaria; spre NV e limita superioară a vegetației forestiere, deasupra zonei de protecție; la N, linia spre Vf. Crăpăturii în direcția E-SE; la E și SE, hotarul merge până la Șeaua Curmăturii, la movila cu pylon de fier, de aici spre V și apoi spre SV, trecând peste baliza din Vf. La Om, atingând punctul extrem sudic în Vf. Grindului (8).

Stratul muscinal din vegetația regiunilor muntoase și în deosebi din acele stațiuni în care factorii climatici și edafici îl favorizează la maximum, prezintă interes pentru studiu, nu numai prin enumerarea speciilor inventarului bryo-floristic, ci acest strat constituie și determină în mod hotărât caracterul fitosociologic, prin structura și dinamismul sinuziilor muscinale, atât ale speciilor caracteristice asociației, cât și ale anumitor elemente indicatoare și edificatoare în ecologia unităților mari de asociație, ca alianțe și ordine, unități în care sunt cuprinse atât proporția întovărășirilor speciilor din același strat de vegetație, cât și mai ales raportul dintre diferitele strate de vegetație (în legătură directă cu mediul local), factori ce trebuie să stea la baza ridicării releveurilor de vegetație în principiile fitosociologiei moderne.

Pe măsură ce se vor cuprinde tot mai multe elemente din diferitele strate de vegetație în determinarea unităților fitosociologice, se va putea înțelege mai bine geneza și dinamismul succesiunilor vegetale, în raport direct cu modificările ecologice ale mediului și cu durata relativă a diferitelor climaxuri de vegetație.

Or, tocmai în stațiunile din Piatra Craiului, mai ales în acelea de deasupra limitei pădurii, la baza sau în unghiul pereților mari de stâncă, se găsește suprafețe întinse acoperite de asociații de mușchi, în care se înfiripă elemente caracteristice ale anumitor asociații de plante superioare.

Deși se știe că masivul Piatra Craiului e lipsit de izvoare, totuși, fâșia aceasta, care variază de la altitudinea de 1600 m s. m. până la 1850 m s. m. este aceea care acumulează, din precipitațiuni și șuvoaie, cantitățile cele mai mari de apă, pe care le rețin pajiștele strânse de mușchi; aceștia, fiind bine fixați printr-o pătură rizoidală de humusul calcaros de stâncă, rezistă torențelor și șuvoaielor mai puternice. La fel, zăpada (și avalanșe) e adunată sub pereții de stâncă și reținută timp mai îndelungat, între unghiul stâncii și limita superioară a pădurii.

Acestea sunt stațiunile în care vom analiza locurile clasice cu anumite hepatiche eutalice¹⁾ ca *Bucegia romanica* Radian, *Preissia quadrata* (Scop.) Nees; iar dintre mușchii frunzoși: *Orthothecium rufescens* (Dicks.) Br. eur., *Oncophorus virens* (Sw.) Brid., *Ctenidium molluscum* (Hedw.) Mitten, *Meesea uliginosa* Hedw. ș. a. cum e în deosebi locul clasic de la cca 1800 m s. m. deasupra Brâului de Mijloc de pe Giorânga, unde perețele de piatră, cu o înclinare de 55—65° se află aproape complet acoperit cu aceste specii de mușchi²⁾.

În vegetația de pădure, elementele stratului muscinal sunt caracterizate printr'un număr relativ mic de specii, însă printr'o imensitate de indivizi, favorizați în dezvoltarea lor de complexul factorilor ecologici ± uniformi, specifici climaxului de pădure, cu tipul sociabilității de creștere în pajiști și perdele; în schimb, în zona subalpină și alpină, datorită variațiilor mari de teren, microrelief, expoziție, sol, incli-

¹⁾ Vezi M. Gușuleac, *Sur la Phylogénie des Cormophytes*, I. *Leurs rapports avec les Bryophytes*. Bul. Brăd. Bot. și al. Muz. Bot. Univ. Cluj, vol. XXVIII, Nr. 3—4, 1948.

²⁾ În această stațiune, am recoltat și un material critic (fără sporogoaie), aparținând Fam. *Splachnaceae*, care până acum încă nu a putut fi determinat.

nare, etc., notăm, dimpotrivă, un număr mare de specii, dar cu indivizi relativ mai puțin numeroși, supuși factorilor ecologici foarte variați și cu oscilații extreme. Acestea prezintă tipul sociabilității de creștere în perne înghesuite sau în trupe.

Regiunea cercetată din masivul Piatra Craiului este cuprinsă între Bârsa Groșetului și a Tamașului din partea inferioară până în creasta masivului: Turnul, Curmătura, Țimbanul, Vf. La Om (2244 m s. m.), La Umeri, Marele Grohotiș, Ceardacul Stanciului, Șeaua Funduri, văile caracteristice abruptului: Ciorânga, Padina lui Râie, Padina lui Călinet, Valea Podurilor, Valea Vlădușca, Valea Șpirlei spre Zăplaz.

Din aceste stațiuni a fost recoltată o numeroasă colecție de hepatiche și mușchi, din care semnalăm în lucrarea de față unele elemente rare din vegetația bryologică a Carpaților, sau altele care prin abundența și dezvoltarea optimă, caracterizează în de aproape aspectele de vegetație muscinală ale acestui masiv, vegetație legată de solul și calcarele titonice, ce aduc date importante în specificul acestei alee rezervațiuni.

S'a cercetat în deosebi «Creasta nordică» (denumită astfel de alpiști) dela La Om spre Turnul, cât și aproape în întregime «Creasta sudică» dela La Om spre Funduri. Creasta continuă, orientată dela SV la NE, are o lungime de 22 km. Rezultatele cele mai frumoase aparțin stațiunilor de pe Brâul Giorânga Mare și Valea Vlădușca.

Versantul răsăritean e slab inclinat, acoperit de vegetație pastorală și prezintă două denivelări: Colții Grindului și Țimbanele; versantul apusean cuprinde marea abrupt, cu un perete continuu, unic în acest gen în tot lanțul Carpaților noștri (19).

Din punct de vedere geologic, muchia Pietrii Craiului, dintre Pietricica și Vf. La Om, e formată din calcare titonice. Marele abrupt cuprins între 1699—2100—2244 m s. m., prezintă marne, gresii și calcare, trecând în orizonturi conglomeratice. În această fâșie se găsește numeroase năruiri, surpături și abrupturi. La altitudini mai mici se află sisturi cloritice sericitoase (26).

Tectonica masivului Piatra Craiului e dată printr'un mare sinclinal mezozoic din depozite jurasice mijlocii neocomiene (26).

Asemănarea geologică a masivului Piatra Craiului cu a Bucegilor, cât și apropierea geografică a acestor două masive, ne va permite în multe cazuri, din punct de vedere ecologic și bryo-geografic, să arătăm comparații strânse în vegetația muscinală a acestor două masive.

PARTEA SISTEMATICĂ

CL. HEPATICAE

Ordo Marchantiales

Subordo Riccioideae

1. *Riccia sorocarpa* Bischoff, recoltată din masivul Piatra Craiului în următoarele două stațiuni:

a) Vârful Curmătura, grohotiș fixat cu *Festuca sulcata* (Hack.) Nym. var. *saxatilis* Schur, pe coastă însoțită, la altitudinea de cca 1640 m

s. m., asociată cu *Bryum caespiticium* L. Crește în rozete ± regulate, cu talul de mărimea speciei tipice, adeseori ceva mai mare. La ramificațiunile tinere ale talului, solzii ventrali sunt clar vizibili, hemisferici și incolori.

În exemplare abundente, cu spori numeroși de 70—75—85 μ, colorați brun închis, cu tivitura sporilor îngustă de 4—6 μ. 17.VII. 1948.

b) Poalele dealului Gruicul Lung (Plaiul Foi) din valea Bârsa Groșetului, la altitudinea de cca 830 m s. m., pe sol fin, de pe blocuri de mică-sist și gresie, asociat cu *Anomodon attenuatus* (Schreb.) Hüb., *Bryum argenteum* L., *Barbula* sp., din marginea cuiburilor cu *Poa nemoralis* L. În exemplare rare, mici, cu solzii ventrali adeseori colorați în roșu-vișiniu. 13.VII. 1948.

Acest element polizonal dintre speciile genului *Riccia*, în ce privește răspândirea sa pe verticală, a fost aflat și în Carpații noștri în regiuni de altitudine. Astfel e dată de A. Vlădescu în 1937 (43) din Valea Cerbului — Munții Bucegi, la 2300 m s. m., iar între anii 1943—1950, am recoltat această specie în numeroase stațiuni din același masiv, cu expoziție estică și sud-estică, ca în Valea și Brânele Caraimanului, Valea Cerbului, Valea Dorului — La Lacuri și în deosebi foarte abundentă spre Colții lui Barbeș, pe coaste înșorite, intrând însă și în zona superioară a molidului.

În determinările noastre din Bucegi, am deosebit pe lângă forma tipică și var. *nana* Kern (Brâna de Mijloc a Caraimanului).

Subordo *Marchantioideae*:

Un caracter pronunțat bryo-geografic al vegetației muscinale, de pe calcarele din Piatra Craiului ale marelui abrupt, îl prezintă abundența anumitor hepatică eutalice, cu predominarea reprezentanților din Fam. *Marchantiaceae* și Fam. *Cleveaceae*.

Astfel, comparativ dăm din 104 determinări frecvența următoarelor specii de hepatică eutalice pe stațiuni:

<i>Bucegia romanica</i> Radian	46 de stațiuni
<i>Clevea hyalina</i> (Somm.) Lindberg	20 » »
» » var. <i>suecica</i> (Lindberg) K.M.	6 » »
<i>Sauteria alpina</i> Nees	10 » »
<i>Preissia quadrata</i> (Scop.) Nees	10 » »
<i>Reboulia hemisphaerica</i> (L.) Raddi	7 » »
<i>Peltolepis grandis</i> Lindberg	2 » »
<i>Grimaldia pilosa</i> (Horn.) Lindberg	1 » »
<i>Grimaldia rupestris</i> Lindenberg	1 » »
<i>Grimaldia</i> sp.	1 » »

Aceste hepatică eutalice le aflăm și în alte masive calcaroase din Carpații meridionali; astfel sunt citate din Bucegi (Radian, 1915), cât și p. p. în ivirile de calcare și dolomite (Răiosu, Jghiabul Văros) din cristalul munților Făgăraș (Ștefureac, 1949).

2. *Clevea hyalina* (Somm.) Lindberg

Această hepatică crește pe calcarele înșorite din munții și văile calde, fie sterilă sau cu sporogoaane; solzii ventrali mari.

Majoritatea stațiunilor le aflăm în Curmătura, între 1590—2240 m s. m.¹⁾ în locuri unde sunt cunoscute și dintre *Cormophyta*, unele elemente termofile²⁾.

Alte stațiuni mai puțin numeroase se află în partea sud-estică a masivului și anume Vf. Crăpătura, Muchia Timbanului (SE la cca 2000 m s. m.), Vf. La Om (2240), Westwand (2220—2140), Deasupra Zăplazului (1880), La Lanțuri (1800), Ciorânga (1830), Vlădușca (1810), Geardacul Stanciului (1620), Padina lui Călineț (1590).

În general, această hepatică e răspândită în Piatra Craiului la altitudini între 1600—2240 m s. m.

Iar var. *suecica* (Lindberg) K. M. a fost determinată în colecțiile noastre din șase stațiuni: Fundul Ciorânga, Brăul Ciorânga (1710), Curmătura (2050), Padina lui Râie (1350). În unele din probele analizate se pot observa forme de trecere dintre specia tipică spre var. *suecica* (considerată de unii și ca ssp. *suecica* (Lindb., Meylan).

3. *Sauteria alpina* Nees.

Majoritatea stațiunilor sunt cuprinse în Curmătura (1980—2020) și Ciorânga (1950); altele spre Hornul Vlădușca (1650), Podul lui Călineț (1590—1650), Brăul Răchita (1600).

E citată din acest masiv și de Matouschek, determinată din colecția lui A. Degen (23).

4. *Peltolepis grandis* Lindberg.

Această specie caracteristică Alpilor calcaroși, Jura de Sud și Carpați, între 1270—2400 m s. m., crește de obicei pe acele soluri unde zace mult timp zăpada sau în margini de grote reci.

Aflată în Piatra Craiului numai în două stațiuni apropiate, la Curmătura, în nișe mici cu expoziția NE împreună cu *Sauteria*, *Clevea*, *Ctenidium*, *Tortella*, *Bartramia*.

5. *Reboulia hemisphaerica* (L.) Raddi.

Atât sterilă, cât și cu sporogoaane tinere sau mature. În asociație cu *Fissidens*, *Lophozia*, *Plagiochila* ș. a. Am recoltat-o în Valea lui Râie (1350) și Curmătura (2000), pe bolovănișuri fixate cu *Festuca sulcata* (Hack.) Nym. var. *saxatilis* Schur.

Crește de obicei în locuri calde și puțin umede.

6. *Grimaldia pilosa* (Horn.) Lindberg.

Element arctic alpin, rar.

Valea Curmătura, nișe cu *Bucegia*, *Sauteria*, *Clevea*, *Ctenidium*, *Tortella*, 1900 m s. m.

7. *Grimaldia rupestris* Lindenberg.

Specie arctic-alpină de calcare.

Brăul de Mijloc al Ciorângii, inclinare 30—40°, 1830 m s. m.

Amintim aici și o formă critică de *Grimaldia*, care din cauza materialului insuficient și juvenil nu a putut fi identificată.

¹⁾ Notarea altitudinilor a fost făcută de colegul Beldie, pentru care îi exprimăm și aici mulțumirile noastre.

²⁾ *Centaurea Kotschyana* Heuff., *Achillea lingulata* W. et K., *Koeleria transsilvanica* Schur, *Galium erectum* Huds. var. *Bielzii* Schur (= *G. Mollugo* L. var. *erectum* (Huds.) Aschers. f. *Bielzii* (Schur) ap. Borza, 1948), det. A. Beldie.

8. *Bucegia romanica* Radian.

Dintre toate hepaticele eutalice din regiunea cercetată, *Bucegia romanica* Radian dă timbrul caracteristic asociațiilor muscinale dela baza stâncăriilor abrupte, unde e cea mai frecventă (p. 6).

Această hepatică a fost descrisă de Sim. Șt. Radian din munții Bucegi în anul 1903 (30) și a rămas 43 de ani cunoscută la noi numai din acest masiv, loc clasic. În anul 1946, am aflat-o și în câteva stațiuni rare în ivirile de calcare-dolomite (Vf. Râiosu și Jghiabul Văros) din munții Făgăraș (41).

În vara anului 1948, am putut urmări în de aproape răspândirea acestei interesante hepatică în masivul Piatra Craiului, unde acest element, relict terțiar (25; p. 803, 822) își găsește condițiunile optime de vegetație atât pe calcarele titonice, cât și pe gresii și conglon-

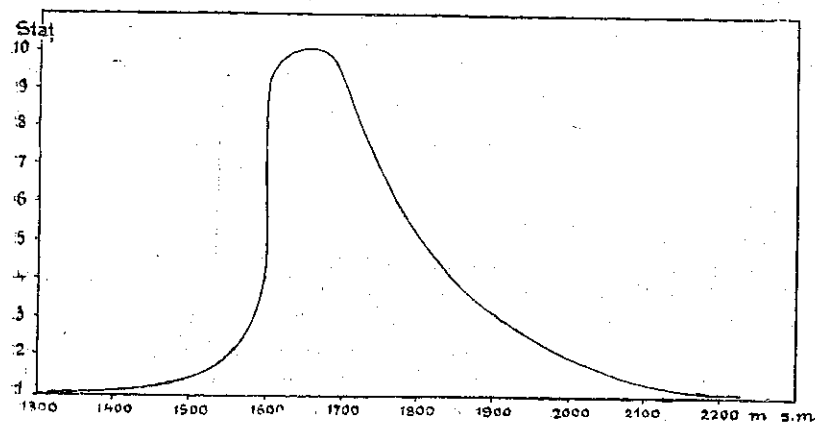

Fig. 1. — Frecvența stațiilor cu *Bucegia romanica* Radian, în raport cu altitudinea, din abruptul apusean al rezervației « Piatra Craiului Mare ».

merate (1699 — 2244 m s. m.), acoperite cu un humus fin negru, în zona ce prezintă numeroase năruiri, surpături și abrupturi, unde acumularea humusului, a apei de ploaie și a zăpezii, ca și a umidității atmosferice, este cea mai mare. Această fâșie corespunde zonei subalpine între cea 1600—1850 m s. m., cu foarte numeroase stațiuni, care spre altitudini mai mari se răresc, până spre 2300 m s. m. Sub altitudinea de 1600 m s. m. am aflat numai câteva stațiuni, fie la 1500 sau chiar la 1300 m s. m.

Această frecvență de răspândire pe verticală a stațiilor cu *Bucegia romanica* Radian pentru marele abrupt apusean al rezervației Piatra Craiului Mare, în ce privește raportul dintre numărul stațiilor și diferitele altitudini, am trecut-o în forma unui grafic în figura 1.

Cunoscând răspândirea hepatică *Bucegia romanica* Radian în tot masivul munților Bucegi (1940—1950), putem afirma că această plantă interesantă din punct de vedere morfologic (fără filamente asimilatoare în camerele stomatice, spre deosebire de *Preissia*) și bryo-geografic ca element cu areal disjunct (Carpații R.P.R., M-ții Tatra, America

de Nord), are în munții Piatra Craiului, un centru puternic de răspândire în Carpații noștri, atât în ce privește frecvența asociației în care se află, cât și dezvoltarea exemplarelor la optimum, prezentând obișnuit organele de reproducere. Prin aceasta, stațiunile cu *Bucegia romanica* Radian din acest nou masiv constituie un centru mult mai puternic, ecologic și bryo-fitosociologic, decât acel din munții Bucegi.

Din totalul de 104 determinări de hepatică eutalice, de pe versantul apusean al Pietrii Craiului, 46 aparțin speciei *Bucegia romanica* Radian (p. 6). Această frecvență ne confirmă tot mai mult prezența acestei hepatică pe sol fin humos calcaros, de deasupra limitei pădurii, în unghiul stâncăriilor, anume în acele văi atât de caracteristice acestui masiv, prin expoziție, înclinarea pereților, sub hornuri, vâlcele stâncoase și braie, cum sunt în deosebi stațiunile clasice și cele mai numeroase în Brăul de Mijloc și Brăul de Jos de pe Ciorânga (1600—2000 m s. m.). Altele au fost aflate pe stâncăriile din Padina lui Călineț, sau sub scările din Brăul Răchita (Cabana Ascunsă), Valea Popii, Șeua Zăplazului spre Valea Spirlei, Valea Vlădușca, Westwand, Padina Inchisă, Cabana Diana, Padina și Valea lui Râie. Semnificativ e faptul aflării ei în marginea SE a masivului numai într-o singură stațiune, pe Curmătura.

Din totalitatea acestor stațiuni cu hepatică eutalice din masivul Piatra Craiului, putem deosebi dela început două regiuni mici bryo-geografice apropiate și anume: cea din marginea SE a masivului de pe Curmătura, unde aflăm majoritatea stațiilor cu elemente termofile ca *Clevea hyalina* et var. *suecica*, împreună cu *Sauteria alpina*, *Peltolepis grandis*; pe când stațiunile cu *Bucegia romanica*, le aflăm în majoritatea lor pe versantul apusean (N-NV) și numai puține în marginea sud-estică a masivului (Curmătura, panta NE), în locuri unde zace zăpada mai multă vreme (2050 m s. m.).

Bucegia romanica Radian crește în stațiunile din Piatra Craiului¹⁾ în asociații muscinale încheiate, cu: *Oncophorus virens* (Sw.) Brid., *Distichium montanum* (Lam.) Hagen, *Ctenidium molluscum* (Hedw.) Mitten, *Orthothecium rufescens* (Dicks.) Br. eur., *Meesea uliginosa* Hedw., *Preissia quadrata* (Scop.) Nees, *Scapania aequiloba* (Schwgr.) Dum. ș. a.

Dintre plantele superioare (*Cormophyta*), întâlnim în asociația muscinală cu *Bucegia romanica* Radian, printre cele mai caracteristice, cu notarea frecvenței (f.), următoarele: *Salix Kitaibeliana* Willd. (f. V)²⁾, *Carex sempervirens* Vill. (f. V), *Cortusa Matthioli* L. (f. V), *Ranunculus montanus* Willd. (f. IV), *Saxifraga aizoides* L. (f. III), *Androsace lactea* L. (f. III), *Sesleria Haynaldiana* Schur (f. III), *Viola biflora* L. (f. III), *Saxifraga aizoon* Jacq. (f. III); iar cu frecvență mai mică notăm: *Saxifraga moschata* Wulf., *Doronicum carpaticum* (Griseb. et Sch.) Nym., *Asplenium viride* Huds., *Viola alpina* Jacq., *Polygonum aviculare* L., *Achillea Schurii* Sch.-Bip., *Hutchinsia alpina* (L.) R. Br., ș. a.

Dintre alge, un element caracteristic în asociația cu *Bucegia romanica* Radian este *Trentepohlia aurea* (L.) Martius, frecventă și pe tulpinițele de *Orthothecium rufescens*.

¹⁾ Prof. Radian ne-a comunicat că o stațiune cu *Bucegia romanica* din Piatra Craiului ar fi fost aflată în 1943 de A. Vlădescu; *ex verbis*.

²⁾ Det. A. Beldie.

9. *Preissia quadrata* (Scop.) Nees.

Mai puțin frecventă față de *Bucegia romanica*. Determinată din zece stațiuni, preferând de obicei stâncăriile temporar stropite de apă. Cele mai numeroase exemplare s'au găsit în Curmătura, Ceardacul Stanciului, Valea Popii, Vlădușca.

CL. MUSCI

10. *Stegonia latifolia* (Schwaegr.) Vent.

(= *Pottia latifolia* (Schwaegr.) C. Müll.¹⁾)

Aflată în câteva stațiuni pe creasta, cu expoziție sudică, delă Timbanul Mare (2148) până în Vf. La Om (2244 m s. m.), pe humus îngrășat.

Acest element arctic-alpin, caracteristic munților înalți ai Europei, Caucaz, Asia Centrală, Siberia, China și America de Nord, se deosebește prin portul său de creștere, cu gametofitul în forma unor mici căpățâni, colorate argintiu, de celelalte specii ale genului *Pottia*, ce cresc de obicei la șes, dar și în regiunile montane.

Din punct de vedere ecologic și bryo-sociologic, această specie a atras în deosebi atenția bryologilor, care au descris sau citat asociația *Stegonietum*, ca Herzog (18), Amann (2), Gams (13), Giacomini (în anul 1939)²⁾, ș. a.

În Piatra Craiului, *Stegonia latifolia* e asociată cu *Desmatodon latifolius* Br. eur., *Encalypta rhabdocarpa* Schwgr., *Bryum* sp. și licheni — *Cladonia* div. sp.

Din Carpații R.P.R., acest mușchiu e relativ puțin cunoscut³⁾. Îl aflăm citat astfel din Bucegi, pe creasta dintre Strunga și Omul, la 2000 m s. m. (Loitlesberger, 1900), Vf. cu Dor (Radian, 1901 sub *Pottia*), munții Ciucului (Degen, 1930); între 1940—1950, am notat numeroase stațiuni în Bucegi și anume pe creasta stâncăriilor dintre Găvanele (2470 m s. m.) și Muntele Doamnele (2237 m s. m.), precum și pe distanța dintre spinarea Doamnele spre Strunga.

Această specie e citată de Woronoff în 1930 din Caucaz (45), iar L. J. Savicz o dă din Arhipelagul François-Joseph în 1936 (35) ca formă din grupa mușchilor arctic-alpină din zona subarctică.

Pan-Ghieh Chen dă, în 1941, un studiu monografic asupra speciilor est-asiatice din Fam. *Pottiaceae*, menționând că *Pottia latifolia* e și pentru China o formă arctic-alpină (27).

11. *Plagiobryum demissum* (Hoppe et Hornsch.) Lindb.

Recoltat numai dintr'un singur loc și anume pe stâncăriile Ciorânga, versant S-SV, la altitudine de cca 1650 m s. m.⁴⁾, în zona cu *Juniperus*, *Rhododendron* și stațiune de altitudine cu *Abies alba* Mill.

¹⁾ Această specie o aflăm trecută în literatura mai recentă sistematică și geografică sub *Stegonia latifolia* (Schwaegr.) Vent (1883); prioritatea însă o are *Pottia latifolia* (Schwaegr.) C. Müll. (1849). Schwaegerer a denumit-o *Weisia latifolia* (1826/27). Moenkemeyer o readuce la genul *Pottia*.

²⁾ V. Giacomini, *Studi Briogeografici I — Associazioni di Briofite in Alta Valcamonica e in Valfurva (Alpi Retiche di Lombardia)*. Atti dell'Istituto Botanico, Labor. Crittogamico Italiano Univ. Pavia, vol. XII, Ser. a IV-a, 1940.

³⁾ Din munții Rodnei o aflăm dată încă de Baumgarten de pe Inău și Pietrosu (sub *Weisia latifolia* Brid., En. Nr. 2353).

⁴⁾ Căutată cu atenție și în alte regiuni asemănătoare din masiv, nu a mai fost aflată.

Numai în câteva exemplare cu puține sporogoane, pe sol negru humos calcaros, sub cuiburi de graminee, în mici nișe, cu următoarea asociație notată cu gradul de abundență-dominanță și sociabilitate pe suprafața de 2 dm²:

<i>Plagiobryum demissum</i> (Hoppe et Hornsch.) Lindb.	+
<i>Saelania glaucescens</i> (Hedw.) Broth.	1—2.3
<i>Bryum caespiticium</i> L.	1.2
<i>Encalypta ciliata</i> (Hedw.) Hoffm.	+1
<i>Bartramia ithyphylla</i> (Hall.) Brid.	+
<i>Tortella tortuosa</i> (L.) Limpr.	+

Acest element boreal-alpin subarctic cu caractere alpine și subnivale, e legat ca specie monozonală între altitudinea de 2000—3000 m s. m.

În Carpații noștri a fost aflat pentru prima dată, în masivul munților Bucegi și anume în Valea Ialomicioarei-Obârșia, Mecetul Turcesc (la 2230 m s. m.) și cascada Ialomicioarei (la 2200 m s. m.) în numeroase exemplare (Ștefureac, 1946).

Plagiobryum demissum prezintă deosebiri morfologice, anatomice, ecologice, sociologice și geografice față de cealaltă specie a genului, *Plagiobryum Zierii* (Dicks.) Lindb., mult mai răspândită la noi (39).

Interesant, în legătură cu stațiunea cu *Plagiobryum demissum* din Piatra Craiului, este altitudinea relativ mică (1650 m s. m.). În ce privește însă suportul, expoziția și unele elemente de asociație, dintre care în deosebi *Saelania glaucescens*, stațiunea din Piatra Craiului se aseamănă cu stațiunile din Bucegi (39; p. 173, 179, 183, 188).

12. *Plagiopus Oederi* (Gunn.) Limpr.

var. *condensata* (Brid.) Limpr.

Pe stâncăriile din muchia Timbanului Mare, la altitudinea de 2130 m s. m., versant S-SE pe humus uscat, cu vegetație de graminee, în nișe, asociat cu *Aulacomnium palustre* (L.) Schwgr. var. *imbricatum* Br. eur.

Această varietate, caracteristică vegetației muscinale de stâncării însoțite, e puțin întâlnită în Carpații noștri; o aflăm citată din:

a) Munții Rodnei, Vf. muntelui Galaț, cca 2000 m s. m. (Degen apud Matouschek, M.B.L.IV, p. 80).

b) Muntele Ceahlău, pe sol în regiunea alpină, leg. C. Papp, 1931 (28).

13. *Myurella julacea* (Vill.) Br. eur.

Cunoscută din munții Alpi, ca un element rar; în alte masive, lipsește. În Piatra Craiului, o putem menționa ca rară, față de stațiunile numeroase analizate de noi (1940—1950), în asociațiile muscinale din munții Bucegi.

Este un element caracteristic humusului calcaros din regiunile alpine.

L. J. Savicz arată că această specie arctic-alpină se întâlnește în Fenoskandia, nu numai în zona subarctică, ci și în zona forestieră (35).

14. *Orthothecium rufescens* (Dicks.) Br. eur.

Pentru vegetația muscinală din Piatra Craiului, această specie merită o deosebită atenție, atât prin abundența și suprafețele mari de stâncă pe care le acopere, pe sol umed humos de pe calcare și dolomite, cât și prin abundența în sporogoane, în deosebi între 1600—1900 m s. m., însoțind constant zona de optimă răspândire cu *Bucegia romanica* Radian.

În câteva stațiuni, urcă în asociații compacte, în locuri umede și umbrite, până la peste 2000 m s. m., fiind în această privință un exemplu

de mușchiu, care se aseamănă din punctul de vedere al răspândirii pe verticală cu unele specii dintre *Cormophyta*, ex. *Saxifraga cuneifolia* (din asociația muscinală a stâncăriilor închise cu *Ctenidium molluscum* (Hedw.) Mitt., element de pădure), care în Piatra Craiului urcă cu mult mai sus decât în alte masive.

În Bucegi, *Ortholhecium rufescens* e mult mai puțin reprezentat, acoperind suprafețe mai mici și numai rareori îl întâlnim în asociații, deasupra limitei pădurii. Pare a fi o specie legată mai mult de dolomite.

15. *Diphyscium sessile* (Schmid.) Lindb.

Notat în câteva stațiuni pe panta și muchia dintre Valea Podurilor și Padina lui Călineț, precum și în Valea Vlădușca. Însoțește vegetația muscinală a pragurilor argiloase, din pădurea de fag, în amestec cu molid și brad, la altitudini de cca 1000—1200 m s. m. În asociație cu *Brachythecium velutinum* (L.) Br. eur. și *Dicranella secunda* (Sw.) Lindb.

Din punct de vedere bryo-sociologic, *Diphyscium sessile* crește în Piatra Craiului, în următoarele două variante:

a) cu *Brachythecium velutinum* (L.) Br. eur.;

b) cu *Buxbaumia indusiata* Brid. în asociație de sol, facies cu *Gyroweisia tenuis* (Schrad.) Schpr. (p. 13).

În Bucegi, *Diphyscium sessile* crește atât în regiunea păduroasă, cât și pe pragurile argiloase ale plaiurilor subalpine, sau chiar în asociațiile de marghile (mușuroaie) de podisuri (Blana); de obicei, ea formează tipică, sau în câteva locuri de mai mare altitudine, ca varietate sterilă.

Din Carpați, e citată la noi încă de Baumgarten, En. Nr. 2331 (sub *D. foliosum*) din Făgăraș, Vf. Luzului, Retezat (3).

16. *Buxbaumia indusiata* Brid.

Element silvestru, caracteristic zonei păduroase umede, dintre 600—1500 m s. m., în mici luminișuri. Recoltată în limita inferioară a masivului Piatra Craiului, atât pe lemn putred de conifere (brad, molid), în asociație cu *Mnium punctatum*¹⁾, cât și într-o singură stațiune, crescând direct pe solul humos de pădure.

A) Pe lemn (trunchiuri) putred.

Regiunea inferioară a văii pârâului Bulimani, pădure unde domină în vegetația actuală fagul, pe tulpini putrede de conifere, în luminișuri între 1000—1150 m s. m., în următoarele trei variante de asociație muscinală:

a) 1 dm ²	<i>Buxbaumia indusiata</i> Brid.	+
alt. 1000 m s. m.	<i>Mnium punctatum</i> Hedw.	2—3.4
	<i>Plagiochila asplenioides</i> (L.) Dum.	1.2
	<i>Riccardia latifrons</i> Lindberg	+1
	<i>Lycogala</i> sp.	+

b) Pe putregaiu de molid, în faza a II-III-a de descompunere²⁾, mai ales pe partea expusă spre NE, într'un luminiș de fag cu molid:

¹⁾ În vegetația muscinală epixilică a pădurilor seculare din Carpații orientali, asociația cu *Buxbaumia indusiata* Brid. e încadrată în alianța *Mnio-Plagiothecion* Ștefureac 1940 (37; p. 151—153 și tab. IX), caracteristică fazei a II-a de descompunere a putregaiurilor (din succesiunile asociațiilor muscinală bryocadaverice), cu un pH între 5,4—4,8. Asociația cu *Buxbaumia indusiata* din aceeași rezervație a fost studiată și de I. T. Tarnavski (42).

²⁾ Aceste faze sunt determinate de diferite grade de aciditate ale suportului, după esențele forestiere, ce variază între 4,4—5,8 pH (37; p. 120).

0,25 m ²	<i>Buxbaumia indusiata</i> Brid.	+1
alt. 1150 m s. m.	<i>Mnium punctatum</i> Hedw.	3.4
	<i>Lophocolea heterophylla</i> (Schrad.) Dum.	2.2
	<i>Plagiothecium silesiacum</i> (Sel.) Br. eur.	+1
	<i>Hylocomium splendens</i> (Hedw.) Br. eur.	+
	<i>Rhytidiadelphus triquetrus</i> (L.) Warnst.	+
	<i>Eurhynchium striatum</i> (Schreb.) Lindb.	+

c) Pe putregaiu de brad, expoziție nord-estică, în luminiș¹⁾; facies cu *Lophocolea heterophylla* și *Riccardia latifrons*, cu păslă deasă de rizoizi de *Mnium punctatum*:

0,25 m ²	<i>Buxbaumia indusiata</i> Brid.	+1
alt. 1100 m s. m.	<i>Lophocolea heterophylla</i> (Schrad.) Dum.	3.4
	<i>Riccardia latifrons</i> Lindberg	2.3
	<i>Dicranum scoparium</i> (L.) Hedw.	2.2
	<i>Mnium punctatum</i> Hedw.	2.2
	<i>Mnium undulatum</i> (L.) Weis.	1.2
	<i>Plagiothecium silesiacum</i> (Sel.) Br. eur.	+

B) Sol bogat în humus cu resturi foarte mici de lemn, după totala desagregare a putregaiurilor; pădure, în vegetația actuală numai cu fag; coasta vestică a Podului lui Călineț. E o stațiune de tranziție în care *Buxbaumia indusiata* Brid. trece de pe lemn secundar pe sol humos, în asociație cu specii de mușchi caracteristici solului:

0,5 m ²	<i>Buxbaumia indusiata</i> Brid.	+
alt. 1020 m s. m.	<i>Brachythecium velutinum</i> (L.) Br. eur.	3.4
	<i>Hypnum cupressiforme</i> L.	2.3
	<i>Catharinaea undulata</i> (L.) W. et M.	+1

C) *Buxbaumia indusiata* Brid., crescând direct pe sol humos-argilos, în pădure curată de fag; Podul lui Călineț, coastă înclinată cu 25° spre Vest. Acoperirea generală a solului cu mușchi 60%; facies cu *Gyroweisia tenuis*:

0,25 m ²	<i>Buxbaumia indusiata</i> Brid.	+1
alt. 1050 m s. m.	<i>Gyroweisia tenuis</i> (Schrad.) Schpr.	3.4
	<i>Pogonatum urnigerum</i> (L.) P. de B.	2.2
	<i>Hypnum cupressiforme</i> L.	1.2
	<i>Diphyscium sessile</i> (Schmid.) Lindb.	1.1
	<i>Catharinaea undulata</i> (L.) W. et M.	1.1
	<i>Polytrichum commune</i> L.	+
	<i>Bryum</i> sp. et algas	+

Stațiunile cu *Buxbaumia indusiata* Brid. de pe Podul lui Călineț sunt caracteristice din punct de vedere ecologic, prin trecerea acestei

¹⁾ Warnstorff consideră *Buxbaumia indusiata* Brid. ca un însoțitor al pădurilor de fag «Besonders skiophiler Laubholz (Buchen) begleiter» (44; p. 273). În cercetările noastre pe teren atât în Slătioara (37), cât și acum în Piatra Craiului ș. a. am putut observa că *Buxbaumia indusiata* Brid. crește inițial în pădurile de conifere (până în limita superioară) și secundar prin succesiunea climaxului silvestru se mai poate menține un timp în pădurea de fag. *Buxbaumia indusiata* Brid. crește mai ales în exemplare mai numeroase în microstațiunile de mici luminișuri din pădure, care folosesc o valoare medie de luminozitate, egală cu 26 U. M. (37; p. 71).

specii epixilice de pe porțiuni mici de lemn desagregat, pe humusul crud, acoperit cu asociațiile muscinale, caracteristice solului din pădurea de fag. Sporogoanele la aceste forme ecologice de creștere, de pe soluri argiloase cu humus, sunt însă cu mult mai mici. Odată cu extragerea sau dispariția molidului și a bradului, precum și a resturilor acestora în urma ultimelor procese de desagregare din pădurea actuală de fag, *Buxbaumia indusiata* Brid., trece secundar, adaptându-se, datorită tipului de creștere protonematic, pe humus crud acid.

Cealaltă specie europeană a genului *Buxbaumia* Hall. și anume *Buxbaumia aphylla* L. a fost căutată de noi în masivul Piatra Craiului, în zona subalpină, cu vegetație de *Pinus montana* Mill., fără rezultat. Stațiunile numeroase din Bucegi, dintre Jepii Mari și Piatra Arsă, între 1700—2040 m s. m., cca 45° 50' latitudine nordică (Ștefureac, 1949), ne lasă să credem că prezența acestei specii în zona cu jneapăn, de pe versantul vestic și nord-vestic (1700—1900 m s. m., 15) al masivului Piatra-Craiului, rămâne posibilă.

Stațiuni interesante și de mare altitudine (2200—2800 m s. m.) cu *Buxbaumia aphylla* L., au fost publicate de curând (1949)¹⁾ de către A. L. Abramova și J. J. Abramov, de pe versantul sudic (cca 42° latitudine nordică) al catenei Caucazului principal (1).

Instituul Botanic al Universității
„C. I. Parhon”, București.

БРИОЛОГИЧЕСКОЕ ИССЛЕДОВАНИЕ ЗАПОВЕДНИКА „ПИАТРА КРАЮЛУЙ МАРЕ“

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

Настоящая работа является вкладом к проблеме характеристики мохообразных заповедника „Пиафра Краюлуй Маре“ в Южных Карпатах РНР. Она стремится выявить значение растительности этого памятника природы. Исследовательские работы на месте были проведены летом 1948 года в сотрудничестве с коллективом, работающим по разведке флоры этого горного массива.

Этот огромный массив, состоящий из титонических известняков, мергелей, песчаников и конгломератов, еще мало изучен с бриологической точки зрения. Лишь в старой литературе мы находим перечисление некоторых видов *Bryophyta*, особенно мхов, относящихся к классу *Musci*, а именно: у Баумгартена (1864), Шура (1866), Фусса (1877), Гаслинского (1885), Матушека (1905) и Петерфи (1921).

При исследовании этого заповедника особое внимание было обращено на западный крутой склон Пиафра Краюлуй, на котором приютились из-

¹⁾ In care sunt citate dintre stațiunile de altitudine, cunoscute până atunci din Carpații orientali ai R.P.R.: Giurnalău din munții Bucovinei și Valea Lălii din munții Rodnei (Ștefureac, 1936, 1938).

вестные ассоциации мохообразных в оптимальных условиях развития, благодаря положению, наклону и простиранью гребней.

Экологически надо прежде всего учесть, что между верхней границей леса *Erica* и основанием главных скалистых склонов, то есть на образующем ими клине, существует полоса приблизительно между 1600—1850 м над у. м.; здесь, благодаря наибольшему скоплению влаги (дождь, снег, лавины), а также наличию перегона и атмосферной влажности (в защищенных от ветров местах) обеспечено развитие сплошных лугов мохообразных, как *Ctenidium molluscum* (Hedw.) Mitten, *Orthothecium rufescens* (Dicks.) Br. eur., *Oncoporus virens* (Sw.) Brid., *Distichium montanum* (Lam.) Hagen, *Meesea uliginosa* Hedw., *Preissia quadrata* (Scop.) Nees, *Scapania aequiloba* (Schwgr.) Dum. и др.

Эти ассоциации мохообразных имеет характерный вид печеночного мха *Bucegia romanica* Radian, который встречается в гораздо большем количестве на этом массиве, чем в классическом месте в горах Бучеджи, где он был описан в 1903 г. Раданом, как новый род и вид (30). До настоящего времени эта интересная с анатомоморфологической и бриологической точки зрения печеночница, рассматриваемая как реликтовый элемент третичного периода (25; стр. 803—822), была найдена также в румынских Карпатах, в некоторых местонахождениях на горном массиве Фагараș (Штефуряк, 1949) и теперь в новом центре обильного распространения на Пиафра Краюлуй.

Среди собранного на этом массиве бриологического материала, автор отмечает в настоящей работе некоторые редкие для румынских Карпат виды (*Grimaldia pilosa* (Horn.) Lindbg., *G. rupestris* Lindbg., *Plagiobryum demissum* (Horn et Hornsch.) Lindbg, а также другие, которые благодаря их обилию в обширных ассоциациях (*Orthothecium rufescens* (Dicks) Br. eur., *Bucegia romanica* Radian) либо благодаря особым экологическим условиям некоторых видов (*Buxbaumia indusiata* Brid.) не только придают особый отпечаток ассоциациям мохообразных, но являются вообще характерными элементами типов растительности западного крутого склона (*Bucegia romanica* Radian, *Orthothecium rufescens* (Dicks.) Br. eur. и др.).

Бриогеографически можно считать, что на юго-восточной границе, в более теплых участках массива (Курматура) наибольшего распространения достигают печеночные мхи семейства *Cleveaceae* особенно благодаря многочисленным местонахождениям с *Clevea hyalina* (Somm.) Lindberg и их разновидности var. *suecica* (Lindberg) K. M. в ассоциации с известными термофильными элементами *Cormophyta* (см. прим. стр. 255); на западном же крутом склоне, представляющем другие экологические условия положения и влажности, находятся наиболее многочисленные местонахождения с *Bucegia romanica* Radian.

Сравнительная частота местонахождений различных печеночных мхов явствует из приложенного на стр. 254 списка определений.

Вследствие сходства с географической и геологической точки зрения между горным массивом Пиафра Краюлуй и Бучеджи, во многих случаях автору удалось доказать бриогеографическую связь между обоими массивами.

В систематической части перечислены:

Cl. Hepaticae: *Riccia sorocarpa* Bischoff с двух местонахождений (830 и 1640 м над ур. м.; *Clevea hyalina* (Somm.) Lindley et var. *suecica* (Lindberg).

К. М. с 26 местонахождений (1590 — 2240 м над ур. м.; *Sauteria alpina* Nees с 10 местонахождений 1500 — 1650 м над ур. м.; (*Pletolepis grandis* Lindberg — редчайший вид из семейства *Cieveaceae*, найденный лишь на двух местонахождениях (1900 — 2000 м над ур. м.); *Reboulia hemisphaerica* (L.) Raddi 7 местонахождений (чаще на высоте от 1350 до 2000 м над ур. м.). Среди редчайших видов, найденных лишь на одном местонахождении, автор отмечает *Grimaldia pilosa* (Horn.) Lindberg (1900 м над ур. м.) и *Grimaldia rupestris* Lindenberg (1830 м над ур. м.).

Самой характерной печеночницей западного крутого склона массива Пиатра Краюлуй является *Viscegia romanica* Radian из семейства *Murchantiaceae*; ее местонахождения наиболее многочисленны между 1600 — 1850 м над ур. м. Вообще частота нахождения этой печеночницы в 46 местонахождениях явствует из общего числа 104 определений авталических печеночниц на этом массиве (см. стр. 254); соотношение между числом местонахождений и различными высотами приведено в виде графика на рис. 1.

С экологической и бриофитосоциологической точки зрения *Viscegia romanica* Radian образует мохообразную ассоциацию (изучаемую теперь); она характерна в отношении ассоциации известных мохообразных элементов (*Hepaticae* и *Musci*) и их связи с некоторыми видами *Cormophyta* (см. стр. 257).

Preissia quadrata (Scop.) Nees встречается, главным образом, на известковых скалах, порой орошаемых водой (на высоте от 1350 до 2000 м над ур. м.).

II. Cl. *Musci*: *Stegonia latifolia* (Schwaegr.) Vent. на жирном перегное горячих известковых скал (2148 — 2230 м над ур. м.) мало известна в Карпатах РНР. Для СССР этот арктико-альпийский вид упоминается в работах Г. Воронова (45), Л. Ю. Савича (35). Для Китая находим его в монографических исследованиях Пан-Кех-Хена (27); *Plagiobryum demissum* (Hoppe et Hornsch.) Lindberg, как второе местонахождение, включающее этот субарктический альпийский северный элемент в Карпатах РНР; первое местонахождение было открыто в 1946 году Штефурыком в горах Бучеджи; *Plagiopus Oederi* (Gunn.) Limpr. var. *condensata* (Brid.) Limpr мало известный вид в румынской бриологической флоре; *Myurella julacea* (Vill.) Br. eur. реже встречается на Пиатра Краюлуй, чем в Бучеджи. Этот арктико-альпийский вид встречается, по Савичу, в Феноскандии (35) не только в субарктической зоне, но и в лесной; *Orthothecium rufescens* (Dicks.) Br. eur. характерен для Пиатра Краюлуй как благодаря ассоциации на больших площадях, связанных с доломитовыми известняками, до высоты более 2000 м над ур. м., так и обилию спорогониев; он находится в постоянной ассоциации с *Viscegia romanica* Radian на высоте от 1600 до 1850 м; *Diphyscium sessile* (Schmidt.) Lindbg. в многих местонахождениях на высоте 1000 — 1200 м над ур. м. в зоне буковых лесов, с елью и сосной; *Vuxbaumia indusiata* Brid. в нескольких местонахождениях на высоте от 1000 до 1150 м над ур. м.; она встречается как на перегнивших стволах хвойных деревьев в эпиксилических ассоциациях с *Mnio-Plagiothecion* (Штефурык 1940) (37), так и на глинистой почве с перегноем в ассоциации с характерными для почвы видами (*Gyroweisia tenuis* Schpr., *Pogonatum urnigerum* (L.) P. de B., *Catha-*

rinaca undulata (L.) W. et M. (см. стр. 261); однако, по сравнению с растущими на дереве экземплярами, ее спорогонии меньше.

Другой европейский вид рода *Vuxbaumia* Hall, а именно *Vuxbaumia aphylla* L., найденный в многочисленных местонахождениях альпийской и подальпийской зон с *Pinus montana* Mill., на горном массиве Бучеджи (на высоте от 1700 до 2040 м над ур. м. 45° 50' северной широты) (40), не был еще обнаружен на массиве Пиатра Краюлуй; в связи с растительностью, включающей *Pinus montana* Mill. (1700 — 1900 м над ур. м.) и составом мохообразных ассоциаций ее присутствие там возможно.

Интересные местонахождения, на большой высоте (2200 — 2800 м над ур. м.), включающие *Vuxbaumia aphylla* L. были недавно (1949 г.) отмечены А. Л. Абрамовым на южном склоне (приблиз. 42° северной широты) основной цепи Кавказских гор. (1).

ОБЪЯСНЕНИЕ РИСУНКОВ

Рис. 1. — Частота местонахождений *Viscegia romanica* Radian в связи с высотой западного обрыва замоведника Пиатра Краюлуй Маре.

CONSIDÉRATIONS BRYOLOGIQUES SUR LA RÉSERVATION NATURELLE DE «PIATRA CRAIULUI MARE»

(RÉSUMÉ)

Ce travail représente une contribution à la caractérisation des aspects de la végétation muscinale de la réserve naturelle de «Piatra Craiului Mare» des Carpathes méridionales de la République Populaire Roumaine; le but en est de montrer la valeur de la végétation de ce monument naturel.

L'Auteur a effectué les recherches sur le terrain en collaboration avec le collectif d'exploration de la flore de ce massif, au cours de l'été 1948.

Cet imposant massif de calcaires titoniques, de marnes, de grès et de conglomérats a été très peu étudié. Ce n'est que dans la littérature plus ancienne que nous trouvons l'énumération de certaines espèces de *Bryophyta*, notamment de la classe des *Musci* telles que: Baumgarten (1864), Schur (1866), Fuss (1877), Hazslinsky (1885), Matouschek (1905), Péterfi (1921).

Dans cette réserve, on a exploré particulièrement le grand escarpement occidental de Piatra Craiului qui, grâce à l'exposition, à l'inclinaison et à la direction des crêtes, abrite certaines associations muscinales dans les meilleures conditions de végétation.

¹⁾ Среди до сих пор известных местонахождений в Восточных Карпатах РНР в работе упоминаются: Ажиумалеу в горах Буковины и Валя Делей в горах Родны (Штефурык, 1936, 1938).

Du point de vue oecologique, nous devons considérer dès le début qu'entre la limite supérieure de la forêt d'*Epicea* et la base des principales parois rocheuses, c'est-à-dire en leur angle, il existe une bande située à environ 1600—1850 m s. m. où, grâce à l'accumulation de grandes quantités d'eau (pluie, neige, avalanches) ainsi qu'à l'humus et à l'humidité atmosphérique (emplacement à l'abri des courants), se développent de pelouses compactes de mousses, telles que: *Ctenidium molluscum* (Hedw.) Mitten, *Orholtheicum rufescens* (Dicks.) Br. eur., *Oncophorus virens* (Sw.) Brid., *Dislichium montanum* (Lam) Hagen, *Meesea uliginosa* Hedw., *Preissia quadrata* (Scop.) Nees, *Scapania aequiloba* (Schwgr.) Dum., etc.

Mais l'aspect caractéristique de ces associations muscinales est celui que revêt l'hépatique *Bucegia romanica* Radian laquelle est beaucoup plus abondante dans ce massif que dans l'endroit classique des monts Bucegi d'où elle fut décrite comme genre et espèce nouvelle par Șt. Radian en 1903 (30).

Jusqu'à présent, cette hépatique, intéressante du point de vue morphologique-anatomique et bryo-géographique, élément considéré en tant que relique tertiaire (25; p. 803, 822), fut encore découverte dans nos Carpathes, en quelques stations du massif des monts Făgăraș (Ștefureac, 1949) et actuellement, dans cet important centre de dispersion de Piatra Craiului.

Du matériel bryologique recueilli dans ce massif, l'Auteur signale dans ce travail quelques espèces rares dans les Carpathes de la République Populaire Roumaine (*Grimaldia pilosa* (Horn.) Lindbg., *G. rupestris* Lindenberg, *Plagiobryum demissum* (Hoppe et Hornsch.) Lindbg., ou d'autres qui, soit par leur abondance en associations étendues (*Orholtheicum rufescens* (Dicks.) Br. eur., *Bucegia romanica* Radian) soit par des conditions oecologiques différentes de certaines espèces (*Buxbaumia indusiata* Brid.) apportent une note spécifique non seulement aux associations muscinales, mais en même temps constituent les éléments caractéristiques en général des types de végétation du grand escarpement occidental (*Bucegia romanica* Radian, *Orholtheicum rufescens* (Dicks.) Br. eur., etc.).

Du point de vue bryo-géographique, on peut considérer qu'à la lisière sud-est, dans les endroits plus chauds du massif (Curmătura) les hépatiques de la Fam. des *Cleveaceae* sont les plus répandues, surtout par l'abondance des stations à *Clevea hyalina* (Somm.) Lindberg, et de sa variété, var. *suecica* (Lindberg) K. M., associées à certains éléments thermophiles de *Cormophyta* (v. la note 2, p. 255), tandis que le grand escarpement occidental, pourvu d'autres conditions oecologiques d'exposition et d'humidité, présente les plus nombreuses stations à *Bucegia romanica* Radian.

La fréquence des stations à différentes hépatiques euthalliques résulte de la comparaison de la liste des déterminations de la page 254.

Etant donné la proximité géographique ainsi que la nature géologique semblable de Piatra Craiului et du massif Bucegi, on a pu montrer en plusieurs cas la liaison bryo-géographique des deux massifs.

Dans la partie systématique, l'Auteur énumère:

I. CL. DES HÉPATIQUES

Riccia sorocarpa Bischoff dans deux stations (830 et 1640 m s. m.); *Clevea hyalina* (Somm.) Lindberg et var. *suecica* (Lindberg) K. M. dans 26 stations (1590—2240 m s. m.); *Sauteria alpina* Nees, dans 10 stations (1500—1650 m s. m.); *Pletolepis grandis* Lindberg, en tant que l'espèce la plus rare de la fam. des *Cleveaceae*, rencontrée seulement dans deux stations (1900—2000 m s. m.); *Reboulia hemisphaerica* (L.) Raddi, dans 7 stations (plus fréquente entre 1350 et 2000 m s. m.). Parmi les espèces les plus rares, trouvées dans une seule station, on note *Grimaldia pilosa* (Horn.) Lindberg (1900 m s. m.) et *Grimaldia rupestris* Lindenberg (1830 m s. m.).

De la famille des *Marchantiaceae*, *Bucegia romanica* Radian est l'hépatique la plus représentative du grand escarpement occidental du massif Piatra Craiului; ses stations plus nombreuses se trouvent entre 1600 et 1850 m s. m. En général, la fréquence de cette hépatique ressort du fait qu'il y a 46 stations qui la contiennent parmi les 104 déterminations d'hépatiques euthalliques de ce massif (p. 254); quant au rapport existant entre le nombre des stations et les différentes altitudes, on le trouve sous la forme d'un graphique de la figure 1.

Du point de vue oecologique ainsi que du point de vue bryophyto-sociologique, *Bucegia romanica* Radian constitue une association bien définie (en cours d'étude) autant en ce qui concerne l'association de certains éléments muscinaux (*Hepaticae* et *Musci*) qu'en ce qui concerne leur rapport avec certaines espèces parmi les *Cormophyta* (page 257).

Preissia quadrata (Scop.) Nees est fréquente surtout sur les rochers calcaires, arrosés temporairement d'eau (entre 1350 et 2000 m s. m.).

II. CL. DES MOUSSES

Stegonia latifolia (Schwaegr.) Vent. sur le humus gras des amas rocheux calcaires chauds (2148—2230 m s. m.), peu connue dans les Carpathes de la République Populaire Roumaine. En U.R.S.S. cette espèce arctique-alpine est citée dans les travaux de G. W o r o n o f f (45), L. I. S a v i c z (35). En Chine, on la trouve citée dans l'étude monographique de Pan-Chieh Chen (27). *Plagiobryum demissum* (Hoppe et Hornsch.) Lindbg. comme seconde station contenant cet élément boréal alpin sous-arctique des Carpathes de la R.P.R. la première étant celle découverte dans les Bucegi (Ștefureac, 1946); *Plagiopus Oederi* (Gunn.) Limpr. var. *condensata* (Brid.) Limpr. peu connue dans notre flore bryologique; *Myurella julacea* (Vill.) Br. eur. est moins fréquente dans Piatra Craiului que dans les Bucegi. Selon L. J. S a v i c z (35) on rencontre cette espèce arctique alpine en Fénoskandie, non seulement dans la zone sous-arctique, mais encore dans la zone forestière. *Orholtheicum rufescens* (Dicks.) Br. eur. est caractéristique pour Piatra Craiului autant par les associations à grandes surfaces attachées aux calcaires dolomitiques jusqu'à l'altitude de plus de 2000 m, que par l'abondance des sporogones; elle est toujours associée à *Bucegia romanica* entre 1600 et 1850 m. *Diphyscium sessile* (Schmidt.) Lindbg. en plusieurs

stations entre 1000 et 1200 m s. m. de la zone des hêtraies associées au sapin et à l'épicéa. *Buxbaumia indusiata* Brid. en quelques stations entre 1000 et 1150 m s. m., trouvée autant sur les troncs de conifères pourris, en associations épixyliques de l'alliance *Mnio-Plagiothecion* Ștefureac 1940 (37), que poussant sur le sol argileux à humus, associée à des espèces caractéristiques à ce sol (*Gyroweisia tenuis* Schpr., *Pogonatum urnigerum* (L.) P. de B., *Catharinaea undulata* (L.) W. et M.) (p. 261) présentant cependant des sporogones plus petits par égard aux exemplaires qui poussent sur le bois pourri.

L'autre espèce européenne du genre *Buxbaumia* Hall. à savoir *Buxbaumia aphylla* L., trouvée dans de nombreuses stations liées à la zone alpine et sous-alpine à *Pinus montana* Mill. du massif des monts Bucegi (entre 1700 et 2040 m s. m., 45°59' de latitude nord) (40) n'a pas encore été découverte dans le massif de Piatra Craiului, bien que sa présence demeure possible autant par la végétation à *Pinus montana* Mill. (1700-1900 m s. m.) que par la composition des associations muscinales.

Des stations intéressantes et de grande altitude (2200—2800 m) à *Buxbaumia aphylla* L. furent publiées récemment (1949) par A. L. Abramova et J. J. Abramov pour le versant sud (environ 42° de latitude nord) de la chaîne du Caucase principal¹⁾.

EXPLICATIONS DES FIGURES

Fig. 1. — La fréquence des stations à *Bucegia romanica* Radian, par rapport à l'altitude de l'escarpement occidental de la réserve « Piatra Craiului Mar ».

BIBLIOGRAFIE

1. Abramova A. L. et Abramov I. I., *Buxbaumia aphylla* Hedw. din Caucaz. Botanicesti Jurnal, vol. XXXIV, Nr. 3, 1949.
2. A mann J., *Bryogéographie de la Suisse*. Zürich, 1928.
3. Baumgarten J. G. G., *Enumeratio stirpium Magno Transsilvaniae Principatui*, vol. IV, Cibinii, 1864.
4. Beldie A., Comunicări: a) *Asupra asociațiilor vegetale din Piatra Craiului* (Soc. de Botanică, 1948); b) *Studiul vegetației forestiere din Piatra Craiului* (Acad. R.P.R., 1950); c) *Asociațiile vegetale din P. Craiului* (Soc. Șt. Nat. și Geogr. Fil. Brașov, 1950).
5. Beldie A. et Cretzoiu P., *Câteva plante interesante din flora Munților Bucegi și Piatra Craiului*. Acta pro Fauna et Flora Univ., Seria II, Vol. II, Nr. 14—16, 1937.
6. Brotherus V. F., *Bryales* in A. Engler-Prantl, Nat. Pflanzenfam., 10 Bd. Musci, I. Hälfte, 1924.
7. Buletinul Comisiunii Monumentelor Naturii, An. VI, Nr. 1—2, 1938.
8. Comes T., *Contribuțiuni la cunoașterea răspândirii câtorva specii lemnoase în România*: II. *Stajiuni noi de tisă în Piatra Craiului*; III. *O stațiune de Euonymus latifolia* (L.) Mill. în P. Craiului. Analele I.C.E.F., Seria II, Nr. 73, 1947. Program de lucrări pe exerc. bug. 1948—1949 în rezervația Piatra Craiului Mare, depus Com. Mon. Nat. la 29.I.1948.

¹⁾ On y trouve citées, parmi les stations d'altitude connues jusqu'alors dans les Carpathes orientales de la R.P.R.: *Giumalău*, dans les montagnes de la Bucovine et Valea Lăzii, dans les monts Rodna (Ștefureac, 1936, 1939).

9. Degen A., *Ein Beitrag zur Kenntnis der Moosflora des Berges Bucsecs in Siebenbürgen*. Mag. Bot. Lapok, t. 13, 1914.
10. Degen, *Contributions à la connaissance de la Flore bryologique des Montagnes de Csik* (Transylvanie). Folia Cryptogamica, 1, 1930.
11. *Flora Romaniae Exsiccata*, Cent. III, 1923.
12. Fuss M., *Systematische Aufzählung der in Siebenbürgen angegebenen Cryptogamen*. A. V. S. L., 14, 1877.
13. Gams H., *Bryo-Cenology (Moss-Societies)* in Fr. Verdoorn, *Manual of Bryology*, 1932.
14. Gams H., *Kleine Kryptogamenflora von Mitteleuropa. Die Moos u. Farnpflanzen*. Jena, Ed. I, 1940, Ed. II, 1948.
15. Gebrgescu C. C. et Ciucă M., *Răspândirea Jneapănului sau Pinului de munte (P. montana Mill.) în R.P.R.* Analele Acad. R.P.R., Tom. III, Mem. 3, 1950.
16. Györfly J., *Plagiobryum demissum* (H. et H.) Lindb. Kleine Mitteilungen. Mag. Bot. Lapok, t. VII, 1908.
17. Hazslinszky F., *A magyar birodalom moh-flórája. Die Moosflora von Ungarn*. Budapest, 1885.
18. Herzog Th., *Geographie der Moose*. Jena, 1926.
19. Ionescu-Dunăreanu I., *Piatra Craiului* (monografie), ed. Casa Școalelor, 1944. *Piatra Craiului—Călăuză turistică*. Bibl. Turist. « Hai la drum », Nr. 3, 1946.
20. Lazarenco A. S., *Viznacinic lestianeh mochio U.S.R.R.* Academia Nauc, Chiev, 1936.
21. Limpricht K. G., *Die Laubmoose Deutschl., Öst. u. d. Schweiz. Rabenh. Kryptogamenflora*. Leipzig, 1890—1904.
22. Loitlesberger K., *Verzeichnis der gelegentlich einer Reise im Jahre 1897 in den rumänischen Karpathen gesammelten Kryptogamen*. Ann. des K. K. naturhist. Hofmuseum. Wien, 1900.
23. Matouschek F., *Addimenta ad Floram bryologicam Hungariae III, Determinationes muscorum a D-re A. de Degen a. 1902 in Carpathis (rodzensibus, barcensibus, fogarasensibus, csikensibus, brassoensibus), in montibus pilisiensibus alibiue lectorum*. Mag. Bot. Lapok, t. IV, 1905.
24. Mönkemeyer W., *Die Laubmoose Europ. in Rabenh. Kryptogamenflora*, IV (Ergsbd), 1937.
25. Müller K., *Die Lebermoose Deutschl. Öst. u. d. Schweiz. Rabenh. Kryptogamenflora*. I u. II Abtg., 1906—1916.
26. Oncescu N., *Région de Piatra Craiului-Bucegi. Étude géologique*. Anuarul Inst. Geologic al României, V, XXII, 1943.
27. Pan-Chieh Chen, *Studien ü. die ostasiatischen Arten der Pottiaceae II*. Hedwigia, Bd. 80, H. 3—4, 1941.
28. Papp G., *Contribution à la Systématique des Bryophytes de la Moldavie, suivie de quelques considérations bryogéographiques*. An. Sc. de l'Univ. de Jassy, 3—4, 1931.
29. Radian Sim. Șt., *Contribuțiuni la flora bryologică a României*. Bull. de l'herb. de l'Inst. Bot. de Bucarest, No. 1, 1901.
30. Radian Sim. Șt., *Sur le Bucegia, nouveau genre d'Hépatique à thalle*. Bull. de l'herb. de l'Inst. Bot. de Bucarest, Nr. 3—4, 1903.
31. Radian Sim. Șt., *Contribuțiuni la flora bryologică a României*. A IV-a contribuție. Public. Soc. Naț. din România, Nr. 4, 1920.
32. Radian Sim. Șt., *Anatomia aparatului vegetativ dela Bucegia romanica Radian*. Public. Soc. Naț. din România, Nr. 6, 1923.
33. Roth G., *Die Europ. Laubmoose*. I u. II Bd., 1904—1905.
34. Savicz L. J., et Ladyzenskaja K. J., *Hepaticae Regionum Septentrionalium Partis Europae U.R.S.S.* Sumptibus Acad. Scient. U.R.S.S. Moscva-Leningrad, 1936.
35. Savicz L. J., *Les Mousses de l'Archipel. François-Joseph, Severnaia Zemlea, Ile Wiese, récoltées par V. P. Savicz durant l'expédition polaire de 1930 sur le Brise-Glace « G. Sedov »*. Acta Inst. Bot. Acad. Scientiarum Unionis Rerum Republicarum Sovieticarum. Plantae Cryptogamae, Ser. II, Fasc. III, 1936.
36. Schur F., *Enumeratio plantarum Transilvaniae*. Vindobonae, 1866.

37. Ștefureac Tr. I., *Cercetări sinecologice și sociologice asupra Bryophytelor din Codrul Secular Stătioara (Bucovina)*. Analele Acad. Rom. Mem. Sect. Șt., Seria III, t. XVI, Mem. 27, 1941.
38. Ștefureac Tr. I., *Bryophyte noi sau rare în flora României cu câteva considerațiuni fitogeografice*. Bul. Grăd. Bot. și al Muz. Bot. Univ. Cluj, Vol. XXV, 1945.
39. Ștefureac Tr. I., *Le genre Plagiobryum (H. et H.) Lindbg. dans la végétation des Carpathes de Roumanie*. Acad. Roumaine. Bull. de la Sect. Scient. t. XXVIII, Nr. 5, 1946.
40. Ștefureac Tr. I., *Stațiuni noi de altitudine cu Buxbaumia aphylla L. din zona alpină și subalpină a Carpaților*. Bul. Științ. Acad. R.P.R., Tom. I, Nr. 6, 1949.
41. Ștefureac Tr. I., *Bucegia romanica Radian și alte hepatică eutalice din masivul Munților Făgăraș*. Bul. Științ., Acad. R.P.R. t. I, Nr. 3, 1949.
42. Tarnavski I. T., *Beitrag z. Oekologie u. Phytosozologie d. Buxbaumia indusiata Brid., sowie z. Verbreitung von B. aphylla L. u. B. indusiata Brid. in Rumänien*. Bd. X, 1936.
43. Vlădescu A., *Sur quelques Hépatiques à thalle, nouvelles ou rares pour la Roumanie*. Compt. Rendus des Séances de l'Inst. des Sc. de Roumanie. t. III, Nr. 1, 1939.
44. Warnstorff C., *Zur Bryo-Geographie des Russischen Reiches*. Hedwigia, Bd. LIII-LIV, 1912.
45. Woronoff G., *Nouvelles contributions à la flore bryologique de la Caucasic*. Rev. Bryologique, t. III, Fasc. 3, 1930.

SPECII NOI DE SPHECIDE (HYMENOPTERE) DIN R.P.R.

DE

X. SCOBIOLA

Comunicare prezentată de Academician PAUL BUJOR în ședința din 9 Februarie 1951.

Intr'o Notă precedentă¹⁾ am dat o primă listă de Sphecide din fauna țării noastre. În prezenta Notă menționez numai speciile noi de Sphecide găsite în R. P. R. Materialul studiat a fost adunat de mine și V. I u g a ; am studiat și materialul strâns în verile 1949—1950, în cadrul Colectivului pentru Faună al Institutului de Biologie al Academiei Republicii Populare Române.

Genul Stizus Latr.

Speciile acestui gen își sapă cuiburile în nisip, obișnuind să trăiască în societăți. Acest gen diferă de *Bembex* prin labrul scurt. Indivizii de talie mijlocie. F a b r e a arătat că *Stizus tridens* își aprovizionează cuiburile cu Cicade. Pe lângă Rhyncote, vânează și larve de Orthoptere în special Mantide.

Stizus hungaricus Friv. (1876). Mărimea 7—11 mm. Foarte abundenți în locurile nisipoase. Trăiesc cu sutele la un loc, cât mai mulți în același cuib; dimineața pare a fi un cuib de furnici; imediat ce soarele încălzește nisipul, toți indivizii dispar la umbra buruienilor dimprejur. După B r a u n s, aceste colonii sunt constituite numai de femele, care își depun ouăle și au grijă de puii lor.

S'au găsit ♀♀ și ♂♂ la Budești, București, Giurgiu (Reg. București), în lunile Iunie-August, indivizii fiind mai abundenți prin Iulie-August. Au fost capturați pe flori de *Mentha longifolia* L.

Genul Mimesa Shuck.

Viespi mici, negre, uneori cu abdomenul roșu, legat de torace printr'un peduncul subțire. După S i c k m a n n, indivizii acestui gen își fac cuiburile în lemn vechiu și prind larve de Cicade mici.

Mimesa unicolor Wesm. (1852) sin. *M. borealis* Dahlb. (1842).
Lungimea 5—8 mm. Capturați: ♀♀ și ♂♂ Giurgiu, Budești, București, Dărăști, Floreasca (Reg. București), Sighișoara, Albești și Vânători (Reg. Sibiu); Voinești și Gemenea (Reg. Prahova), în lunile Mai-August.

¹⁾ Bul. Științ. Acad. R.P.R., Tom. II, Nr. 1, 1950, p. 17—22.

Indivizii au fost prinși pe frunze de *Rubus idaeus*, în tulpinele căruii își fac galeriile. Această specie a fost găsită alături de *Alyson fuscatus* Panz., *Didineis crassicornis* Handl., *Trypoxylon figulus* Latr. Schenk relatează că *M. unicolor* își făcea cuib într'un stâlp vechiu, probabil unde fusese cuibul unei insecte xylophage. Apoi s'a aprovizionat cu larve de Cicade.

Genul *Didineis* Wesm.

Foarte asemănător cu genul *Alyson*. Nervulul se termină mai spre baza aripei decât nervura bazală; la *Alyson* este interstițială. Abdomenul la bază este colorat în roșu, fără pete albe. Își face cuiburile în nisip, la fel ca și *Alyson*.

Didineis crassicornis Handl. (1887).

Mărimea 5—7 mm. Capturați: ♂♂ pe frunze de *Rubus Idaeus* L. la Frătești, București, Dărăști (Reg. București), Piscu (Reg. Galați), în lunile Iunie-August.

Genul *Astata* Latr.

Aceste viespi își fac cuiburile în nisip; preferă uneori umbra și își hrănesc larvele cu ploșnițe de câmp (Pentatomide și Coreide). Femela obișnuște să-și lipească oul pe pieptul ploșniței paralizate. Ochii la ♂♂ sunt foarte dezvoltati, reunindu-se în creștetul capului.

Astata stigma Panz. (1809). Mărimea 9 mm. Capturat: ♀♀ Venchiu (Reg. Sibiu), în Iulie. Se deosebește de speciile celelalte, prin tegumentul metatoracelui cu înfățișare pieloasă.

Genul *Nysson* Latr.

Viespi caracterizate prin antenele mici, articolele fiindu-le scurte și groase. Își fac cuiburile în pământ. După unii autori, *Nysson* ar fi parazit pe unele Sphecide (gen. *Gorytes*). Ferton a arătat că *Nysson dimidiatus* Jur. este parazitul lui *Gorytes (Harpactes) elegans* Lep.; după Adlerz, *Nysson maculatus* este parazitul lui *Gorytes (Harpactes) lunatus*. Probabil că *Nysson* își găsește gazda după mirosul impregnat în praful cuibului pe unde a lucrat ea.

Nysson își sapă cuibul alături de *Gorytes*, că să poată mai ușor pândi momentul când *Gorytes* va părăsi cuibul spre a-l inspecta. Dacă *Gorytes* încă nu și-a depus oul pe pradă, *Nysson* va vizita mereu cuibul gazdei până va constata că oul gazdei a fost depus, când și-l va depune și pe al său. Se crede că oul de *Gorytes* este distrus și înlocuit cu oul de *Nysson*. Felul de viață al speciei de *Nysson* nu este bine cunoscut.

Nysson trimaculatus Rossi (1790). Mărimea 5—8 mm. Se caracterizează printr'o umflătură în partea anterioară a sternitului. II. S'au colectat: ♀♀ și ♂♂ la Olănești (Reg. Vâlcea), Dumbrăveni și Vânători (Reg. Sibiu), lunile Iulie-August.

După Deleurance, aceste viespi ar parazita la *Gorytes (Harpactes) concinnus* Rossi. În Martie a găsit 15 coconi de *Gorytes* și 2 de *Nysson* într'un cuib, împreună cu o Cicadă (*Issus coleoptratus*.)

Nysson variabilis Chevr. (1867). Lungimea 5 mm. Caracterizat prin ultimul segment al antenei ușor întors, nu este rotunzit. Colectat: ♂♂ pe regiunea deluroasă Voinești (Reg. Prahova), în Mai.

Genul *Gorytes* Latr.

Speciile acestui gen își fac cuiburile în nisip. Cuiburile sunt ramificate, la capătul fiecărei ramuri aflându-se camera pentru larve. Galeriile au lărgimea de 7—8 mm, lungimea 4—5 cm. *Gorytes* își aprovizionează cuibul cu Cicade.

Gorytes (Lestiphorus) bicinctus Rossi (1792). Mărimea 10 mm. Primul segment abdominal anterior subțire, posterior umflat ca un nod. Sphecid destul de rar. Bernard a observat că această viespe vâna o Cicadă foarte comună: *Aphrophora spumaria* L. Colectat: ♀♀ Cișmigiu — București în Iulie, pe flori de *Lottus corniculatus* L., *Angelica silvestris*.

Gorytes (Hoplilus) fallax Handl. (1888). Mărimea 10 mm.

Colectat: ♂♂ în București, Grădina Botanică, în Iulie, pe flori de *Euphorbia* sp. Primul tergite nu este în formă de nod.

Genul *Cerceris* Latr.

Speciile acestui gen trăiesc de obicei în societăți, făcându-și cuiburile în nisip. Sunt foarte răspândite prin locurile nisipoase, pe tot cuprinsul țării noastre. *Cerceris* își sapă găuri la mari adâncimi, aruncând nisipul afară cu picioarele dindărăt. Hrana larvelor constă din Apide și diferiți gândaci din neamul gărgărițelor. Uneori aceste viespi cad pradă altor Sphecide: am găsit pe *Cerceris rubida* Jur. alături de *Megachile bombycina* Pall. (Apidae) și *Barylypa humeralis* (Ichniomonid) într'un cuib de *Palarus flavipes* F. Gărgărițele având tegumentul tare, mama *Cerceris* le vânează de tinere înainte de a li se întări tegumentul, iar larvele taie prada în dreptul articulațiilor. Indivizi numeroși au fost adunați de pe florile de *Eryngium amethystinum* L., *Angelica archangelica* L., *Melilotus albus* L., *Daucus carota*.

Cerceris quadricincta Panz. (1799). Mărimea 7—12 mm. Colectat: ♀♀ București, Budești, Dărăști (Reg. București), pe valea nisipoasă a Argeșului, în Iunie-August. Femela se recunoaște după dungile galbene mai late pe tergite 2 și 5. Fabrea observat că această specie vâna gărgărițe mici, fiecare celulă conținând câte un Curculionid — *Apion gravidum* — mai rar *Phylonomus murinus* și *Sitona lineatus*.

Cerceris dacica Schlett. (1887). Mărimea 10—14 mm. Sculptura tegumentară pronunțat punctată, tergitul abdominal 2 prezintă anterior o mică ridicătură, culoarea dungilor este albă.

Colectat: ♀♀ și ♂♂ Frătești, București, în Iunie și August, pe flori de *Anethum graveolens* (mărar), *Eryngium campestre* L.

Genul *Tachysphex* Kohl.

Aceste viespi își sapă cuiburile în nisip. Vânează pentru larve, Orthoptere (lăcuste, Mantide etc.) și larve de ploșnițe de câmp. Fabrea asistat la o luptă ce se dădea între această viespe de talie mică și *Manis religiosa*.

După Berland, *Tachyspex* vânează călugărițele prin Mai și Iunie, când sunt mici și nu pot opune o prea mare rezistență, apoi le transportă ușor între picioare, sburând. De asemenea, Ferton a găsit în cuibul de *Tachyspex* larve de Mantide. Un studiu mai complet asupra acestor viespi a făcut Grandi.

Tachyspex Panzeri Lind. (1829). Mărimea 8—14 mm. Colectat: ♀♀ și ♂♂ în Reg. Galați, București, Constanța, Putna, Teleorman, în lunile Iunie-August.

Bernard a observat că prada acestei viespi constă dintr'o lăcustă mică adultă: *Doclostaurus genei* ♀.

Tachyspex nigripennis Spin. (1884). Mărimea 6—7 mm. Colectat: ♂♂ Dumbrăveni și Sighișoara (Reg. Sibiu), în Iulie. Aripele sunt fumurii, tergitele 1 și 2, roșii.

Tachyspex pygidialis Kohl. (1883).

Lungimea 9—12 mm. Colectat: ♀♀ Făurei (Reg. Galați), Budești (Reg. București), în Iunie-August.

Genul *Oxybelus* Latr.

Își sapă cuiburile în nisip. Hrana larvelor constă din Diptere. *Oxybelus* își transportă prada între picioare, uneori o trage înfiptă în ac. După M. N u o r t o v a, *Oxybelus uniglumis* L. preferă florile de *Angelica silvestris*, își face cuiburile orizontale ori verticale în pământ, în fiecare găsinde câte 6—7 muște, după mărimea prăzii. Aproape fiecare individ are preferință pentru o anumită muscă: *Musca autumnalis* Dez., *Onesia agilis*, *Haematobia stimulans*, etc. Dușmani ai acestei specii sunt: *Senotainia conica* Fall. și *Formica fusca* L.

Oxybelus victor Lep. (1845) sin. *Ox. elegantulus* Gerst. (1867).

Mărimea 5—6 mm. Colectat: ♀♀ București Grădina Botanică, pe flori de *Euphorbia* sp., Mangalia (Reg. Constanța), în Iunie și Iulie. ♀♀ se caracterizează prin două pete galbene pe scutel, care uneori însă pot lipsi.

Oxybelus latidens Gers. (1867)

Mărimea 6—7 mm. Recoltat ♀♀ Furceni (Reg. Putna), în Iulie, pe flori de *Petroselinum hortense* Hoffm. La înfățișare seamănă cu *Ox. latro*, deosebindu-se de acesta prin femurul negru.

Oxybelus bipunctatus Ol. (1811).

Mărimea 4—5 mm. Specii foarte mici, corpul de culoare neagră lucioasă, abdomenul scurt. Colectat: ♀♀ și ♂♂ București, Grădina Botanică, Giurgiu, Budești (Reg. București), Piscu (Reg. Galați), Sighișoara (Reg. Sibiu), pe flori de *Euphorbia* sp., *Eryngium campestre*, *Anethum graveolens* L. (mărar), în lunile Iunie-August.

Oxybelus monachus Gerst. (1867).

Mărimea 6—7 mm. Colectat: ♀♀ și ♂♂ Segarcea și Turnu Măgurele (Reg. Teleorman), Daia (Reg. București,) pe flori de *Eryngium campestre* L., în lunile Iunie ♀♀ și August ♂♂.

Oxybelus sericatus Gerst. (1867).

Mărimea 5—8 mm. Colectat: ♀♀ și ♂♂ Sighișoara și Venchiu (Reg. Sibiu), în Iulie, unii pe flori de *Eryngium amethystinum*, alții pe nisip.

Muzeul de Istorie Naturală «Gr. Antipa»,
Laboratorul de Entomologie, București.

НОВЫЕ ВИДЫ SPHECIDAE (HYMENOPTERAE) В РУМЫНСКОЙ НАРОДНОЙ РЕСПУБЛИКЕ

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

При изучении *Sphecidae*, находящихся в Бухарестском естественно-научном музее имени Г. Антипа, а также в Биологическом институте Академии Румынской Народной Республики автор обнаружил следующие 18 видов *Sphecidae*, до этого времени не найденные на территории Румынской Народной Республики:

Stizus hungaricus Friv., *Mimesa unicolor* Wesm., *Didineis crassicornis* Handl., *Astata stigma* Pz., *Nysson trimaculatus* Rossi., *N. variabilis* Chevr., *Lestiphorus bicinctus* Rossi, *Hoplisis fallax* Handl., *Cerceris quadricincta* Panz., *C. dacica* Schlett., *Tachyspex Panzeri* Lind., *T. pygidialis* Kohl., *T. nigripennis* Spin., *Oxybelus victor* Lep., *O. bipunctatus* Ol., *Ox. latidens* Gerst., *Ox. monachus* Gerst., *Ox. sericatus* Gerst. Попутно было установлено, что *Cerceris rubida* Jur. подвергается нападениям других *Sphecidae*, которые ее поедают (*Palarus flavipes* F.).

NOUVELLES ESPÈCES DE SPHECIDAE (HYMÉNOPTÈRES) DE LA RÉPUBLIQUE POPULAIRE ROUMAINE

(RÉSUMÉ)

En étudiant le matériel de *Sphecidae* du Muséum «Gr. Antipa» et celui de l'Institut de Biologie de l'Académie de la R.P.R., l'Auteur a trouvé 18 espèces nouvelles pour la faune de notre pays: *Stizus hungaricus* Friv., *Mimesa unicolor* Wesm., *Didineis crassicornis* Handl., *Astata stigma* Pz., *Nysson trimaculatus* Rossi., *N. variabilis* Chevr., *Lestiphorus bicinctus* Rossi, *Hoplisis fallax* Handl., *Cerceris quadricincta* Panz., *C. dacica* Schlett., *Tachyspex Panzeri* Lind., *T. pygidialis* Kohl., *T. nigripennis* Spin., *Oxybelus victor* Lep., *O. bipunctatus* Ol., *Ox. latidens* Gerst., *Ox. monachus* Gerst., *Ox. sericatus* Gerst. L'Auteur a constaté que le *Cerceris rubida* Jur. est chassé par le *Palarus flavipes* F., constituant la nourriture de ses larves.

BIBLIOGRAPHIE

- André Ed., *Species des Hyménoptères d'Europe*, t. III, 1886.
 Beaumont J., *Les Tachyspex de la faune française* (Hym. Sphecidae). Ann. Soc. Ent. France, 1936, p. 177—212.
 Berland L., Benoist R., Bernard F., Maneval H., *Hyménoptères. La Faune de la France en tableaux synoptiques illustrés*. Paris, 1940, p. 143—155.
 — *Les guêpes*. Paris, 1939.
 — *Notes sur les Hyménoptères Fosseuses de France VII. Sur quelques Cerceris*. Ann. Soc. Ent. France, 1925, p. 52—53.
 Bischoff H., *Biologie der Hymenopteren*. Berlin, 1927.
 Dalla Torre, *Catalogus Hymenopterum huiusque descriptorum sistematicus et synonymicus*. 1897, Leipzig.
 Ferton Ch., *Notes détachés sur l'instinct des Hyménoptères mellifères et ravisseurs*. Ann. Soc. Ent. France, 1920—21, p. 329.
 Frivaldszky J., *Data ad faunam Hungariae meridionalis comitatum Temés et Krasso*. M. T. Akad. Math. s. Természettud., Közlemények, XIII, 1876.

- Friese H., *Die Bienen, Wespen, Grab- und Gollwespen*. Schröder Chr. *Die Insekten Mitteleuropas insbesondere Deutschland, I Hymenopteren*. I, Stuttgart.
- Gussakovski V. V., *Aculeata—fam. Sphecidae*. Tarbinschi S. P., Plavilišicov N., *Determinatorul insectelor din partea europeană a U.R.S.S.* Moscova-Leningrad, 1948, p. 737—750.
- Hedicke H., *Ord. Hautfluger, Hymenoptera*, Brohmer, Ehrman, Ulmer. *Die Tierwelt Mitteleuropas*. Insekten, 2, Leipzig, 1930.
- Henrich C., *Verzeichnis der im Jahre 1881 bei Hermannstadt beobachteten Blumenwespen (Anthophila)*. Verh. Mitt. Siebenbürg. Ver. Naturwiss. Hermannstadt, 1882, p. 122.
- Kohl F., *Ueber neue Grabwespen des Mediterrangebietes*. Deut. Ent. Zeitsch. XXVII, 1883, Heft 1, p. 161.
- Merisuo K. A., *Die im Holz und im Boden nistenden finnischen Raubwespen (Hym. Sphecidae), ihre Nesttypen und Provianttiere*. Ann. Ent. finnici S. H. A. 9, 1943, Nr. 4, p. 219.
- Meyer R., *Zur Kenntnis des Oxybelus monachus Gerst. (Hym.)*. Ent. Mitteilung, 1921, Bd. X, Nr. 2, p. 48.
- Mocsáry Al., *Fauna Regni Hungariae. Hymenoptera*, 1900.
- *Zur Hymenopterenfauna Siebenbürgens*. Verhand. u. Mitt. Siebenburg. Ver. Naturwiss. Hermannstadt, Bd. XXIV, 1874, p. 117.
- Moczár L., *Beiträge zur Kenntnis der Hymenopterenfauna Siebenbürgens*. Fragm. Hung. t. X. 1947, fasc. 3.
- Müller A., *Zur Kenntnis der Insektenfauna der Süddobrudscha und Südbessarabien*. Verh. Mitt. Siebenbürg. Ver. Naturwiss. Hermannstadt, LXXIX-LXXX, 1929—1930.
- Nuorteva M., *Observations on the life of Oxybelus uniglumis L. (Hym. Sphecidae)*. Ann. Ent. Finnici, 1.IV.1945, p. 213—217.
- Schmiedeknecht Otto, *Die Hymenopteren Nord-u. Mitteleuropas*. Jena, 1930, p. 627—712.

STIMULAREA SEMINTELOR DE FASOLE CU ACIDUL
 β NAFTOXIACETIC

DE

E. ILIESCU

Comunicare prezentată de N. SĂLĂGEANU, Membru corespondent al Academiei R.P.R.,
 în ședința din 16 Februarie 1951.

Ocupându-mă de stimulări la plante, am căutat să văd în ce măsură acidul β naftoxiacetic, sintetizat și la noi în țară în Laboratorul de Chimie Organică al Institutului Politehnic, condus de Prof. Costin Nenițescu, influențează germinarea semințelor de fasole, precum și creșterea lor ulterioară, până la recoltă.

Culturile au fost făcute în grădina Laboratorului într'un loc bine însorit. În experiență am întrebuințat semințe selecționate, obținute dela Stațiunea pentru Ameliorarea Plantelor, din Iași. Am lucrat cu fasole albă țucără «Dr. Rădulescu». Pentru experiențe s'au ales semințe frumoase, bine conformate.

În timpul iernii am făcut încercări asupra germinăției semințelor de fasole precum și asupra creșterii lor ulterioare, paralel, în capsule Petri și în ghivece. Am tratat semințele cu soluție apoasă de acid β naftoxiacetic, în diferite concentrații, rămânând în cele din urmă la soluția de 0,01% cu pH = 3,6 ca fiind cea mai eficientă. În această soluție țineam semințele un timp ce varia între 30" și 30', la temperatura camerei. Se constată că semințele stimulate 5' și 15' cu soluția de acid β naftoxiacetic 0,01% se dezvoltă cel mai bine.

Semințele stimulate cu acid β naftoxiacetic 0,01%, puse în capsule Petri, la temperatura camerei, pe hârtie de filtru îmbibată cu apă distilată, o iau în scurt timp înaintea martorilor (fig. 1), atât în ceea ce privește dezvoltarea frunzelor cât și a rădăcinilor, mai ales. Acestea sunt mai lungi, mai numeroase și cu numeroși peri absorbantți. De asemenea, se observă mici proeminente r. l. pe rădăcinile plantelor stimulate (fig. 1), viitoare rădăcini terțiare, care nu se văd pe rădăcinile plantelor-martor.

În privința experiențelor făcute în ghivece (solul era un amestec de 50% argilă, 25% nisip și 25% humus) putem spune că plantele stimulate se dezvoltă numai cu puțin mai bine decât plantele-martor. Ceea ce ne izbește la plantele stimulate e culoarea frunzelor de un verde închis, albaştrui.

În primăvară, am repetat experiența în grădină. Am semănat boabele de fasole stimulate precum și pe cele nestimulate în parcele de 2/1,60 m în 4 repetiții, pentru care a fost nevoie de o suprafață de 6,40 m lungime pe 2 m lățime. În fiecare parcelă, fasolea e semănată în rânduri. În fie-

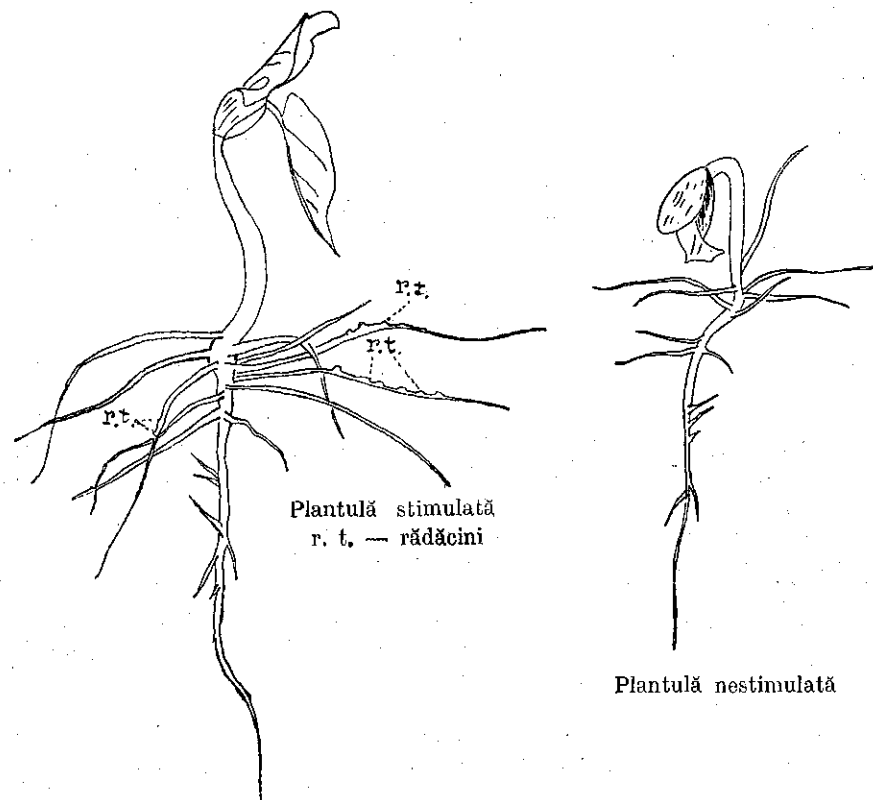

Fig. 1

care rând s'au pus câte 40 de semințe, distanțate prin câte 5 cm. Deoarece repetiția unei experiențe s'a făcut de 4 ori, s'au întrebuitat 1.600 boabe de fasole. Parcelele cu semințe-martor s'au intercalat cu parcelele semințelor stimulate. După răsărirea plantulelor, diferențele de lungime observate între martor și plantulele stimulate, în experiența din Laborator, în capsule Petri, apăreau destul de șterse în grădină. La 18 Mai s'a măsurat lungimea tuturor plantelor și s'a găsit că plantele stimulate sunt ceva mai lungi decât plantele-martor (tabloul Nr. 1), ele depășind martorele cu 1—2 cm.

La 18 Iunie, făcându-se o nouă măsurătoare a dezvoltării în lungime a tulpinelor, am găsit, după cum indică tabloul Nr. 2, diferențe de 3—4 cm. la media tuturor măsurătorilor, față de martor.

La 6 Iulie, numărând păstăile, am găsit că plantele stimulate aveau 3.202 păstăi spre deosebire de cele nestimulate, care aveau 2.448 dăști (tabloul Nr. 3).

TABLOUL Nr. 1

Nr. experienței	Martor	Plante stimulate	
		5'	15'
1	12,8 cm	16,7 cm	16,5 cm
2	12,5 »	13,2 »	13 »
3	16,2 »	19,6 »	19 »
4	19 »	19,2 »	19,1 »
Total ...	60,5 »	68,7 »	67,6 »
Media	15,1 »	17,2 »	16,9 »

TABLOUL Nr. 2

Nr. experienței	Martor	Plante stimulate	
		5'	15'
1	28 cm	34 cm	35 cm
2	26 »	26 »	27 »
3	36 »	40 »	40 »
4	30 »	32 »	35 »
Total ..	120 »	132 »	137 »
Media	30 »	33 »	34 »

TABLOUL Nr. 3

Nr. experienței	Nr. păstăilor	
	Martor	Plante stimulate
1	818	1031
2	429	710
3	676	868
4	525	793
Total	2448	3202

La 16 August, păstăile fiind uscate, le-am strâns, le-am cântărit și am obținut următoarele date: pentru cele 4 experiențe cu plante stimulate 5' s'a realizat o recoltă egală cu 1,658 kg iar pentru cele 4 experiențe cu plante-martor s'a strâns o recoltă egală cu 1,220 kg. Făcându-se diferența între aceste două recolte, o găsim egală cu 438 g. Procentul la această recoltă e egal cu 22,19. Deci deși cultura din grădină nu arăta diferențe pronunțate de dezvoltare între plantele-martor și cele stimulate în ceea ce privește partea lor vegetativă, totuși recolta obținută ne indică eficacitatea soluției apoase de acid β naftoxiacetic 0,01% asupra semințelor de fasole, prin sporirea recoltei cu 22,19%. Deci acidul β naftoxiacetic în concentrație de 0,01% lucrează ca un stimulent, dacă e aplicat un timp scurt.

Pentru a controla rezultatele, am repetat experiența în primăvara anului 1950, în aceleași condițiuni. Semințele stimulate 5' și 15' au germinat ceva mai repede față de semințele-martor. În privința dezvoltării ulterioare, diferențele de înălțime între plantele-martor și cele stimulate erau mici de 1—2 cm, în favoarea plantelor provenite din semințe stimulate. Deci, ca și în experiența precedentă, se remarcă o oarecare sporire a părții vegetative. În perioada de înflorire, primele care au înflorit au fost plantele stimulate 15' și 5'. Ele au înflorit cu 5 zile înaintea plantelor-martor, care la data observației prezentau abia mici muguri florali.

Iată numărul florilor și al păstăilor la 8 Iunie, la cele 4 experiențe (tabloul Nr. 4).

TABLOUL Nr. 4

Nr. experienței	Nr. flori			Nr. păstăilor		
	Martor	Plante stimulate		Martor	Plante stimulate	
		5'	15'		5'	15'
1	15	27	46	8	20	36
2	31	36	41	10	37	30
3	31	29	34	16	17	21
4	50	43	24	4	45	26
Total	127	135	145	38	119	113

Din acest tablou se vede că semințele stimulate 5' și 15' au dat plante cu flori și cu păstăi mai multe față de plantele-martor.

La 13 Iulie am strâns recolta de păstăi a celor 4 experiențe și am cântărit-o. Rezultatele obținute se pot vedea în tabloul Nr. 5.

Recolta obținută la plantele stimulate e superioară față de aceea a plantelor-martor, atât pentru semințele stimulate 5' cât și pentru cele stimulate 15'. În primul caz, acela al semințelor stimulate 5', procentul e egal cu 22,8%, iar în cazul semințelor stimulate 15', el e egal cu 49.

TABLOUL Nr. 5

Nr. experienței	Martor	Plante stimulate	
		5'	15'
1	50 g	110 g	180 g
2	72 "	95 "	100 "
3	105 "	100 "	110 "
4	115 "	105 "	120 "
Total	342 "	410 "	510 "

S'au măsurat și păstăile și s'a găsit că ele sunt mai lungi și mai cărnoase la plantele stimulate decât la cele martor (tabloul Nr. 6).

TABLOUL Nr. 6

Lungimea păstăilor			Lățimea păstăilor		
Martor	Plante stimulate		Martor	Plante stimulate	
	5'	15'		5'	15'
12,5 cm	13,5 cm	18 cm	2 cm	3 cm	3 cm

Paralel cu aceste experiențe am făcut altele cu semințe de grâu în aceleași condițiuni. Datele culese nu au indicat nicio sporire de recoltă.

Din cele cunoscute de noi din literatură, stimulări de germinații la semințe cu acidul β naftoxiacetic nu s'au mai efectuat până în prezent.

Se pot cita însă numeroase stimulări cu diferite și foarte numeroase substanțe de creștere.

Cercetătorii care s'au ocupat de acest subiect pot fi grupați în două categorii: unii care au obținut stimularea germinației la semințe și care susțin că tratarea semințelor cu heteroauxină ar aduce foloase, și alții care susțin, din contra, că n'au putut să o obțină, invocând motivul că semințele conțin o cantitate suficientă de auxină pentru dezvoltarea lor.

Printre cei din prima categorie cităm pe Holodnai (1936), care recomandă hormonizarea semințelor. În 1937, Tovarnițchi și Rivchind (8) obțin stimularea cu soluții de urină de 50%, 25% și 10%. A. S. Ocanenco și D. A. Tabențchi (6) (1947) obțin o recoltă sporită la sfeclă prin tratarea semințelor de sfeclă cu o soluție de acid 2,4 diclorofenoxiacetic în concentrație de 0,005/1.

T. A. Danilova (2), în 1950, tratează semințele selecționate de sfeclă cu heteroauxina α naftoxiacetică în concentrație de 0,5 mg/1 și obține o recoltă sporită de 30% în colhozul Stalin.

Lucrări recente dovedesc că fenomenul asimilației clorofiliene e mai intens la plantele tratate cu auxină, ceea ce are ca urmare sporirea de substanță organică, necesară creșterii.

F. L. Ivanovscaia, în 1947, publică o lucrare sub conducerea Academicianului Lisenco, în care studiază respirația și găsește că ea e sporită la frunzele plantelor stimulate.

Rubin semnaleză o sporire de zaharuri reductoare și nereductoare în plantele stimulate, ceea ce duce la intensificarea fenomenului de respirație. Se poate spune că substanțele de creștere accelerează mersul proceselor biochimice, în plante, ceea ce duce la o sporire de recoltă.

I. I. Tumanov și Lizando (7) găsesc că soluția de acid triiodobenzoic 0,01% — 0,0001% stimulează fasolea.

Toți cercetătorii, care au obținut stimularea, s'au servit mai ales de soluții diluate, a căror concentrație era cuprinsă între 0,01% — 0,00001%.

Trecând la categoria a doua de cercetători, menționăm pe M. Ch. Ciailahian și L. P. Zdanova care lucrează cu o soluție diluată de 0,01% de acid indolilactic, în care țin semințele 24 de ore.

Cât despre celelalte concentrații mari cu care au lucrat, le-au găsit și ei, ca și noi, în cazul acidului β naftoxiacetic, ca fiind toxice. Se precizează și de data aceasta că substanțele de creștere în concentrații mari sunt dăunătoare plantelor.

S. Williams Stuart și Ch. Hamner obțin stimulări, dar numai în seră, afară la câmp nu. Ei lucrează cu soluții diluate de acid indolilactic, în concentrație de 0,001% — 0,005%. Probabil că solul adsoarbe o parte din această substanță de creștere, rămânând semințelor o cantitate insuficientă pentru stimulare.

Hamner, Multon și H. B. Tuke y (5) întrebuințează în experiențele lor acid 2,4 diclorofenoxiacetic în concentrație de 0,01 — 0,1% în soluție apoasă, în care adaugă și 0,5% carbowax (glicolpolietilenic) și constată că semințele ierburilor pot fi distruse, fiind mai puțin rezistente la acțiunea acidului, decât alte semințe. Acidul acesta inhibă creșterea diferitelor plante în mod neegal. Semințele din gunoiul de grajd, tratate cu o soluție de acid 2,4 diclorofenoxiacetic de concentrație 0,01% — 0,001% nu mai germinează de loc. Se caută, actualmente, concentrația cea mai convenabilă, care pe de o parte să distrugă semințele buruienilor, iar pe de altă parte să stimuleze plantele de cultură.

Din datele de mai sus, se vede că diferitele semințe au o sensibilitate diferită pentru diferitele substanțe de creștere. Concentrațiile mari dau totdeauna rezultate inhibitorii, iar cele slabe pot stimula.

CONCLUZIUNI

1. Soluția apoasă de acid β naftoxiacetic 0,01% stimulează semințele de fasole țucără « Dr. Rădulescu » Iași, sporind recolta cu 49%, dacă timpul ei de acțiune e scurt de 15'; dacă timpul de acțiune e de 5' recolta e sporită cu 22,18%.

2. Soluția de acid β naftoxiacetic de 0,01% sporește numărul rădăcinilor și al perilor absorbantți. În primele săptămâni de dezvoltare a plantulelor, frunzele au o culoare de un verde mai închis, mai albastrui, pentru ca apoi să-și reia culoarea lor obișnuită.

3. Experiențe făcute cu grâu, în aceleași condițiuni ca pentru fasole, nu au dat rezultate pozitive.

Laboratorul de Fiziologia Plantelor
al Universității « C. I. Parhon », București.

СТИМУЛЯЦИЯ СЕМЯН ФАСОЛИ β -НАФТОКСИУКСУСНОЙ КИСЛОТОЙ

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

Показываются результаты опытных исследований стимуляции семян фасоли.

0,01% водный раствор β -нафтоксиуксусной кислоты стимулирует семена обыкновенной фасоли « Dr. Рădulescu-Яссы » и повышает ее урожайность на 49%, если воздействие продолжается 15 минут, на 22,18%, если воздействие продолжается 5 минут.

0,01% раствор β -нафтоксиуксусной кислоты увеличивает число корней и абсорбирующих волосков. В течение первых недель развития растений, листья более темного зеленого цвета с синим оттенком, затем принимают свой обычный цвет.

Опыты на пшенице при тех же экспериментальных условиях дали отрицательные результаты.

ОБЪЯСНЕНИЕ РИСУНКОВ

Рис. 1. — Слева — опыт; справа — контроль. / / — третичные корни.

STIMULATION À L'ACIDE β NAPHTHOXYACÉTIQUE DES SEMENCES DE HARICOT

(RÉSUMÉ)

L'Auteur, ayant fait des recherches concernant les possibilités de stimulation des semences de haricot, a abouti aux conclusions suivantes:

1. La solution aqueuse de l'acide β naphtoxyacétique de 0,01% stimule les semences du haricot commun « Dr. Rădulescu » Iassy et en augmente la récolte de 49% si le temps d'action est 15'; si le temps d'action n'est que de 5', la récolte est augmentée de 22,18%.

2. La solution d'acide β naphtoxyacétique de 0,01% accroît le nombre des racines et des poils absorbants. Durant les premières semaines de développement des plantules, les feuilles en sont d'un vert plus foncé, mais tirant sur le bleu, pour qu'elles reprennent par la suite leur couleur ordinaire.

3. Les expériences effectuées avec le froment, dans les mêmes conditions que pour les haricots, n'ont pas donné de résultats positifs.

EXPLICATION DES FIGURES

Fig. 1. — Plantule stimulée r. t. — racines tertiaires. Plantule non stimulée.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciailachian and Zdanova, *The role of growth hormone in form building processes. Effect of heteroauxin treatment of seeds upon growth and development of plants.* Compt. Rend. Acad. Sci. U.R.S.S. 19: 1949, p. 303—300.
2. T. A. Danilova, *Tratarea semințelor cu heteroauxină alfa naftoxiacetică, după recoltă.* Doc. Acad. Nauc. 1950, Tom. LXXII, p. 4.
3. Davies W., G. A. Atkin, and P. C. B. Hudson, *Effect of ascorbic acid, indolilacetic acid, on regeneration of wilow branches and germination.* Nature, 1936, p. 137—618.
4. — *The effect of ascorbic acid and certain indole derivative on the regeneration and germination of plants.* Ann. of Bot., vol. 1, 1937, p. 329—352.
5. Hamner, J. E. Multon and H. B. Tukey, *Effect of treating soil and seeds with 2,4 dichlorophenoxyacetic acid on germination and development of seedlings.* Bot. Gaz. vol. 107, Nr. 3, I, 1946, p. 352.
6. A. S. Ocanenco și D. A. Tabențchi, *Acțiunea formativă a acidului 2,4 diclorofenoxyacetic asupra sfeclei.* Docl. Acad. Nauc. S.S.S.R., Tom. LXII, Nr. 4.
7. Tumanov, Enicheev și Lizando, *Aplicarea hormonilor pentru ridicarea producției agricole.* Agronomia sovietică, Nr. 6, 1946.
8. Tovarfnitsky, Rivkind, *Hormonization of seed, a possible agrotechnical process.* Compt. Rend. Acad. Sci. U.R.S.S., 15, 1937 p. 363—367.

SOLURILE GOSPODĂRIEI COLECTIVE «TRACTORUL
 ROȘU» DIN LUNA DE JOS (REG. CLUJ)

DE

I. CSAPO

Comunicare prezentată de Academician TR. SĂVULESCU în ședința din 26 Ianuarie 1951

În planul de activitate al Institutului nostru, printre alte sarcini pe teren științific, ne revenea și aceea de a ajuta gospodăria colectivă «Tractorul Roșu» din Luna de Jos.

Pentru ca colectivul constituit în acest scop să-și poată începe activitatea, se impunea ca o primă necesitate, inventarierea (înregistrarea) solurilor acestei gospodării colective.

Ca urmare, Colectivul Catedrelor de Pedologie dela Institutul Agronomic din Cluj s'a deplasat în zilele de 2, 3 și 4 Decembrie 1950 la Luna de Jos, pentru a cartografia solurile terenurilor comasate ale gospodăriei colective. La lucrările pe teren au participat, sub conducerea mea, Dr. Szász Ștefan, șef de lucrări, Calancea Leonida și Albert Alexa, asistenți.

Punându-se la punct metodele analizelor de laborator expuse într-o altă lucrare în curs de apariție, intitulată: «Probleme de cartografiere a solurilor din regiunea E-SE de Cluj», la data de 15 Februarie 1950, Colectivul Catedrelor de Pedologie a început cercetarea materialului colectat pe teren. La această muncă au participat următorii colaboratori dela cele două catedre:

Dr. Szász Ștefan, care a făcut determinările de potasiu și fosfor prin metoda biochimică cu *Aspergillus niger*, metodă întrebuințată și în Uniunea Sovietică de către cercetătorul Coselețchi.

Nemeș Marian, șef de lucrări, a făcut determinările de aciditate hidrolitică, aciditate de schimb și valoarea T, aceasta din urmă făcându-se în scopul cunoașterii valorii complexului adsorbant al solului.

Calancea Leonida, asistent, a determinat carburanții din sol;

Litan Corina, asistentă, a determinat procentul de azot hidrolizabil, carbon și humus;

Albert Alexa, asistent, a stabilit apa higroscopică din sol (hy) și pH-ul.

În privința punerii la punct a textului lucrării de față, am primit un ajutor prețios din partea Prof. Grigore Obrejanu.

Este locul să arătăm că primul ajutor ce se poate da gospodăriilor colective nou înființate, este acela de a le pune la îndemână cunoștințele referitoare la solurile terenurilor comasate. Pe această bază se vor putea întemeia toate celelalte studii, care vor forma laolaltă monografia acestei gospodării colective.

Lucrările noastre cu privire la această gospodărie colectivă însă nu se vor termina cu aceasta; cercetarea de față înseamnă numai un început al unor studii care vor fi continuate și în viitor.

Am înregistrat solurile parcelelor I—VIII, cu o suprafață totală de 95 ha 1429 m². Parcela Nr. IX cu o suprafață de 25 ha 329 m², fiind intravilan și momentan nefolosită la culturi de câmp, n'a fost studiată cu această ocazie, din punct de vedere pedologic.

Datele referitoare la solurile gospodăriei colective studiate, sunt cuprinse în:

- I. Buletinul observațiilor de câmp.
- II. Buletinul analizelor de laborator.
- III. Descrierea amănunțită a solurilor terenurilor studiate.
- IV. Harta agro-pedologică a gospodăriei colective «Tractorul Roșu» din Luna de Jos (Reg. Cluj).
- V. Harta amendamentelor, a îngrășămintelor artificiale și a împăduririlor.
- VI. Diagramele solurilor gospodăriei colective «Tractorul Roșu» din Luna de Jos (Reg. Cluj).

I. BULETINUL OBSERVAȚIUNILOR DE CÂMP (14)

Buletinul observațiilor de câmp cuprinde următoarele date și prescurtări (tabloul Nr. 1):

1. Data și mersul vremii.
2. Nr. de ordine al locului examinat.
3. Expoziția locului:

Locuri plane	plan
Depresiuni (adâncituri)	ad
Pantă	pa
Platformă	plat
Pantă ușoară	pa us
Pantă cu expoziție N	pa N
Pantă cu expoziție S	pa S
Culme	culme

4. Observațiile asupra vegetației cuprind:

a) ramura de cultură:	
arătură	ar
fâneață	fân
pășune	păș
pădure	păd
livadă	liv
tufişuri	tuf
teren neproductiv	nep
b) ultima recoltă sau fitocenoză (3).	

Din cauza timpului întârziat, nu s'au putut face observații asupra buruienilor sau vegetației spontane, rămânând să înregistrăm pur și simplu ultima recoltă.

5. Observațiuni asupra dezvoltării rădăcinilor:

Cu acest prilej s'a notat adâncimea cea mai mare exprimată în cm până la care s'au mai putut observa rădăcini. În cazul când această cifră este pusă în paranteză (această notare se referă la toate cifrele puse în paranteză) însemnează că observațiile s'au făcut până la cea mai mare adâncime a sondajului sau a săpării profilului. Deci, în astfel de cazuri, creșterea rădăcinilor în cauză s'ar putea continua și mai jos.

6. Grosimea stratului cu humus se exprimă în centimetri.

7. Umiditatea (14)

1.	Sol uscat la aer
2.	Sol puțin umed
3.	Sol umed
4.	Sol foarte umed

8. Coloarea solurilor determinată în stare umedă:

brună	br
neagră	ne
galbenă	ga
surie	sur
verzuie	ver
albastră	albastr
alb-albicioasă	alb
roșcată	roș
cenușie	cen
deschisă	desch
închisă	înch

9. Structura:

glomerulară	glo
glomerulară poliedrică	glo pol
glomerulară prăfuită	glo prăf
prăfuită	prăf
poliedrică	pol
nuciformă	nuc
prismatică	prism
lamelară	lam
nisipoasă	n
nisipoasă compactă	N
îndesată	îndes
fără structură	fără str
fisuri	fisuri

10. Textura:

argilă	a
lut argilos	l a
lut nisipos	l n
nisip	n

Determinarea texturii la fața locului fiind foarte subiectivă, observațiile pe câmp referitoare la textură au fost completate cu datele analizelor de laborator.

11. pH-ul a fost determinat în apă cu ajutorul hârtiei indicator Merck sau Hellinge-mic. Notarea se face în mod obișnuit: 0—20/7,2, ceea ce înseamnă că stratul dintre 0—20 cm are pH-ul 7,2.

12. CO_2Ca (mai exact carbonantii):

0. — solul nu dă nicio efervescență, probabilitatea 1%.
1. — efervescență slabă și de scurtă durată, probabilitatea 1—2%.
2. — efervescență puternică și de scurtă durată, probabilitatea 3—4%.
3. — efervescență puternică și de lungă durată, probabilitatea 5%.

13. Alte observațiuni:

eflorescențe (de calcar, gips, etc.)	ef
concrețiuni	concr
pseudomicelii	ps mic
pete	pete
CO_2Ca	Ca
Sulfat de Ca	Gips
Fier	Fe
Hidroxid de fier dispersat uniform	Fe disp unif
alte săruri	săr
bobovine	bobov
pete ruginii	pet rug
Reacție pozitivă cu fericianură de K	Red
Reacție negativă cu fericianură de K	Red
Reacție pozitivă cu fenolftaleină	Fenolft
Reacție negativă cu fenolftaleină	Fenolft
strat cu hleiu	hleiu
pietriș	pietriș
sfărâmături de rocă	sfăr roci

Notarea acestor semne se face în mod obișnuit: de ex. 60—80 pete Ca înseamnă că între 60—80 cm adâncime se găsesc pete de CO_2Ca .

14. Grosimea stratului accesibil plantelor.

Când intervin anumite însușiri care ar împiedeca dezvoltarea rădăcinilor (pietriș, strat cu hleiu, strat sărătuș), stratul accesibil plantelor va avea grosimea stratului deasupra acestora. În caz contrar, profilul întreg va fi accesibil rădăcinilor.

15. Grosimea orizonturilor și suborizonturilor:

Orizonturile și suborizonturile au fost delimitate, bazându-ne pe grosimea stratului cu humus, culoarea, deosebiri ce pot fi observate cu privire la structură, schimbări bruște de pH, apariția efervescenței, reacție pozitivă cu fenolftaleină, apariția colorii caracteristice stratului cu hleiu, limita inferioară și superioară a bobovinelor, etc.

În rubrica aceasta au fost trecute orizonturile și suborizonturile apreciate în cm socotiți dela suprafața solului.

16. Denumirea orizonturilor:

Orizontul eluvial	A
Orizontul iluvial	B
Orizontul cu ac. de Calciu și roca-mună	C

17. Adâncimea de recoltare a probelor.

18. Tipul de sol:

Tipurile de sol le-am încadrat în cele 5 tipuri de solificare, dezvoltate de Serebriacov (31).

1. Tipul inițial de solificare, caracterizat prin participarea vegetației celei mai inferioare (mai ales microorganismele solului).
2. Tipul podzolic, caracterizat prin participarea vegetației lemnoase și participarea preponderentă a ciupercilor.
3. Tipul înțelenit de solificare, caracterizat prin participarea vegetației ierboase și a florei bacteriene aerobe și anaerobe.
4. Tipul abiotic de solificare, la care predomină procesele minerale abiotece asupra celor biologice (soluri cu un proces de solificare neclar, slab. Dăm ca exemplu sărăturile, solurile spălate, etc.).
5. Tipul artificial al solurilor de cultură.

19. Tip de cultură și ameliorațiunile recomandabile la fața locului.

1. Tip de cultură. Am încercat să aplicăm următoarea categorisire în privința aptitudinii solurilor la anumite culturi:

- a) Soluri mai potrivite pentru cultura de grâu, porumb, orz, sfeclă de zahăr. grâu, porumb, orz, sf. de zah.
- b) Soluri mai potrivite pentru cultura de secară, cartofi, sfeclă de nutreț. secară, cartofi, sf. de nutr.
- c) Soluri mai potrivite pentru cultura de ovăz. ovăz
- d) Solurile de mai sus, înafară de cazul ovăzului, mai sunt potrivite și pentru leguminoasele cu rădăcini cu dezvoltare adâncă (lucerna), sau mai puțin adâncă (trifoiul. luc, trif
- e) Soluri bune pentru fâneață. fân
- f) » » » pășune. păș
- g) » de pădure și care trebuie împădurite. păd

2. Ameliorațiuni:

împădurire	împăd
gunoie	gun
văruire	văr
gipsuire	gips
măsuri ce trebuie luate contra eroziunii	măs-eroz

II. BULETINUL ANALIZELOR DE LABORATOR

Amănunte referitoare la analizele de laborator fiind date de asemenea în lucrarea în curs de apariție citată aici, vom da numai rubricile cu indicarea metodei de lucru, fără a mai da amănunțele (tabloul Nr. 2).

1. Nr. de ordine al locului examinat.
2. Adâncimea de recoltare a probelor.
3. hy (higroscopicitatea determinată după K u r o n) (34), (18).
4. Apa moartă AM = 4 hy (6), (18).
5. Capacitatea naturală pentru apă C. ap = 4 hy + 10 (6), (18).
6. Textura solului determinată din hy: (18), (14).

Notarea	hy	Textura	Economia de apă
n	0—1,62	nisip	Conductibilitate puternică și reținere slabă de apă.
ln	1,62—2,12	lut nisipos	Conductibilitate mare și reținere destul de bună pentru apă.
l	2,13—3,62	lut	Conductibilitate bună și reținere pentru apă tot bună.
la	3,63—5	lut argilos	Conductibilitate mijlocie și reținere mai puternică de apă.
a	> 5	argilă	Conductibilitate slabă și reținere puternică de apă.

7. pH-ul în apă determinat cu ionometrul « Simplex ». Reacția soluțiilor după pH determinat în apă a fost caracterizată după cum urmează (14), (15):

>9	reacție puternic alcalină
8,6—9	reacție alcalină
7,6—8,5	reacție slab alcalină
6,6—7,5	reacție neutră
6,1—6,5	reacție slab acidă
5,6—6	reacție acidă
5,5	reacție puternic acidă

8. pH-ul determinat în soluție normală de ClK tot cu ionometrul « Simplex ».

9. Carbonații determinați cu aparatul Passon mic și Passon mare (34).

10. a și b. Aciditatea de schimb cu soluție normală de ClK, exprimată în miliechivalenți și corespunzător la 100 g de sol, respectiv y (25). Corespunde totodată valorii T¹ și S¹.

11. Aciditatea hidrolitică determinată cu sol. n. de CH₃COONa și exprimată în miliechivalenți corespunzător la 100 g de sol după Peterburgschii. Corespunde totodată valorii T¹—S¹ (25).

12. Aciditatea hidrolitică exprimată în valoarea y¹.

13, 14, 15. Valoarea T¹ determinată după o metodă nouă, rapidă, redată în lucrarea de bază citată mai sus. (25), (7).

Valoarea S¹ calculată din T¹—(T¹—S¹).

$$\text{Valoarea } V = \frac{100 S^1}{T^1}$$

La valoarea T¹ am apreciat bogăția solului în complexul adsorbant, după scara următoare:

T ¹ mărimea complexului adsorbant	
0—12 mică
12,1—20 mijlocie
>20 mare

La valoarea V, când aceasta este mai mare de 90%, am considerat solurile cu Ca (ev. Na sau K/Mg), iar când este mai mică de 90%, am vorbit de soluri cu un început de degradare sau soluri degradate.

16. CO₂Na₂ exprimat în procente, determinat cu ajutorul titrării cu H₂SO₄ n/10.

17. C^o/_o determinat după metoda cu KMnO₄.

18. Humusul ^o/_o = C^o/_o. 1,72.

19. Necesitatea de văruire (chintale de CO₂Ca/ha).

Calculată după Peterburgschii (25):

Chintale de CO₂Ca/ha = miliechivalenți de ac. hidrol. X 15.

20. N. hidrolizabil determinat după metoda Tiurin (25), considerând sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu azot în modul următor:

Cantitatea N-ului hidrolizabil în mg la 100 g sol	Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele azotoase
0—4 (4,5)	mare
4,5—6	mijlocie
6	mică

21, 22. P și K mobil au fost determinați prin metoda *Aspergillus*, 20, 23 servindu-ne de valorile din tabloul Nr. 2.

La P și K am obținut ca medie după 2 respectiv 3 experiențe, următoarele greutateți de micelii de *Aspergillus*:

	P	K
10,8 mg	0,7315 g	1,3345 g
32,4 mg	1,4196 g	1,9497 g

Bazându-ne pe aceste date, pentru P am menținut limita precizată în lucrarea citată (20), iar pentru K am adoptat limita care a rezultat de asemenea din cercetările preexistente.

Astfel, sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P și K a fost stabilită după cum urmează:

Valoarea <i>Aspergillus</i>	Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P și K
<0,71 g	mare
0,71—1,61 »	mijlocie
>1,61 »	mică
<1 »	mare
1—2 »	mijlocie
>2 »	mică

III. DESCRIEREA AMĂNUNȚITĂ A TERENURILOR STUDIAȚE

93

Grosimea stratului accesibil plantelor este destul de mare (100 cm). Grosimea stratului de humus este de 60 cm.

Solul și subsolul sunt o argilă destul de compactă, cu conductibilitate slabă și reținere puternică pentru apă.

Structura solului este glomerulară-poliédrică, iar aceea a subsolului este îndesată.

Economia de apă a solului este destul de slabă, mai ales din cauza lipsei structurii glomerulare naturale.

Reacția pe întreg profilul este neutră.

În profilul solului se găsește o cantitate redusă, aproape inexistentă, de CO₂Ca.

Are un complex adsorbant mare.

Solul (0—20 cm) este pe cale de degradare, subsolul (20—60 cm) prezintă o spălare destul de accentuată.

Nevoia de văruire este mică. Se recomandă văruirea de menținere de cca 40 chintale/ha. Nu se vor aplica amendamente sau îngrășămintele artificiale cu reacție acidă.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte azotoase este mijlocie.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu P este mijlocie.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare. Este un cernoziom de tip nordic cu profilul: $\frac{A}{C}$, cu un început de degradare.

Este un sol bun pentru cultura grâului, porumbului, sfeclei de zahăr, la care însă trebuie restabilită structura glomerulară prin aplicarea asolamentului cu ierburi perene și leguminoase. Se recomandă aplicarea îngrășămintelor artificiale cu reacțiune neutră sau bazică, precum și o văruire de menținere.

94

Grosimea stratului accesibil plantelor este destul de mare (120 cm). Grosimea stratului cu humus este 63 cm.

Solul are o textură foarte apropiată de aceea nisipoasă (lutos-nisipos), iar subsolul (18—60 cm) este chiar nisipos, dela 60 cm în jos profilul devenind luto-argilos.

Structura la suprafață este prăfuită (conținând mult pietriș), între 18—60 cm la fel conține mult pietriș, iar dela 60 cm în jos are o structură indesată.

Pe baza acestor caractere, economia de apă a acestui sol este foarte slabă, mai ales în primii 60 cm ai profilului; aceasta este îmbunătățită prin prezența lutului argilos din această adâncime, însă fiind vorba de o pantă, apa adunată deasupra acestui strat mai compact va curge în spre vale. Recolta va depinde în mare măsură de capriciile timpului.

Solul și subsolul până la 60 cm adâncime au o reacțiune neutră, iar dela 60 cm în jos ea devine acidă.

Conținutul solului în CO_2Ca este slab.

Valoarea T^1 , din cauza texturii nefavorabile, este mică în primii 60 cm; ea devine însă foarte mare dela 60 cm în jos.

Solul și subsolul până la 60 cm adâncime prezintă o degradare evidentă, porțiunea de profil ce urmează sub adâncimea de 60 cm, cu tot pH-ul scăzut, prezintă numai o spălare, care n'a atins încă gradul maxim de levigare.

Necesitatea văruirii este mijlocie, recomandându-se cca 40 chintale/ha.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu K este mică.

Solul aparține tipului podzolic de solificare, fiind un sol brun-roșcat de pădure înțelenit, are orizonturile $\frac{B-A}{C}$ la care orizontul CCa n'a fost atins în cursul săpării profilului.

Este un sol potrivit pentru cultura secarei, cartofului și trifoiului, la care proprietățile nefavorabile produse din cauza texturii și expoziției trebuie îmbunătățite prin gunoie, prin restabilirea structurii naturale și prin șanțuire.

96

Grosimea stratului accesibil plantelor este mare (150 cm).

Grosimea stratului cu humus este de 45 cm, însă s'au observat rădăcini dezvoltate până la 80 cm adâncime.

Solul arabil (0—20 cm) este un lut nisipos, iar de aci în jos, profilul întreg (până la 150 cm) este nisipos.

Solul arabil și subsolul până la 45 cm adâncime este fără structură, iar restul profilului este nisipos între 45—80 de cm, conținând și pietriș.

Economia de apă a solului este destul de bună, însă din cauza nisipului care predomină în întregul profil și din cauza lipsei de structură glomerulară, acest teren are o conductibilitate puternică și o reținere slabă pentru apă, prin urmare o economie foarte slabă de apă.

Până la o adâncime de 60 cm, solul are o reacție slab acidă; între 60—80 cm aceasta este neutră, iar sub 80 de cm, ea devine slab alcalină.

Numai sub 80 cm adâncime, solul conține o cantitate apreciabilă, însă nu suficientă de CO_2Ca (0,35%).

Valoarea T este mică chiar la suprafață, fapt care este în legătură tot cu textura solului. Această valoare descrește și este mică în restul profilului, fapt ce corespunde cu prezența nisipului în această porțiune.

Stratul arabil ne indică un început de degradare.

Sensibilitatea plantelor față de văruire este mijlocie: se recomandă cca 20 chintale de CO_2Ca/ha .

Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu P este mijlocie.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășăminte cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind din cernoziom format pe nisip cu un început de degradare, prezentând profilul: $\frac{A}{C}$.

Solul este potrivit pentru cultura de cartofi și secară la care printr-o aplicare mai îndelungată a asolamentului cu ierburi perene și leguminoase, va crește procentul de humus. De asemenea și aici se recomandă văruirea și aplicarea îngrășămintelor cu reacțiune neutră sau bazică, însă nicidecum acelea cu reacțiune acidă.

97

Grosimea stratului ce este accesibil plantelor este destul de mare (100 cm).

Grosimea stratului cu humus este de 70 cm.

Solul (0—20 cm) este lutos, iar subsolul (dela 30—100 cm) este luto-argilos.

Solul are o structură glomerulară-poliedrică, iar subsolul dela 20 cm adâncime este astructural.

Economia de apă este mijlocie: la suprafață având conductibilitatea și reținerea pentru apă bună — proprietăți care la subsol (dela 30 cm în jos) nu se mențin — și aici conductibilitatea pentru apă este mijlocie iar reținerea (pentru apă) este mai puternică. Din cauza structurii glomerulare-poliedrice dela suprafață și a acelei astructurale din subsol, o parte din precipitațiuni se va pierde prin scurgere și evaporare dela suprafața solului.

Solul are o reacțiune slab acidă, iar (subsolul) dela 30 cm în jos reacțiunea este neutră.

Întreg profilul este sărac în CO_2Ca .

Valoarea T a profilului este mijlocie, indicându-ne totodată și un început de degradare.

Nevoia față de văruire este mijlocie. Se recomandă cca 32 chintale de $\text{CO}_2\text{Ca}/\text{ha}$.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind din cernoziom cu un început de degradare, cu profilul: $\frac{A}{C}$.

Este potrivit pentru cultura orzului, grâului, porumbului, lucernei, însă trebuie să se pună accentul pe îmbunătățirea economiei de apă și în același timp pe ridicarea cantitativă a complexului adsorbant, adică la refacerea fertilității solului. Văruirea va preceda aplicarea asolamentului cu ierburi perene și leguminoase. Nici la acest sol nu se vor putea aplica îngrășămintele cu reacțiune acidă.

98

Grosimea stratului ce stă la dispoziția plantelor este apreciabil (120 cm).

Grosimea stratului cu humus este de 50 cm.

Solul (0—20 cm) este un lut nisipos, iar subsolul, până la adâncimea cercetată de noi, este lutos.

Solul în stare uscată are o structură prăfuită, în stare umedă aceasta este poliedrică, iar subsolul (dela 20 cm în jos) are structură îndesată.

Economia de apă a profilului ar fi bună, însă deoarece aceasta depinde nu numai de textură ci și de structură, în starea actuală ea este destul de slabă.

Reacția întregului profil este slab acidă.

Pe întreg profilul, solul este foarte sărac în CO_2Ca .

Valoarea T este mijlocie. Solul pe toată grosimea prezintă un început de degradare, valoarea V variind între 74—84%.

Sensibilitatea plantelor față de văruire este mijlocie. Se recomandă o văruire de 45 chintale de $\text{CO}_2\text{Ca}/\text{ha}$.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mijlocie.

Acest sol aparține tipului podzolic de solificare, fiind un sol brun-roșcat de pădure, înțelenit, caracterizat prin profilul: $\frac{A-B}{B}$.

Este potrivit pentru cultura cartofilor și a secarei, dar se va putea cultiva bine și lucerna. Trebuie luate măsurile necesare pentru restabilirea structurii, măsură ce va fi precedată de văruirea recomandată.

99

Grosimea stratului accesibil pentru plante este potrivită (60 cm). Grosimea stratului cu humus este de 40 cm.

Întregul profil studiat reprezintă un lut, care devine în spre adâncime tot mai argilos.

Suprafața solului (0—10 cm) are o structură glomerulară-poliedrică, restul profilului (10—60 cm) fiind cu structură îndesată.

Conductibilitatea și reținerea pentru apă este bună pe întregul parcurs al profilului.

Această însușire este însă influențată și micșorată de structura necorespunzătoare ce o prezintă profilul în starea lui actuală.

Solul are pe întreaga adâncime o reacțiune slab acidă.

Se semnalează pe întreg profilul lipsa de CO_2Ca .

Valoarea T¹ este mijlocie, acest sol prezentând un început de degradare cu valoarea V între 80—85%.

Necesitatea de văruire este mijlocie. Cantitatea de CO_2Ca recomandabilă este de 50 chintale/ha.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mijlocie.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mijlocie.

Solul aparține tipului podzolic de solificare, fiind un sol brun-roșcat de pădure, cu profilul caracteristic solurilor brun-roșcate de pădure, înțelenite:

$$\frac{B-A}{B}$$

Este potrivit pentru cultura cartofilor, secarei, lucernei, însă se recomandă văruirea și evitarea îngrășămintelor cu reacție acidă. Se vor lua măsurile necesare pentru restabilirea structurii și fertilității solului.

100

Grosimea stratului ce stă la dispoziția plantelor este potrivită (75 cm). Grosimea stratului cu humus este mai mare de 75 cm.

Profilul studiat reprezintă pe întreaga grosime un lut, care devine puțin mai argilos în spre adâncime.

Solul (0—20 cm) are o structură glomerulară-poliedrică, subsolul între 20—60 cm având o structură îndesată, iar dela 60 cm în jos, aceasta devine din nou glomerulară-poliedrică, lucru care se explică prin faptul că acest cernoziom s'a format pe un material de sol brun-roșcat de pădure, adus aici prin eroziune.

Profilul întreg al solului ar avea o economie foarte bună pentru apă dacă ar avea o structură glomerulară.

La suprafață, reacțiunea este slab acidă. Dela 20 cm în jos, ea devine neutră.

Nu conține cantități apreciabile de CO_2Ca .

Valoarea T¹ este mijlocie, descrescând dela suprafață în spre adâncime. Solul prezintă și un început de degradare.

Necesitatea văruirii este mijlocie. Se recomandă 53 chintale $\text{CO}_2\text{Ca}/\text{ha}$.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind un cernoziom de tip nordic, cu un început de degradare; are profilul: $\frac{A}{C}$, unde orizontul C derivă din orizontul B al solului brun-roșcat de pădure.

Este un sol potrivit pentru cultura de grâu și lucernă, în cazul când apele freatice nu se ridică prea mult din cauza vecinătății unui pârâu. Se recomandă văruirea și aplicarea îngrășămintelor cu reacțiune neutră sau bazică, precum și aplicarea asolamentului cu ierburi perene-leguminoase.

101

Grosimea stratului ce stă la dispoziția plantelor este potrivită (85 cm). Grosimea stratului cu humus este de asemenea destul de mare (85 cm). Solul este lutos (0—20 cm), iar mai jos este un lut argilos. Structura solului pe întreaga grosime a profilului studiat este poliedrică.

Economia de apă a stratului superficial este foarte bună, pe când aceea a subsolului este mijlocie. În acest caz, structura poliedrică a solului este desavantajoasă.

Reacția profilului este neutră.

Solul este foarte sărac în CO_2Ca .

Valoarea T este mare, solul prezentând încă o degradare, mai ales la suprafață.

Necesitatea pentru văruire este mijlocie. Se recomandă 73,5 chintale de $\text{CO}_2\text{Ca}/\text{ha}$.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului podzolic de solificare, fiind un sol brun-roșcat de pădure, înțelenit, cu profilul: B—A. Actualmente terenul este livadă cu tufe, fiind indicat să rămână tot livadă, pe care se recomandă plantații de pruni.

102, 103, 104

Acest teren este o pantă cu expoziție sudică, cu multe alunecări, prezentând soluri schelete pe cale de înțelenire (102, 104) și cernoziomuri îngropate (103). Toate trei solurile conțin o cantitate mare de CO_2Ca , însă totuși se poate constata că procentul de CO_2Ca crește din spre culme la vale. Partea inferioară a terenului (103 și 104) este lipsită de pomi. Pentru a împiedeca alunecările, regiunea trebuie neapărat să fie sădită cu pomi. În partea superioară (102), prunii merg destul de bine. Pe porțiunea inferioară (103 și 104) va trebui găsit genul potrivit. Aplicarea amendamentelor cu gips și a îngrășămintelor acide vor avea un efect favorabil.

105

Grosimea stratului ce stă la dispoziția rădăcinilor este destul de mare (90). Stratul cu humus este de asemenea gros. Solul este un lut argilos pe întreaga grosime a profilului. Structura solului (0—30 cm) este glomerulară-poliedrică, iar a subsolului este indesată (30—90 cm).

Solul are deci o conductibilitate mijlocie și o reținere mai puternică de apă, economia de apă fiind de valoare mijlocie.

Reacția întregului profil este slab alcalină.

Conținutul în CO_2Ca este potrivit.

Complexul adsorbant are o valoare mijlocie-bună, prezentând o ușoară spălare.

Nu se simte nevoia văruirii, însă se recomandă evitarea aplicării îngrășămintelor și amendamentelor cu reacțiune acidă.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind un cernoziom cu profilul corespunzător expoziției sudice: $\frac{ACa}{CCa}$.

Este un sol potrivit pentru cultura g. âului și a lucernei, la care se va aplica însă asolamentul cu ierburi perene și leguminoase.

106

Acest teren este o pantă sărăturoasă, cu un strat fertil subțire. Fiind sărătură de categoria I, se va putea îmbunătăți prin aplicarea amendamentelor cu gips. Determinarea ascensiunii capilare de 5 ore ne dovedește că stratele între 20—65 cm adâncime nu prezintă nicio ascensiune capilară, semn ce ne indică că în complexul adsorbant al solului au un rol mare și ionii de Na.

107

Grosimea stratului ce stă la dispoziția plantelor este mare.

Grosimea stratului cu humus este de asemenea mare (130 cm).

Solul și subsolul până la 70 cm sunt lutoase, iar de aci în jos sunt luto-argiloase.

Structura profilului întreg este glomerulară, foarte puțin poliedrică.

Având în vedere textura și structura favorabilă, economia de apă a acestui sol este foarte bună, cu o conductibilitate bună și o reținere bună pentru apă, putând înmagazina aproape 100% din precipitațiunile atmosferice.

Procentul de CO_2Ca este mare.

Nu se simte nevoia amendamentelor cu var. Din contra, se vor aplica îngrășăminte cu o reacțiune acidă, pentru a evita o eventuală sărăturare.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare și este un cernoziom cu profilul: $\frac{ACa}{CCa}$

Este un sol potrivit pentru cultura grâului, porumbului, sfecei de zahăr și lucernei. Pentru cultura acestora din urmă, urmează a ne orienta asupra adâncimii nivelului apei freatice. Se recomandă o ușoară gipsuire și aplicarea îngrășămintelor cu reacțiune acidă.

108

Grosimea stratului ce stă la dispoziția plantelor este mare (90 cm). Grosimea stratului cu humus a atins de asemenea baza profilului săpat (90 cm).

Solul (0—20 cm) este luto-argilos, iar subsolul (de la 20 cm în jos) este argilos.

Structura solului este glomerulară (0—20 cm), iar aceea a subsolului (20—90 cm) este îndesată.

Economia de apă a solului este mijlocie, însă trebuie să fie luate măsuri pentru restabilirea structurii glomerulare a profilului întreg.

Reacția este slab alcalină.

Solul și subsolul până la 50 cm adâncime conțin o cantitate suficientă de CO_2Ca , însă orizontul A_2 , ce reprezintă orizontul A îngropat al unei lacoviște vechi, este destul de sărac în CO_2Ca .

Valoarea T a solului este mijlocie, iar aceea a subsolului este chiar mare (orizontul A al lacoviștei îngropate). Solul prezintă un început de spălare, fără a ajunge la degradare.

Nu se recomandă văruirea, însă vor fi evitate amendamentele și îngrășămintele cu reacțiune acidă.

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mijlocie.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind cernoziom format pe o lacoviște veche, cu profilul: $\frac{A_1Ca}{A_2}$

Este un teren potrivit pentru cultura grâului, trifoiului. Pare a fi indicat și pentru cultura zarzavaturilor, însă în caz de irigare trebuie să se țină seama și de migrarea CO_2Ca . Urmează să fie stabilit și nivelul apei freatice pentru eventuala cultură de lucernă.

109

Grosimea stratului accesibil plantelor este mare (100 cm).

Grosimea stratului cu humus este de asemenea considerabilă (100 cm).

Suprafața fiind luto-argilooasă, restul profilului este argilos.

Până la o adâncime de 30 cm, structura solului este glomerulară; de aci în jos este îndesată.

Economia de apă ar fi mijlocie, însă trebuie să fie luate măsuri pentru restabilirea structurii glomerulare a profilului întreg.

Reacția profilului este slab alcalină.

Solul conține o cantitate destul de slabă de CO_2Ca , aceasta variind între 0,28—0,05%.

Valoarea T^1 este mare, solul prezentând o ușoară spălare.

Necesitatea de văruire este mică, însă se recomandă o văruire de menținere de 23,55 chintale de CO_2Ca/ha .

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind un cernoziom format de asemenea pe lacoviște, la care însă urmele sunt greu de recunoscut. Are profilul: A.

Este un sol potrivit pentru culturi de grâu, trifoiu (lucernă?), zarzavaturi, însă în caz de irigație se va da o atenție foarte mare economiei de var, asigurând evitarea începutului degradării prin văruire.

110

Este o fâșie subțire, reprezentând un cernoziom format pe material de sol brun-roșcat de pădure, cu un strat fertil destul de adânc cu un conținut de CO_2Ca ceva mai ridicat decât solul 109, în care este cuprins.

111

Grosimea stratului accesibil rădăcinilor este mare (120 cm).

Grosimea stratului cu humus este de 35 cm. Adâncimea până la care s'a observat dezvoltarea rădăcinilor este de 60 cm.

Solul (0—35cm) are o textură lutoasă, iar subsolul (între 35—120 cm) are textură luto-argilooasă.

Structura solului (0—20 cm) este glomerulară-poliedrică, aceea a subsolului (20—120 cm) este îndesată.

Economia de apă a solului este mijlocie. Restabilirea structurii este foarte importantă.

Reacția este neutră.

Solul nu conține CO_2Ca .

Valoarea T^1 este mijlocie, dar destul de bună. Suprafața solului prezintă un început de degradare.

Necesitatea văruirii este mijlocie. Se recomandă o văruire de menținere de 34 chintale de CO_2Ca/ha .

Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu N este mică.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu P este mare.
Sensibilitatea plantelor față de îngrășămintele cu K este mică.

Solul aparține tipului înțelenit de solificare, fiind cernoziom pe cale de degradare, având profilul: $\frac{-A}{C}$

Este potrivit pentru cultura secarei, cartofului, la care prin văruirea de menținere și aplicarea asolamentului cu ierburi perene și leguminoase se va putea ajunge la o recoltă mai mare și mai stabilă. În partea mai înclinată a pantei se va aplica șanțuirea.

Data și anul vremii	Nr. de ordine al locului examinat	Expoziția locului	Observații asupra vegetației		Observații asupra desvoltării rădăcinilor		Umiditatea	Culoarea	Structura	Textura
			Ramura de cultură	Ultima cultură sau fitocenoză	Observații desvoltării rădăcinilor cu numus					
1	2	3	4/a	4/b	5	6	7	8	9	10
2.XII. 1949 senin	93	plan	ar	—	80	60	0—60/3 60—100/0	0—80/ne 60—100/br ga	0—20/glo pol 20—(100) indes	0—100/a
•	94	pa	ar	porumb	68	68	0—83/3	0—60/br roș 60—120/ga deschis	0—18/praf cu pietris 18—60/ou pietris mare 60—→ indes	0—18/ln 18—60/n 60—120/la
•	96	partea inf a pa	ar	—	80	45	0—80/3 80—150/0	0—45/br 15—80/ga br 80—150/alb cen	0—45 fără/str 45—80/n cu pietris 80—150/n	0—45/ln 45—120/n
•	97	plat	ar	porumb	(80)	70	0—60/3 60—100/0	0—70/ne 70—100/br ga	0—20/glo pol 20—/100/fără str	0—20/l 20—90/la
•	98	plat	ar	porumb	(80)	50	0—60/3 60—→2	0—50/br roș 50—120/roș	Suprafața în stare umedă pol; în stare uscăță prăf. 20—→ indes	0—20/ln 20—120/l
4.XII. 1949 înnoțat	99	plat	ar	porumb	(60)	40	0—30/3 30—60/2	0—20/br ne 20—40/br roș 40—60/roș	0—10/glo pol 10—60/indes	0—60/l
4.XII 1949 înnoțat	100	plan	ar	—	(75)	(75)	0—40/3 40—80/1 60—75/0	0—40/ne 40—60/ne sur 60—75/ne roș	0—20/glo pol 20—60/indes 60—75/glo pol	0—75/l

pH-ul	CO ₂ Ca	Alte observații	Grosimea stratului accesibil pt. plantă	Grosimea orizon- turilor	Dezaminarea orizon- turilor	Adâncimea de recol- tare a probelor	Tipul de sol	1. Tipul de cultură 2. Ameliorații recomandate la fața locului
11	12	13	14	15	16	17	18	19
—	0—100/0	60 → hlei cu pete rug.	(10)	0—60 60—100	A C	0—20 30—50 60—80	Tip infalmit cermazon pe cale de degradare	1. Grâu, lucernă. 2. Văruire.
10—20/ 6—7	0—120/0	60 → hlei cu pete rug.	(120)	0—18 } 18—60 } 60—(120)	B+A C	0—18 30—60 70—100	Tip podzolic brun-roșcat de pa- dure infalmit	1. Secară, cartofi, trif. (lucernă.) 2. Văr. gălț.
—	0—150/0	—	(150)	0—45 45—80 80—(150)	A C	0—20 45—60 60—80 100—120	Tip infalmit cermazon cu început de degradare	1. Secară, cartofi 2. Văruire.
—	0—100/0	70 → hlei cu pete rug.	(100)	0—70 70—(100)	A	0—20 30—50 70—90	Tip infalmit cermazon cu început de degradare	1. Grâu, lucernă. 2. Văruire.
10—20/ 6—7 70—80/ 6—8	0—120/0	—	(120)	0—50 50—120	B+A B	0—20 20—50 70—90	Tip podzolic brun-roșcat infalmit	1. Secară, cartofi, lucernă. 2. Văruire.
—	0—/60/	40—60/foarte compact	60)	0—40 40—(60)	B+A B	0—20 20—40 40—60	Tip podzolic brun-roșcat infalmit	1. Secară, cartofi, lucernă. 2. Văruire, gun.
—	0—60/0—/1 60—75/1	—	(75)	0—60 60—75	A C	0—20 20—60 60—75	Tip infalmit de sol cermazon cu înce- put de degradare	1. Grâu, lucernă. 2. Văruire. Asola- ment de ierburi perene cu egu- minoase.

TABLEUL
Buletinul Observa

Data și anul vremii	Nr. de ordine al locului examinat	Expoziția locului	Observații asupra vegetației		Observații asupra desvoltării rădăcinilor	Grosimea stratului cu humus	Umiditatea	Culoarea	Structura	Textura
			Ramura de cultură	Ultima cul- tură sau fitocenoză						
1	2	3	4/a	4/b	5	6	7	8	9	10
3.XII 1949	101	pa	Livadă	—	(85)	(85)	0—40/3	0—85/br	0—85/pol	0—20/l 20—85/la
"	102	pa	Livadă	—	(120)	60	0—40/3 40—150/0	0—60/br ga 60—150/ga albastr.	0—60/glo pol 60—150/indes	0—60/la 60—150/l
	103	pa	Livadă	Neproductiv	100	0—20 40—100	0—20/3 20—100/1	0—20/br 20—40/alga 40—70/br ga 70—90/br 90—100/br ga	0—20/glo pol 20—70/pol 70—100/glo pol	0—40/l 40—70/la 70—100/l
	104	pa	Livadă	Infelenit	(70)	(70)	0—50/3 50—70/2	0—70/br	0—70/indes	0—70/l
"	105	pa	ar	grâu	(90)	90	0—40/3 40—90/2	0—90/br	0—30/glo pol 30—90/indes	0—90/la
3.XII 1949	106	pa	ar	grâu	—	40	0—65/3	0—40/br ga 40—65/ga	0—65 fără str.	0—20/la 20—65/l

Nr. 1/b
țiunilor de Câmp.

pH-ul	CO ₂ Ca	Alte observații	Grosimea stratului accesibil pt. plantă	Grosimea orizon- turilor	Denumirea orizon- turilor	Adâncimea de re- coltare a plantelor	Tipul de sol	1. Tipul de cultură	
								2. Ameliorații recomandate la fața locului	
11	12	13	14	15	16	17	18	19	
—	0—85/0	—	(85)	0—85	B+A	0—20 40—60	Tip podzolic brun-roșcat infelenit	1. Leocufosu Rosa c.	
—	0—150/3	50/—Fenolit.	(150)	0—60 60—(150)	ACa CCa	0—20 30—50 80—110	Tip infelenit-ab. Sol. pe cale de infelenire	Exp. S. Nucul merge rău. To- lina trebuie să fie înnoită. 0-60 strat alunecat.	
—	0—100/3	20—30+/Fenolit.	(100)	0—20 20—40 40—(100)	ACa CCA ACa	0—20 20—40 40—60 70—90	Tip infelenit Cernoziom înropat	Cu Echium v. Me- lilotus off. Salvia sp. Dipsacus. Agropyron sp. 2. Impăd.	
—	0—70/3	—	(70)	0—70	C+A	0—10 10—30 40—70	Tip infelen. ↑ abiot. Sol. schiet pe cale de infelenire	Cu Festuca subc., Achillea m. Cir- sium, etc. 2. Impăd.	
—	0—90/3	La 90 din cauza stării uscate nu s'a putut con- tinua săp.	(90)	0—90	ACa	0—20 30—50 60—90	Tip infelenit Cernoziom	1. Grâu, luc. 2. Asol. cu ierb. perene.	
—	0—65/3	Suprafața cu pietriș la 45 cm roca mamă 0/+Fenolit.	(65)	0—40 40—65	ACaNa CCaNa	0—20 20—40 40—65	Tip abiotic Sărătură	1. Pată sărătu- roasă. 2. Gips.	

TABLEUL
Buletinul Observa

Data și mersul vremii	Nr. de ordine al locului examinat	Expoziția locului	Observațiuni asupra vegetației		Observ. asupra dezvoltării rădăcinilor	Grosimea stratului cu humus	Umiditatea	Culoarea	Structura	Textura
			Ramura de cultură	Ultima cultură sau fitocenoză						
1	2	3	4/a	4/b	5	6	7	8	9	10
3.XII 1939	107	plan	ar	grâu	(180)	(180)	0-60/3 60-130/0	0-130/ne	0-130/glo pol	0-70/l 70-130/la
"	108	plan	ar	porumb	90	(90)	0-60/3 60-90/2	0-50/br 50-90/ne	0-20/glo 20-90/indes	0-50/la 50-90/a
"	109	plan	ar	grâu	(100)	(100)	0-60/3 60-100/2	0-100/ne	0-20/glo 30-100/indes	0-10/la 10-100/a
"	110	plan	ar	grâu	(70)	70	0-60/3 60-70/2	0-70/br	0-20/glo 20-70/indes	0-70/la
"	111	pa	ar	porumb	(60)	35	0-35/3 35-70/2	0-35/ne 35-120/ga	0-20/glo pol 20-120/indes	0-35/l 35-120/la

Nr. 1/a
tiunilor de Câmp

pH-ul	CO ₂ Ca	Alte observațiuni	Grosimea stratului accesibil pt. plantă	Grosimea orizonturilor	Denumirea orizonturilor	Adâncimea de recoltare a probelor	Tipul de sol	1. Tipul de cultură 2. Ameliorațiuni recomandate la fața locului
11	12	13	14	15	16	17	18	19
—	0-130/3	130/-Fenolft.	(130)	0-130	ACa	0-20 40-70 110-130	Tip infelenit Cernoziom	1. Grâu, lucernă 2. Gips.
—	0-90/2	Dela 50 albastru ne	(90)	0-50 50-90	A ₁ Ca A ₂	0-20 50-70	Tip infelenit Cernoziom I. pe lăcoviște	1. Grâu, trifoi, lucernă 2. Gun.
—	0-10/0 10-30/2 30-70/1 70-100/3	—	(100)	0-10 10-30 30-70 70-100	A	0-10 10-30 40-70 70-100	Tip infelenit Cernoziom I. pe lăcoviște	1. Grâu, trifoi, lucernă, zarzavat 2. Gun-văr.
—	0-70/2	—	(70)	0-70	ACa	0-20 50-70	Tip infelenit Cernoziom	1. Grâu, trifoi. 2. Gun.
—	0-120/1	—	(120)	0-35 35-(120)	A C	0-30 40-60	Tip infelenit Cernoziom pe cale de degradare	1. Secară, cartof 2. Văr.

TABLOUL

Nr. de ordine al locului examinat	Adâncimea în cm	ly	Apa moartă	Capacitatea naturală pentru apă	Textura	pH		CO ₂ GA %	Acid. de schimb		Acid. hidrolitică	
						H ₂ O	ClK n		mg. echiv.	y ¹	mg. echiv. T ¹ -S ¹	y ¹
93	0-20	5.71	22.84	32.84	a	7.00	6.80	0.00	0	0	2.45	7.0
	30-50	6.18	24.72	34.72	a	7.45	6.60	0.08	0	0	1.92	5.5
94	0-18	1.71	6.84	16.84	ln	7.38	7.05	0.0	0	0	2.62	7.5
	30-60	1.21	4.84	14.84	n	7.40	6.05	0.04	—	—	1.35	3.0
	70-100	4.10	16.4	26.4	la	6.0	4.95	0.01	0	0	1.57	4.5
96	0-20	1.64	6.56	16.56	ln	6.2	5.75	0.03	0	0	1.35	3.0
	45-60	0.62	2.48	12.48	n	6.45	5.92	0.02	—	—	0	0
	60-80	0.69	2.76	12.76	n	6.93	6.80	0.05	—	—	0	0
	100-120	0.91	3.64	13.64	n	7.62	7.55	0.35	—	—	0	0
97	0-20	2.89	11.56	21.56	l	6.25	5.86	0.03	0.35	1	2.1	6.0
	30-50	3.79	15.16	25.16	la	6.95	6.15	0.09	0	0	1.75	5.0
	70-90	4.06	16.24	26.24	la	6.95	6.15	0.06	0	0	1.57	4.5
98	0-20	1.92	7.68	17.68	ln	6.56	5.20	0.03	0	0	2.97	8.5
	20-50	2.76	11.04	21.04	l	6.43	5.30	0.07	0.15	0.5	2.27	6.5
	70-90	2.50	10.00	20.00	l	6.32	5.25	0.06	0	0	2.27	6.5
99	0-20	2.95	11.80	21.80	l	6.44	5.08	0.01	0	0	3.38	9.66
	20-40	3.14	12.56	22.56	l	6.38	5.35	0.06	0	0	2.62	7.5
	40-60	3.47	13.88	23.88	l	6.50	5.32	0.08	0	0	2.45	7.0
100	0-20	3.53	14.12	24.12	l	6.25	5.20	0.01	0	0	3.55	10.16
	20-60	3.13	13.32	23.32	l	6.65	5.90	0.05	0.35	1.0	2.62	7.5
	60-75	2.98	11.92	21.92	l	6.97	6.25	0.04	0	0	1.35	3.0
101	0-20	3.50	14.0	24.0	l	6.62	5.10	0.05	0	0	4.90	14.0
	40-60	4.11	16.44	26.44	la	6.62	5.90	0.04	0	0	2.97	8.5
102	0-20	4.35	17.40	27.40	la	7.72	7.20	1.6	—	—	0.7	2.0
	30-50	3.88	15.52	25.52	la	7.67	7.50	2.4	—	—	0	0
	80-110	2.42	9.68	19.68	l	7.96	7.56	1.4	—	—	0	0

Nr. 2

S ¹	T ¹	V	CO ₂ Na ₂ %	C %	Humus %	Necesitatea de CO ₂ Ca chimic/ha	mg de N asimilabil/100 g sol	Val. aspergillus		OBSERVAȚIUNI
								P	K	
19.11	21.50	88.63	—	3.26	5.61	36.7	5.18	0.8604	2.7818	
19.28	21.20	90.41	—	—	—	28.8	—	—	—	
6.71	9.33	71.93	—	2.30	3.96	39.3	7.01	0.6158	2.2494	
3.96	5.31	74.57	—	—	—	20.25	—	—	—	
20.03	21.60	92.77	—	—	—	—	—	—	—	
6.99	8.34	83.81	—	2.29	3.94	20.23	7.24	0.9864	2.6448	
2.27	2.27	100	—	—	—	—	—	—	—	
1.89	1.89	100	—	—	—	—	—	—	—	
1.89	1.89	100	—	—	—	—	—	—	—	
11.29	13.39	84.31	—	3.74	5.96	31.5	7.21	4.4196	3.8909	
13.79	15.54	88.73	—	—	—	—	—	—	—	
11.68	13.25	88.15	—	—	—	—	—	—	—	
8.53	11.50	74.17	—	1.16	3.19	44.55	7.07	0.6200	1.8006	
11.88	14.15	83.95	—	—	±0.05%	—	—	—	—	
10.87	13.14	82.72	0	—	m/167	—	—	—	—	
14.06	17.44	80.61	—	2.11	3.63	50.7	5.53	0.6428	1.8528	
14.06	16.68	84.29	—	—	—	—	—	—	—	
13.72	16.17	84.84	—	—	—	—	—	—	—	
14.90	18.45	80.75	—	3.16	5.44	53.25	7.87	0.6780	2.7538	
10.27	12.89	79.66	—	—	—	—	—	—	—	
12.04	13.39	89.91	—	—	—	—	—	—	—	
14.68	19.58	75.07	—	2.84	4.88	73.5	7.70	0.3008	2.2714	
18.00	20.97	85.88	—	—	—	—	—	—	—	
14.08	14.78	95.59	—	2.96	5.08	—	6.30	0.6129	3.0472	
—	0	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	0	—	—	—	—	—	—	—	—	

IV. HARTA AGRO-PEDOLOGICĂ A GOSPODĂRII COLECTIVE «TRACTORUL ROȘU» DIN LUNA DE JOS, REGIUNEA CLUJ

La sol	Textura	Economia de apă
	nisip	Conductibilitate puternică, reținere slabă de apă. Economia de apă foarte slabă.
	lut nisipos	Conductibilitate mare, reținere destul de bună pentru apă. Economia de apă bună.
	lut	Conductibilitate și reținere pentru apă bună. Economia de apă foarte bună.
	lut argilos	Conductibilitate mijlocie, reținere pentru apă puternică. Economia de apă mijlocie.
	argilă	Conductibilitate slabă, reținere puternică pentru apă. Economia de apă foarte slabă.
La subsol		
	nisip	Cu aceleași caractere ca la sol.
	lut nisipos	Cu aceleași caractere ca la sol.
	lut	Cu aceleași caractere ca la sol.
	lut argilos	Cu aceleași caractere ca la sol.
	argilă	Cu aceleași caractere ca la sol.

In cazul când textura solului corespunde cu textura subsolului, nu mai repetăm semnele, deci atunci semnul texturii solului se referă și la subsol.
Stratul accesibil rădăcinilor este subțire.

Prezența calciului (14), (17)

-----	Sol și subsol cu conținut slab de calciu.
xxxxxxx	Sol și subsol cu conținut bun de calciu.
-----	Sol cu conținut slab și subsol cu conținut bun de calciu.
.....	Sol cu conținut bun și subsol cu conținut slab de calciu.

- ⊕ Profile de bază săpate.
- ⊕ Profile ridicate prin sondaj.
- ⊕ Profile ridicate caracteristice.
- ⊕ Profile de control caracteristice.
- ⊕ Profile de control necharacteristice.
- Delimitările unităților de soluri.

V. HARTA AMENDAMENTELOR, A ÎNGRĂȘĂMINTELOR ARTIFICIALE ȘI A ÎMPĂDURIRILOR GOSPODĂRII COLECTIVE «TRACTORUL ROȘU» DIN LUNA DE JOS, REGIUNEA CLUJ

Văruirea

- CA Necesitatea solului pentru văruire este mare.
- CA Necesitatea solului pentru văruire este mijlocie.
- ca Necesitatea solului pentru văruire este mică.

Gipsuirea

- G Solul are nevoie de gipsuire.
- G Solul suportă gipsuirea și îngrășămintele cu reacțiune acidă.

Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele artificiale

- N Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu N este mare.
- N Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu N este mijlocie.
- n Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu N este mică.
- P Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu P este mare.
- P Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu P este mijlocie.
- p Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu P este mică.
- K Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu K este mare.
- K Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu K este mijlocie.
- k Sensibilitatea solurilor pentru îngrășămintele cu K este mică.

Impădurirea

- Păduri și livezi existente.
- Terenuri ce trebuie neapărat împădurite și sădite cu pomi.

SENSIBILITATEA SOLURILOR FAȚĂ DE AMENDAMENTELE CU Ca ȘI GIPS ȘI FAȚĂ DE ÎNGRĂȘĂMINTELILE CU N,P,K

Denumirea solului	Ca CO ₂	Gips	N	P	K
93— 0—20	mică	—	mijlocie	mijlocie	(mijlocie) mică
94— 0—18	mică	—	mică	mare	mică
96— 0—20	mijlocie	—	mică	mijlocie	(mijlocie) mică
97— 0—20	mijlocie	—	mică	mică	mică
98— 0—20	mijlocie	—	mică	mare	mijlocie
99— 0—20	mijlocie	—	mijlocie	mare	mijlocie
100— 0—20	mijlocie	—	mică	mare	mică
101— 0—20	mijlocie	—	mică	mare	mică
102— 0—20	mică	—	mică	mare	mică
103—20—50	—	gips	mare-mijlocie	mijlocie	mică
104— 0—20	—	gips	mică	mijlocie	mică
105— 0—20	mică	—	mică	mare	mică
106— 0—20	—	gips	mijlocie	mare	mică
107— 0—20	—	gips	mică	mică	mică
108— 0—20	mică	—	mijlocie	mare	mică
109— 0—10	mică	—	mică	mare	mică
110— 0—20	mică	—	mijlocie	mică	mică
111— 0—30	mijlocie	—	mică	mare	mică

NB: Solul 106 urmează să fie neapărat gipsuit.

VI. DIAGramele Solurilor Gospodăriei Colective «TRACTORUL ROȘU»
DIN LUNA DE JOS, REGIUNEA CLUJ

-----	hy	
-----	pH-ul	
-----	Valoarea T ¹	} în mg echivalenți 100 g sol
-----	Valoarea S ¹	
-----	Valoarea V	
	prezența carbonatului de calciu.	

ANEXĂ LA DIAGramele DE SOLURI

Numărul de ordine
al profilului

93. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom pe cale de degradare.
94. Tip podzolic de solificare. Brun-roșcat de pădure înțelenit.
96. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom cu început de degradare.
97. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom cu început de degradare.
98. Tip podzolic de solificare. Brun-roșcat de pădure înțelenit.
99. Tip podzolic de solificare. Brun-roșcat de pădure înțelenit.
100. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom cu început de degradare (pe material brun-roșcat de pădure).
101. Tip podzolic de solificare. Brun-roșcat de pădure înțelenit.
102. Tip înțelenit de solificare (spre cel abiotic). Sol schelet pe cale de înțelenire.
103. Tip înțelenit de solificare (spre cel abiotic). Cernoziom îngropat.
104. Tip înțelenit de solificare (spre cel abiotic). Sol schelet pe cale de înțelenire.
105. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom.
106. Tip abiotic de solificare. Sărătură.
107. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom.
108. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom format pe lăcoviște.
109. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom format pe lăcoviște.
110. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom format pe material brun-roșcat.
111. Tip înțelenit de solificare. Cernoziom pe cale de degradare.

ПОЧВА КОЛЛЕКТИВНОГО ХОЗЯЙСТВА „КРАСНЫЙ ТРАКТОР“, ЛУНА
ДЕ ЖОС, КЛУЖСКИЙ РАЙОН

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

На основании принципов, изложенных в труде автора „Изучение почв района Клуж—Флорешты“, Педологическим коллективом Клужского агрономического института, под руководством автора, разрабатываются данные о почвах первого коллективного хозяйства, изучаемых этим коллективом. Труд имеет следующие разделы.

1. Бюллетень полевых наблюдений, в котором даны и основные условные сокращения. Сюда же относится и бюллетень полевых наблюдений, касающихся зондирований в хозяйстве.

2. Бюллетень лабораторных исследований с указанием рабочих методов и толкования данных бюллетеня.

3. Подробное описание пахотных земель, причем дается для каждого изученного профиля плодородного слоя, текстура, строение почвы и подпочвы, экономика воды, реакция почвы, содержание Ca_2CO_3 , характеристика адсорбирующего комплекса, необходимость кальцинации (гипсование), чувствительность растений на соответствующих почвах к удобрениям с N, P, K, тип почвы и возможности использования.

4. Агропедологическая карта хозяйства.

5. Карта мелиораций, удобрений и лесонасаждений.

6. Диаграммы профилей почвы.

LES SOLS DE L'EXPLOITATION AGRICOLE COLLECTIVE
« LE TRACTEUR ROUGE » DE LUNA DE JOS (RÉG. DE CLUJ)

(RÉSUMÉ)

Basé sur les principes donnés par l'Auteur dans son travail « Etude des sols de la région Cluj-Florești », un collectif de Pédologie de l'Institut d'Agronomie de Cluj, a entamé sous sa direction les recherches voulues concernant les sols de la première exploitation agricole collective qu'ils étudient.

Leur travail contient les chapitres suivants:

I. Le Bulletin des observations aux champs, contenant également les abréviations fondamentales; c'est ici que se rattache aussi le Bulletin des observations faites aux champs concernant les sondages effectués à l'Exploitation.

II. Le Bulletin des analyses de laboratoire avec indications des méthodes de travail et l'interprétation des données du Bulletin.

III. La description détaillée des sols arables, en donnant pour chaque profil étudié, l'épaisseur de la couche fertile, la texture, la structure du sol et du sous-sol, l'économie de l'eau, la réaction du sol, la teneur en CO_2Ca , les caractères du complexe adsorbant, la nécessité du chaulage, la sensibilité des plantes des sols respectifs par égard à l'engrais au N, P, K, le type du sol et les possibilités de son emploi.

IV. La carte agro-pédologique de l'Exploitation.

V. La carte des amendements, des engrais et des reboisements.

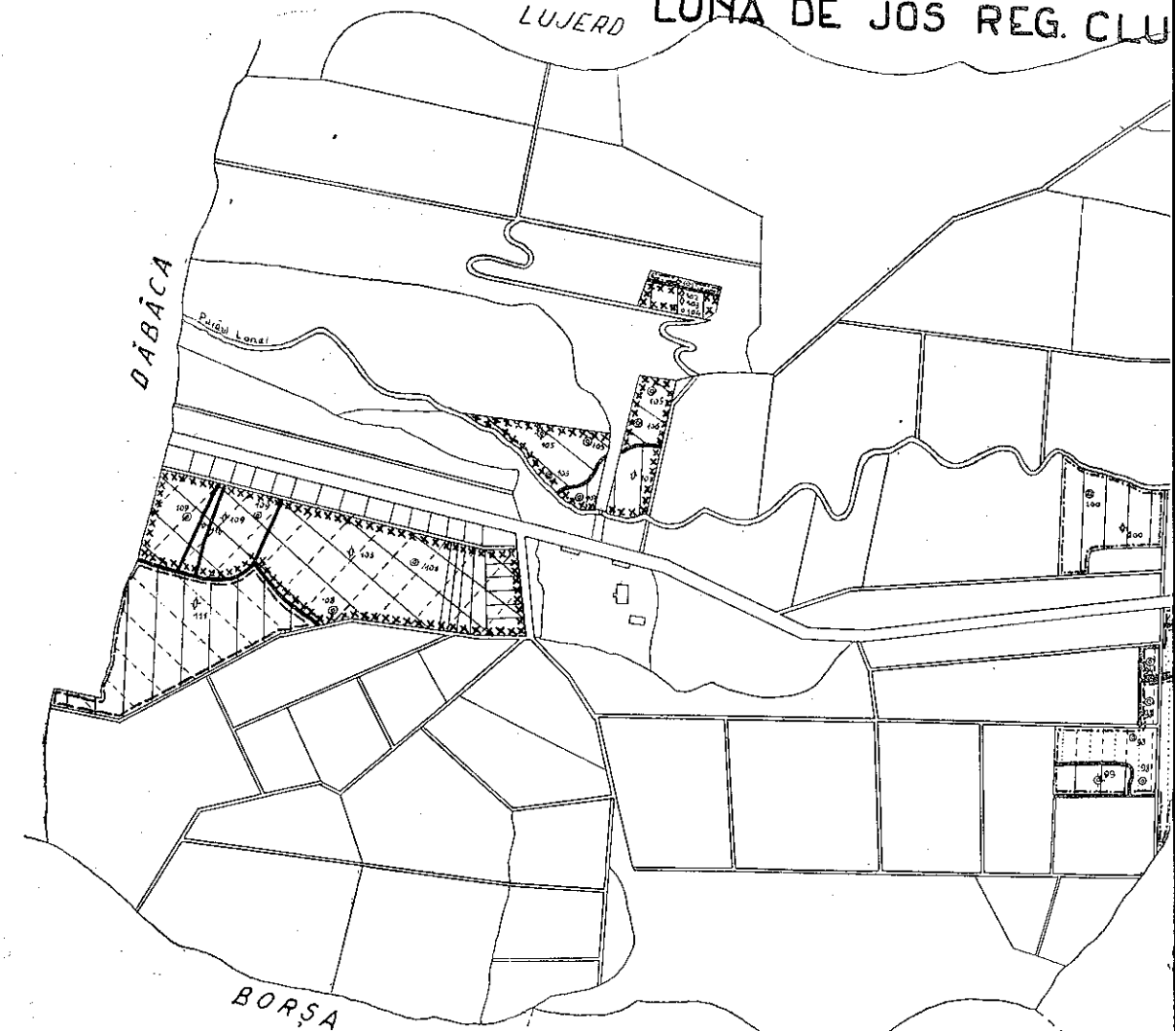
VI. Les diagrammes des profils des sols.

BIBLIOGRAFIE

1. *Általános magyarzó a talajtani térképhez (Commentarii ad Tabulas Geologicas et Pedologicas Regni Hungariae)*. Budapest, 1936.
2. Astopov S. V., *Practicum de pedologie ameliorativă*. 1947: *Determinarea calciului*.
3. Balázs F., *A növényzociológiai feltételek készítésének új módja*. Bot. Közl. Fasc. 1-2, 1944.
4. Chirita C. D., *Geneza solurilor de stepă*. I.C.E.F. Seria II, Nr. 50, București.
5. Coiciu E., *Despre complexul Docuceaev-Kostácev-Viliams*. Studii II., An. II, Aprilie-Iunie 1949.
6. Csapó I., *Economia de apă și utilizarea apei disponibile la câteva asociații de plante de cultură*. Teză de doctorat. 1948.
7. Csapó I., *Cartografierea solurilor din regiunea Cluj-Florești*. Bul. Științ. Acad. R.P.R., Tom. III, Nr. 1, Ianuarie-Februarie-Martie 1951, p. 113.
8. Davidov I. D., *Condițiunile de acidulare și reconstituirea solurilor podzolate în legătură cu căruirea lor* (In rusește).
9. Gherasimov I. N., Lobov E. B. și Rozova N. N., *Principiile contemporane ale cartografierii solurilor*. Acad. de Șt. U.R.S.S. Lucr. Inst. de Pedologie «Docuceaev», vol. VII, Moscova-Leningrad, 1948. (In rusește).
10. Ilchievici C., *Pășunile și jănețele în complexul Docuceaev-Kostácev-Viliams*. Studii II, An. 2, Aprilie-Iunie 1949.
11. Ionescu-Sisești G., *Agrotehnica*. Ed. II, 1947, Tip. Cartea Românească, București.
12. Kappen H., *Die Bodenazidität*. Ver. I. Springer, Berlin, 1929.
13. Kostytschev S., *Lehrbuch der Pflanzenphysiologie*. Berlin, 1931.
14. Kreybig L., *Am. kir. Földtani Intézet talajfeltételei, vizsgálatai és térképezési módszere*. Annales Instituti Regni Hungariae Geologici. vol. XXXI, Budapest, 1937.
15. Kreybig L., *A talaj élete, javítása és trágyázása...* Budapest, 1938.
16. Kreybig L., *A trágyaszerek jövedelmező érvényesülésének feltételei*. Budapest, 1931, Edit. Patria.
17. Kreybig L., *Talajvizsgálatok szerepe a növénytermesztésben*. Alföldi Magvető, Új sorozat II-1.
18. Mados L., *Öntözési és vizgazdálkodási tanulmányok a tiszafüredi öntözrendszer területén*. Öntözésügyi Közlemények, Bp. 1939.
19. *Magyarország geológiai és talajismereti térképeirek*: Gyula. Teőreök L. și Schmidt E. R.
20. Niklas H., Poschenrieder u. Trischler J., *Die Bestimmung des Kalidüingebedürfnisses der Böden mittels Aspergillus niger*. Die Ernähr. der Pflanze, Bd. 26, 1930.
21. Obrejanu Gr., *Evoluția structurii biologice a paștelor naturale din Transilvania*. Analele Facultății de Agronomie Cluj, vol. XII, 1946-1947. Tip. Cartea Românească, Cluj, 1949.
22. Pavlovschi Gh., *Solul ca mijloc de producție în concepția savantului societății Viliams*.
23. Pavlovschi Gh., *Studiul comparativ al rezultatelor obținute după diferite metode pentru determinarea nevoiei de îngrășământ de fosfor și de potasiu în sol*. M. O. Imprimeria Națională, București, 1938.
24. Pavlovschi Gh. și Mavrodineanu R., *Metode chimice pentru cercetarea solului*. Imprimeria Națională, București, 1939.
25. Peterburgschi A. V., *Lucrări practice de Agrochimie*. 1947 (In rusește).
26. Poplavscăia G. I., *Ecologia Plantelor*. Ed. II, Editura de Stat «Știința sovietică», Moscova 1948 (In rusește).
27. Pop N., *Cartografia economică în U.R.S.S., o nouă știință geografică*. Natura., I., Iulie-August 1949.
28. Prasolov L. I., *Planul grandios de transformare a naturii stepelor noastre*. Nauca i jizni, Nr. 2, 1949 (In rusește).
29. Ramenschi L. G., *Introducere în studiul complex solo-geobotanic al solurilor*. Oghiz, Ed. agricola 1938 (In rusește).
30. Rudacov G. I., *Teoria lui Viliams și sarcinile microbiologiei agricole*. Microbiologia, vol. 18, Nr. 4, 1949.

HARTA AGRO-PEDOLOGICĂ

A
Gospodăria Colectivă „TRACTORUL”
din
LUJERO LUNA DE JOS REG. CLUJ

CALCIU:

- Sol și subsol cu conținut slab de calciu
- xxxxxxx Sol și subsol cu conținut bun de calciu
- Sol cu conținut slab și subsol cu conținut bun de calciu
- Sol cu conținut bun și subsol cu conținut slab de calciu

RĂSCRUCI

- † Profile de bază săpate
- ✦ " ridicata
- ⊗ " " caracteristica
- ⊙ " de control
- " " " caracteristica

SUBSO

31. Serebreacov B. P., *Curs de Pedologie*.
32. Soó R., *Geobotanische Monographie von Kolozsvár (Klausenburg)*. Studium, Budapest, 1927.
33. Sucaciov V. N., *Bazele teoriei biogeocenologiei*. Analele româno-sovietice, 16, 1949.
34. Vasiliu A., *Cercetarea solului prin metode fizice*. Tip. Rom. Timișoara, 1944.
35. Vladimirov A. B., *Indrumător pentru laboratoarele agrochimice*. Moscova 1948 (In rusește).
36. Viliams V. R., *Agrotehnica*. E. S., 1948.
37. Viliams V. R., *Pedologie* (In rusește).
38. Vitani I. I., *Cartografia solurilor Letoniei*. Lucrările Institutului de Pedologie «Docuceaev». Chestiuni de geneza și geografia solurilor. Moscova 1948 (In rusește).

CERCETĂRI ASUPRA VALORII FUNGICIDE A PENTACLO-
ROFENOLULUI PENTRU CONSERVAREA LEMNULUI

DE

E. VINTILĂ și E. PAPADOPOL

*Comunicare prezentată de C. C. GEORGESCU, Membru corespondent al Academiei R.P.R.,
în ședința din 8 Ianuarie 1951.*

Cercetările de laborator și rezultatele experiențelor de teren din ultimii zece ani au scos în evidență toxicitatea extrem de ridicată, pentru ciupercile care atacă lemnul, a fenolilor policlorurați. Examinarea compușilor clorurați — fie ea cât de sumară — arată că prezența clorului sporște proprietățile fungicide ale compușilor care posedă asemenea proprietăți, în timp ce clorul nu poate acorda toxicitate compușilor care nu sunt fungicizi într-o oarecare măsură.

Ma l e n c o v i c i, în 1913, a avut ideea de a utiliza, ca fungicide pentru protecția lemnului, derivați clorurați ai fenolului.

Cercetătorii sovietici B a u s i n, N e i s t a d t și R a c o v s c h i (1), izolând fenolii din gudronul de turbă, au găsit de asemenea că prin clorurare fenolii capătă o puternică acțiune fungicidă, care îi face indicați pentru conservarea lemnului.

H a t f i e l d (4) a găsit că 2, 3, 4, 6- tetraclorfenolul și 2, 4, 5-triclorfenolul, ca și sărurile lor de sodiu, sunt toxice pentru ciupercile care atacă lemnul, dar pentaclorfenolul (C_6Cl_5OH) este cel mai toxic dintre toți fenolii clorurați și dintre toate substanțele chimice experimentate ca fungicide.

Rezultatele excelente, obținute pretutindeni prin folosirea pentaclorofenolului ca fungicid pentru lemn, și necesitatea de a înlocui impregnării fungicizi utilizați astăzi la noi, provenind în cea mai mare parte din import, ne-au îndreptat cercetările în direcția experimentării acestui nou produs, care a fost preparat de către colectivul Laboratorului de Insecto-Fungicide al Intreprinderilor Chimice pentru Cercetări și Producție Semi-Industrială (ICEPS). Pentaclorofenolul utilizat a fost obținut dintr'un produs având caracter de deșeu în industria chimică.

Pentaclorofenolul (C_6Cl_5OH) cristalizează din benzen în sistemul monoclinic prismatic și sublimază în ace lungi. Punctul de topire este la $176^\circ C$. Fierbe descompunându-se la $309-310^\circ C$, sub presiunea de 754,3 mm. Este foarte ușor solubil în alcool și eter, destul de ușor solubil în benzen, solubil în petrol și motorină, practic insolubil în apă (18 părți

la 1 milion părți apă, la 27° C). Solubilitatea redusă în apă corespunde uneia dintre calitățile primordiale ce se cer unui impregnant fungicid, în utilizarea lui în aer liber.

De asemenea, este de menționat că și tensiunea de vapori a pentaclorofenolului, la temperatura obișnuită, este foarte scăzută (0,00011 mm mercur la 20° C), ceea ce contribuie la menținerea lui timp îndelungat în lemn.

Valoarea fungicidă a pentaclorofenolului față de ciupercile xylofage: *Coniophora cerebella* și *Polystictus versicolor*.

Prima însușire, pe care trebuie s'o îndeplinească un bun impregnant, este să fie suficient de toxic pentru ciuperci sau pentru alte microorganisme care distrug lemnul.

Cercetarea valorii fungicide a pentaclorofenolului preparat de către ICEPS s'a făcut în Laboratorul de Uscare și Conservare a Lemnului din ICEIL. S'au utilizat trei metode, dintre care primele două cu caracter preliminar și de scurtă durată, iar cea de a treia cu caracter definitiv și de lungă durată.

Aceste metode sunt:

- metoda eprubetelor cu mediu nutritiv artificial
- » plăcuțelor impregnate
- » prismelor de lemn impregnate, conform STAS 650—49.

1. STABILIREA VALORII FUNGICIDE CU METODA EPRUBETELOR

Procedeu constă din utilizarea unui mediu nutritiv de malț și agar, la care se adaugă substanța toxică în diferite cantități, spre a se realiza anumite trepte de concentrațiuni.

Încercarea s'a făcut utilizând eprubete obișnuite, în care s'au însământat culturi de *Coniophora cerebella* și *Polystictus versicolor*. Rezultatele ne-au condus la stabilirea limitelor de toxicitate pentru cele două ciuperci xylofage.

Treptele utilizate și concentrațiile corespunzătoare sunt arătate în tablourile Nr. 1 și 2.

TABLOUL Nr. 1

Treptele pentru încercarea cu *Coniophora cerebella*.

Treapta Nr.	1	2	3	4	5
Pentaclorofenol %	0,004	0,007	0,010	0,013	0,017

TABLOUL Nr. 2

Treptele pentru încercarea cu *Polystictus versicolor*.

Treapta Nr.	1	2	3	4	5
Pentaclorofenol %	0,017	0,022	0,026	0,030	0,035

Dată fiind solubilitatea foarte mică a substanței în apă, pentru prepararea soluției inițiale care a servit la facerea treptelor, s'a utilizat sarea de sodiu a pentaclorofenolului, a cărei solubilitate este mai mare.

S'a ținut seama deopotrivă de faptul că substanța preparată de ICEPS conținea cca 5% tetraclorofenol, care este insolubil. Serii de concentrațiuni utilizate pentru fiecare ciupercă au fost duble. Pe baza acestor încercări (fig. 1 și 2) s'au stabilit următoarele limite de toxicitate (prima cifră reprezintă concentrația care mai permite creșterea ciupercii, cea de a doua, la care ea încetează):

- La *Coniophora cerebella*: 0,010—0,013%
- La *Polystictus versicolor*: 0,026—0,030%

Pentru a putea face comparație cu creozotul de huiță, recunoscut ca unul dintre cei mai buni impregnanti, dăm mai jos limitele de toxicitate stabilite pentru acesta:

- La *Coniophora cerebella* 0,05% (după Mahike-Troschel).
- La *Polystictus versicolor* 0,09—0,12% (stabilite prin încercări proprii).

În comparație cu aceste valori, rezultă că pentaclorofenolul are o toxicitate mult superioară, și anume de cca 5 ori.

2. STABILIREA VALORII FUNGICIDE CU METODA PLĂCUTELOR DE LEMN

Încercarea cu probe de lemn are avantajul că se face direct asupra materialului lemnos care urmează a fi prezervat. O asemenea încercare este mai apropiată, pentru acest motiv, de situația reală în care trebuie să acționeze toxicitatea substanțelor. Procedeele, care se bazează pe pierderea de greutate pe care o suferă probele sub acțiunea ciupercilor, au însă desavantajul că durează relativ mult (minimum 4 luni dela introducerea probelor la culturi). Din această cauză, pentru încercările preliminare asupra pentaclorofenolului, s'a utilizat un procedeu care, fără să renunțe la utilizarea probelor de lemn, se face însă într'un mod mai expeditiv. Procedeu, care va face obiectul unei comunicări separate, durează numai 20—30 zile și dă rezultate suficient de bune pentru o primă orientare asupra acțiunii fungicide a substanțelor de conservat lemnul.

Procedeu utilizează probe subțiri de lemn denumite « plăcuțe », care se supun în vase de tip « Kolle » la acțiunea ciupercilor. Probele au fost confecționate din lemn de fag, care are o durabilitate în stare naturală foarte scăzută, fiind preferat în același timp de aceste ciuperci. Rezultatele se înregistrează pe cale vizuală, notându-se în ce măsură acestea sunt acoperite de ciuperci în dezvoltarea lor. Ele ne conduc la stabilirea unor valori relative pentru aprecierea gradului de toxicitate în comparație cu altă substanță luată ca etalon. În acest scop, s'a luat ca etalon creozotul de huiță.

O primă serie de plăcuțe au fost impregnate cu soluții de pentaclorofenol în benzol. Au fost realizate opt trepte de impregnare, așa cum se vede din tablourile Nr. 3 și 4.

În fiecare vas de cultură s'au introdus câte opt probe impregnate (una de fiecare treaptă) și câte una sau două neimpregnate (probe martore). Probele au fost numerotate cu numerele 1—8, conform treptelor, iar probele martore au fost notate cu litera C și Cp (fig. 3 și 4).

În figurile 3 și 4 se văd două vase cu culturi în care au fost supuse la atac plăcuțele impregnate.

Pentru fiecare ciupercă, au fost preparate câte cinci vase.

Din observarea rezultatelor se pot face următoarele constatări.

1. La *Coniophora cerebella*, ciuperca a cuprins parțial plăcuța impregnată cu 0,5—1,5 kg/m³ și nu s'a dezvoltat de loc la cele impregnate cu 2,0—3,5 kg/m³.

Din încercările similare cu creozot de ulei s'a stabilit că ciuperca a atacat parțial probe impregnate cu cca 10 kg/m³ și nu a mai atacat de loc cele cu o cantitate mai mare de 13,5 kg/m³.

2. La *Polystictus versicolor*, ciuperca s'a dezvoltat parțial pe probele impregnate cu 3,0 kg/m³ și nu s'a mai dezvoltat de loc dela 14,0 kg/m³ înainte.

Plăcuțele impregnate cu creozot de ulei au fost parțial acoperite la o impregnare de 17,0 kg/m³ și nu au fost deloc acoperite la 50—70 kg/m³.

A doua serie de plăcuțe au fost impregnate cu soluții de pentaclorofenol în motorină. Au fost realizate tot opt trepte de impregnare, cu concentrații la fel cu cele arătate în tabloul Nr. 3.

TABLOUL Nr. 3

Impregnarea plăcuțelor pentru încercările cu *Coniophora cerebella*.

Treapta de impregnare Nr.	1	2	3	4	5	6	7	8
Concentrația soluției ‰	0,15	0,30	0,60	0,90	1,50	2,10	3,00	4,50
Pentaclorofenol kg/m ³	0,5	1,4	2,1	3,5	5,2	7,3	14,0	19,2

TABLOUL Nr. 4

Impregnarea plăcuțelor pentru încercările cu *Polystictus versicolor*.

Treapta de impregnare Nr.	1	2	3	4	5	6	7	8
Concentrația soluției ‰	0,9	1,5	2,1	3,0	4,5	6,0	7,5	9,0
Pentaclorofenol kg/m ³	3,5	5,2	7,3	14,0	19,2	21,0	26,2	35,0

Rezultatele la această serie de plăcuțe au fost următoarele:

1. La *Coniophora cerebella*, ciuperca s'a dezvoltat parțial pe plăcuțele impregnate cu 0,5—1,5 kg/m³ și nu s'a dezvoltat de loc pe plăcuța impregnată cu 2,1 kg/m³.

2. La *Polystictus versicolor*, ciuperca s'a dezvoltat parțial pe plăcuța impregnată cu 1,5 kg/m³ și nu s'a mai dezvoltat de loc pe plăcuțele impregnate cu 3,5—5,2 kg/m³.

În concluzie:

A. Se poate spune că pentaclorofenolul s'a situat față de creozotul de ulei și în cazul încercărilor cu plăcuțe, într'o poziție superioară. Cantitățile de substanță care au marcat oprirea parțială sau totală a dezvoltării ciupercilor au fost de 5—10 ori mai mici în cazul pentaclorofenolului decât cele dela creozotul de ulei.

B. Toxicitatea pentaclorofenolului, soluție în motorină, se dovedește mult mai puternică decât ca soluție în benzol.

Această constatare s'a verificat și la încercările în care s'a folosit metoda standardizată.

C. Se observă că rezultatele au coincis în general cu cele obținute cu metoda precedentă.

3. DETERMINAREA VALORII FUNGICIDE CU METODA STANDARDIZATĂ

Metoda standardizată (STAS 650—49) se bazează pe stabilirea pierderii de greutate a probelor de lemn impregnate, sub acțiunea ciupercilor. Este o metodă cantitativă, și mai sigură, care durează în schimb mai mult decât celelalte metode expeditivă. Ea conduce la stabilirea cantității de impregnare necesară la metru cub de lemn, care oprește atacarea lemnului de către ciuperci.

Cu această metodă, au fost efectuate două serii de încercări. Probele utilizate au fost din lemn de fag care are în mod natural o durabilitate foarte mică și este preferat de *Polystictus versicolor* și *Coniophora cerebella*.

La prima serie, probele au fost impregnate cu pentaclorofenol în soluție de benzol, la a doua cu substanța disolvată în prealabil în motorină. Rezultatele au fost diferite, așa cum se va vedea, punând în evidență rolul pe care îl poate avea asupra acțiunii fungicide, natura vehiculantului utilizat la impregnare.

În tablourile Nr. 5 și 6 sunt arătate pierderile de greutate suferite de probele de lemn după patru luni dela supunerea lor la atacul ciupercilor *Coniophora cerebella* și *Polystictus versicolor*.

Cu ajutorul valorilor deduse conform STAS 650—49, s'au trasat curbele din diagrama 1. Observând mersul acestor curbe, se constată următoarele:

Efectul fungicid al pentaclorofenolului a fost diferit după natura solventului utilizat și anume, mult mai mare în cazul motorinei decât în cazul benzolului.

În cazul motorinei, limita de toxicitate a pentaclorofenolului a fost de 1, 2... 2,5 kg/m³ (pentaclorofenol la metru cub de lemn), iar în cazul benzolului, de cca 10 kg/m³.

Astfel, curba care indică pierderea de greutate a probelor atacate, în cazul motorinei, a scoborit foarte repede, indicând încetarea acțiunii ciupercii *Coniophora* la cca 1,2 kg/m³ și a ciupercii *Polystictus* la cca 2,5 kg/m³. Curba pierderii de greutate a scoborit în schimb la benzol mult mai încet și la valori mult mai ridicate, ajungând să indice la sfârșit o limită de toxicitate, pentru *Polystictus*, la cca 10 kg/m³.

Intru cât motorina nu are însușiri fungicide, explicația trebuie căutată în deosebirile de volatilitate a acestor doi solvenți utilizați. Substanțele

foarte volatile, ca de pildă benzolul, aduc prin evaporare aproape întreaga cantitate de pentaclorofenol la suprafața probelor, de pe care cade cu timpul lăsând masa lemnului insuficient protejată.

În urma acestor constatări, rezultă că și pentru utilizarea în practică a pentaclorofenolului, vor trebui să fie utilizați numai solvenți cu vola-

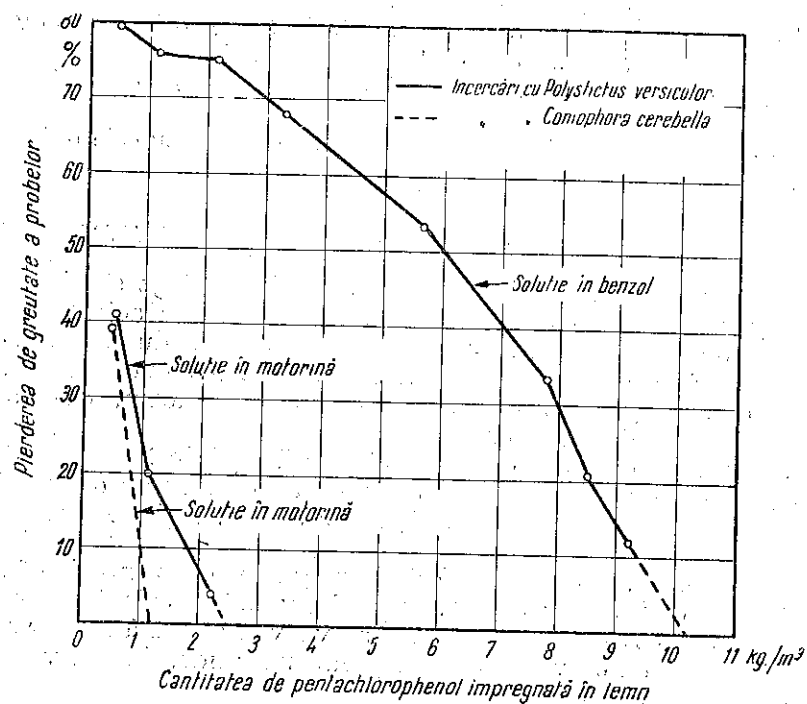

Diagrama 1

tilitate scoborită care să asigure menținerea în masa lemnului a substanței fungicide. Unul din aceștia ar putea fi în cazul de față, motorina. Încercările făcute cu pentaclorofenol în soluția de motorină, menționate în literatură (4), stabilesc limita de toxicitate la 3,15 kg/m³. Examinând mai îndeaproape modul cum a fost stabilită această limită, am constatat că au fost utilizate trepte de impregnare mai puține, pe de o parte, iar pe de alta s'a utilizat o durată de încercare mult mai scurtă (numai de cca două luni).

Încercările efectuate de noi au utilizat un număr mai mare de trepte de impregnare și au durat patru luni, conform STAS-ului 650-49, conducând astfel la rezultate mult mai precise. Virulența ciupercilor utilizate a fost de asemenea foarte ridicată, așa cum se poate vedea din pierderea de greutate a probelor martore (tablourile Nr. 5 și 6).

Această pierdere a fost în general de 50-75% din greutatea inițială. Uneori, pierderile de greutate ale probelor impregnate (tabloul Nr. 5) au fost mai mari decât a celor neimpregnate (martore), în special în cazul concentrațiilor mici de impregnare și a soluțiilor în benzol.

TABLOUL Nr. 5

Pierderea de greutate a probelor impregnate cu pentaclorofenol dizolvat în benzol și a probelor martore, supuse la atacul ciupercilor timp de patru luni (STAS 650-49)

Vas Nr.	Ciuperca	Concentrația soluț.	Pentaclorofenolul în lemn (kg/m³)	Pierderea de greutate a probelor	
				impregnate	martore
1-3	<i>Polystictus versicolor</i>	0,15	0,5	79,2	54,0
4-6		0,30	1,1	76,8	58,8
7-9		0,60	2,2	76,3	58,7
10-12		0,90	3,3	68,7	53,8
13-15		1,5	5,6	55,1	53,2
16-18		2,1	7,7	33,8	53,0
19-21		2,30	8,5	20,8	82,0
22-24		2,50	9,2	12,5	75,0

TABLOUL Nr. 6

Pierderea de greutate a probelor impregnate cu pentaclorofenol dizolvat în motorină și a probelor martore, supuse la atacul ciupercilor timp de patru luni (STAS 650-49)

Vas Nr.	Ciuperca	Concentrația soluț.	Pentaclorofenolul în lemn (kg/m³)	Pierderea de greutate a probelor	
				impregnate	martore
1-3	<i>Polystictus versicolor</i>	0,15	0,5	42,1	58,1
4-6		0,30	1,1	19,5	57,3
7-9		0,60	2,2	4,0	64,3
10-12		0,90	3,3	0,0	62,7
13-15		1,50	5,6	0,0	66,3
16-18	<i>Coniophora cerebella</i>	0,15	0,5	39,9	—
19-21		0,30	1,1	2,5	40,5
22-24		0,60	2,2	0	33,3

Acest fenomen, constatat și cu prilejul altor cercetări, ar găsi o explicație într-o eventuală stimulare a acțiunii destructive a ciupercilor, în cazul impregnărilor la concentrații prea slabe.

În consecință, bazați pe valorile stabilite de noi, se poate spune cu deplină siguranță că pentaclorofenolul preparat de către ICEPS este foarte toxic.

Pentru a compara acțiunea fungică a pentaclorofenolului cu a creozotului, așa cum s'a procedat și în cazul celorlalte metode, arătate mai înainte, s'a determinat și toxicitatea creozotului cu metoda standardizată, stabilindu-se următoarele limite de toxicitate: la *Coniophora cerebella* 10 kg/m³, iar la *Polystictus versicolor* 13 kg/m³ (s'a utilizat creozot de huilă indigen, provenind dela uzinele foste U.D.R., Vasieva).

Comparând aceste limite de toxicitate cu cele ale pentaclorofenolului, rezultă că avem de a face la acesta din urmă cu o toxicitate de 5,2 ori mai mare în cazul ciupercii *Polystictus*, și de 8,3 ori mai mare în cazul ciupercii *Coniophora*, decât a creozotului. Dacă ținem seamă de rezultatele similare obținute și cu celelalte metode, se poate spune că efectul fungicid al pentaclorofenolului apare în mod evident superior creozotului de huilă.

Luând ca bază limita de toxicitate de 2 kg/m³, stabilită cu această metodă la pentaclorofenolul în soluție de motorină, și adoptând un coeficient de siguranță egal cu 5, se poate recomanda pentru aplicarea în practică, o cantitate de cca 10 kg de substanță la un metru cub de lemn.

INCHIEIERE

Cercetările de față, efectuate cu două din ciupercile cele mai active în distrugerea lemnului, *Coniophora cerebella* și *Polystictus versicolor*, au condus la constatarea că pentaclorofenolul este un produs foarte toxic, putând fi întrebuițat cu succes în conservarea lemnului.

Toxicitatea pentaclorofenolului preparat de către ICEPS a fost verificată pe cale de laborator, utilizând două metode cu caracter preliminar, și una de lungă durată, standardizată (STAS 650—49).

Încercările s'au făcut în paralel și cu creozotul de huilă, spre a compara rezultatele.

În urma acestor cercetări s'a constatat că toxicitatea pentaclorofenolului este de 5 până la 10 ori mai mare decât a creozotului.

Plecând dela limita de toxicitate stabilită pe cale de laborator, de cca 2 kg/m³ și adoptând un coeficient de siguranță egal cu 5, se poate recomanda pentru aplicare în practică o cantitate de cca 10 kg pentaclorofenol la metrul cub de lemn.

Cercetările au arătat, de asemenea, că pentru elaborarea soluției de impregnat, trebuie să se utilizeze numai solvenți cu volatilitate scăzută, care să asigure menținerea în masa lemnului a unei cantități suficiente de substanță toxică.

Pentaclorofenolul, având și solubilitate foarte mică în apă, nu este spălat ușor de ploaie, ceea ce permite utilizarea lui la conservarea lemnului aflat în aer liber. Fiind un produs care poate fi fabricat pe bază de materii prime indigene, utilizarea lui pe scară mare în viitor va contribui la rezolvarea lipsei de impregnanți pentru lemn.

Institutul Forestier București.

ИССЛЕДОВАНИЯ ФУНГИЦИДНОГО ДЕЙСТВИЯ ПЕНТАХЛОРОФЕНОЛА НА СОХРАНЕНИЕ ДЕРЕВА

(КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ)

Настоящие исследования производились на самых активных грибах, играющих роль в разрушении дерева, *Coniophora cerebella* и *Polystictus versicolor*, и привели к выводам, что пентахлорофенол является весьма токсическим продуктом и может успешно применяться для сохранения дерева.

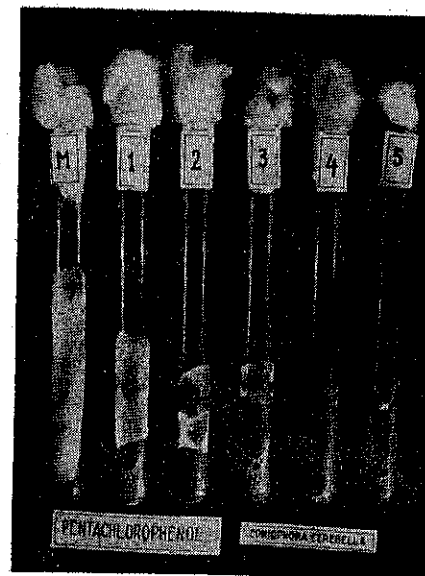

Fig. 1

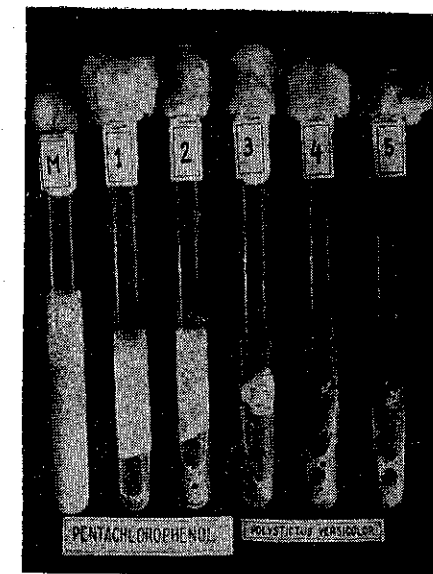

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

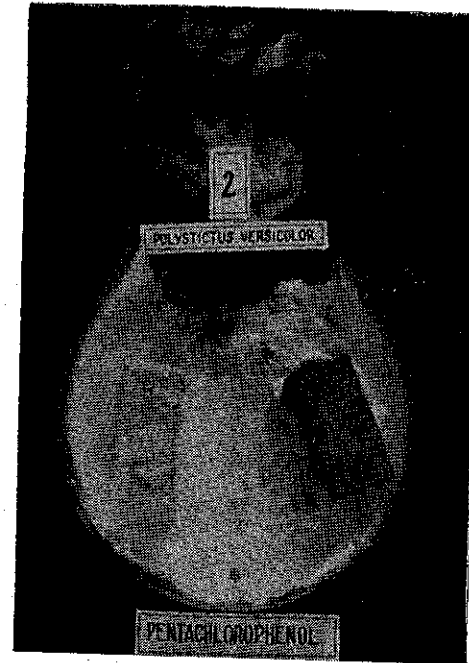

Fig. 5

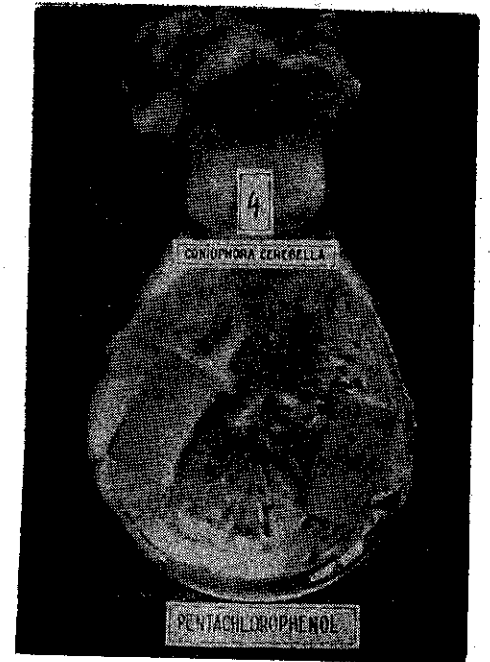

Fig. 6

Токсичность пентахлорофенола, приготовленного *ICEPS*, была проверена лабораторным путем, при использовании двух методов предварительного характера и одного метода продолжительного, стандартизированного (*STAS 650—49*).

Для сравнения результатов параллельно были произведены исследования с креозотом из каменного угля.

В результате этих исследований было установлено, что токсичность пентахлорофенола в 5—10 раз выше токсичности креозота.

Исходя из предела токсичности, установленного лабораторным путем, приблизительно 2 кг/м^3 , и применяя коэффициент безопасности, равный 5, можно рекомендовать для практического применения приблизительно 10 кг пентахлорофенола на кубический метр древесного материала.

Исследования выявили также, что для выработки раствора для импрегнации, необходимо применять растворители пониженной летучести, могущие обеспечить сохранение достаточного количества токсического вещества в древесной массе.

Пентахлорофенол обладает также весьма пониженной растворимостью в воде, не смывается дождем, что облегчает его применение для сохранения древесных материалов на открытом воздухе. Так как производство этого продукта может быть осуществлено из отечественного сырья, его применение в широком масштабе в будущем сможет способствовать разрешению вопроса импрегнации дерева.

RECHERCHES SUR LA VALEUR FONGICIDE DU PENTACHLOROPHÉNOL POUR LA CONSERVATION DU BOIS

(RÉSUMÉ)

Les présentes recherches, effectuées avec deux des champignons les plus actifs dans la destruction du bois; le *Coniophora cerebella* et la *Poly-stichus versicolor*, ont conduit à la constatation que le pentachlorophénol est un produit très toxique qu'on peut employer avec succès pour la conservation du bois.

La toxicité du pentachlorophénol préparé par l'*ICEPS* a été vérifiée au laboratoire utilisant deux méthodes à caractère préliminaire et une troisième de longue durée, standardisée (*STAS 650—49*).

On a fait parallèlement des recherches au créosote de houille pour pouvoir comparer les résultats. A la suite de ces recherches, l'on a constaté que la toxicité du pentachlorophénol est de 5 jusqu'à 10 fois plus grande que celle du créosote.

En partant de la limite de toxicité établie par voie de laboratoire, d'environ 2 kg/м^3 , et en adoptant un coefficient de sécurité égal à 5, on peut recommander pour l'application pratique, une quantité d'environ 10 kg de pentachlorophénol par mètre cube de bois.

Les recherches ont également montré que pour l'élaboration d'une solutions à imprégner, on doit utiliser uniquement des solvants à volatilité réduite, qui puissent assurer le maintien d'une quantité suffisante de substance toxique dans la masse du bois.

Le pentachlorophénol possédant également une très petite solubilité dans l'eau, n'est pas lavé aisément par la pluie, ce qui permet son emploi dans la conservation de bois déposé à l'air libre.

Etant un produit qu'on peut fabriquer à partir des matières premières indigènes, son emploi sur une plus large échelle à l'avenir pourra contribuer à la solution du manque d'imprégnants pour bois.

BIBLIOGRAFIE

1. Bausin, Neistadt și Racovschi, Turfo Promislenost Nr. 11/1947, U.R.S.S.
 2. Campredon M. J., *La conservation des bois mis en oeuvre*. Manuel de la charpente en bois, No. 5. Annales de l'Institut technique du bâtiment et des travaux publics No. 49, 1948.
 3. Hadert H., *Chlorphenole als Holzschutzmittel*. Farbe und Lack, Nr. 7, 1950.
 4. Hatfield I., *Information on Pentachlorophenol as a Wood preserving chemical*. American Wood preservers' Association, 1944.
-